

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · sisè període · sèrie P · número 125

Ple del Parlament

Sessió 61, primera reunió, dimecres 4 d'octubre de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre la renda bàsica universal (posposada) 300-00372/13	4
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Pregunta al Govern sobre la situació de l'atenció sanitària 310-00578/13	4
Pregunta al Govern sobre el model del sistema d'emergències per a l'extinció d'incendis 310-00587/13	6
Pregunta al Govern sobre les actuacions de millorament per als bombers voluntaris 310-00589/13	8
Pregunta al Govern sobre una transició energètica de proximitat 310-00590/13	10
Pregunta al Govern sobre les polítiques de prevenció de la violència masclista en els àmbits municipal i comarcal 310-00591/13	11
Pregunta al Govern sobre la situació real dels serveis socials 310-00588/13	13
Pregunta al Govern sobre l'increment de la inseguretat 310-00583/13	14
Pregunta al Govern sobre el suport als projectes empresarials 310-00584/13	16
Pregunta al Govern sobre la situació de la mobilitat 310-00585/13	17
Pregunta al Govern sobre la gestió del servei de rodalia 310-00586/13	19
Pregunta al Govern sobre la gestió de la seguretat pública, l'ordre públic i els drets fonamentals 310-00582/13	21
Pregunta al Govern sobre el desplegament de les delegacions territorials del Govern a l'Alt Pirineu i Aran 310-00579/13	23

Pregunta al Govern sobre el Pla nacional de joventut de Catalunya 310-00580/13	24
Pregunta al Govern sobre les línies de bus exprés 310-00581/13	26
Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç de la taula de diàleg amb el Govern de l'Estat 317-00336/13	27
Pregunta al president de la Generalitat sobre les declaracions de la portaveu del Govern en què qualifica de catalanofòbica la manifestació contra l'amnistia convocada per Societat Civil Catalana per al diumenge 8 d'octubre a Barcelona 317-00332/13	29
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'incompliment de l'acord de pressupostos 317-00335/13	30
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de capgirar l'acció de govern i aprofitar la majoria parlamentària independentista i d'esquerres 317-00334/13	32
Pregunta al president de la Generalitat sobre la possibilitat que l'acció governamental, i especialment les negociacions amb el Govern de l'Estat, comportin un enfrontament civil 317-00330/13	34
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de dur a terme una acció governamental més interdepartamental i de donar suport a la creació de l'Agència Integrada Social i Sanitària 317-00333/13	35
Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de l'acord assolit en el debat de política general per a avançar cap a l'amnistia, l'autodeterminació i les demandes de la societat catalana 317-00337/13	37
Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració dels darrers esdeveniments que comporten un alt grau d'inseguretat i les línies d'actuació necessàries per a combatre aquest tipus de fets 317-00331/13	39
Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya sobre els esdeveniments a l'Alt Karabakh 401-00039/13	40
Projecte de llei de la comunicació audiovisual de Catalunya (debat de totalitat) 200-00020/13	41
Interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca 300-00370/13	62
Interpel·lació al Govern sobre el dret a l'habitatge 300-00365/13	69
Interpel·lació al Govern sobre la crisi institucional que ha provocat el separatisme 300-00366/13	76
Proposició de llei de declaració del Mercat dels Ocells de la rambla de Barcelona com a patrimoni cultural i immaterial de Catalunya (debat de totalitat) 202-00030/13	84
Interpel·lació al Govern sobre el risc i la crisi del sistema esportiu català 300-00367/13	106
Interpel·lació al Govern sobre una transició energètica justa i de proximitat i de rebuig de les línies de molt alta tensió 300-00371/13	112
Interpel·lació al Govern sobre la planificació de la gestió dels residus 300-00368/13	117
Interpel·lació al Govern sobre les relacions de Catalunya amb Israel i Palestina 300-00369/13	124

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

Sessió 61.1

La sessió s'obre a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Educació, el conseller de Recerca i Universitats, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior, la consellera de Territori, el conseller de Salut, el conseller de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Projecte de Llei de la comunicació audiovisual de Catalunya (tram. 200-00020/13). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 619, 5).
3. Proposició de Llei de declaració del Mercat dels Ocells de la rambla de Barcelona com a patrimoni cultural i immaterial de Catalunya (tram. 202-00030/13). Comissió Promotora de la Iniciativa legislativa Popular per a la Declaració del Mercat d'Ocells de la Rambla de Barcelona com a Patrimoni Cultural Immaterial de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 261, 25).
4. Interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca (tram. 300-00370/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
5. Interpel·lació al Govern sobre el dret a l'habitatge (tram. 300-00365/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
6. Interpel·lació al Govern sobre la renda bàsica universal (tram. 300-00372/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la crisi institucional que ha provocat el separatisme (tram. 300-00366/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre el risc i la crisi del sistema esportiu català (tram. 300-00367/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre una transició energètica justa i de proximitat i de rebuig de les línies de molt alta tensió (tram. 300-00371/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la planificació de la gestió dels residus (tram. 300-00368/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les relacions de Catalunya amb Israel i Palestina (tram. 300-00369/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la garantia dels drets sexuals i reproductius (tram. 300-00373/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre el balanç del primer any del conseller de Salut (tram. 300-00374/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la llibertat lingüística (tram. 302-00323/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'educació (tram. 302-00324/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la immersió lingüística (tram. 302-00331/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament de l'àrea del delta del Llobregat (tram. 302-00325/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del mercat de treball i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya (tram. 302-00326/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la nova estratègia dels Mossos d'Esquadra en la lluita contra la violència sexual (tram. 302-00327/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model català de finançament local i la seva relació amb la hisenda de la Generalitat (tram. 302-00328/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les delegacions de la Generalitat a l'exterior (tram. 302-00329/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa de la cultura en català (tram. 302-00330/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Diputats, diputades, bon dia. Comença la sessió.

En primer lloc, els recordo que la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del ple i, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Interpellació al Govern sobre la renda bàsica universal (posposada)

300-00372/13

A continuació, els faig avinent que, d'acord amb l'article 160.6 del Reglament i atesa la sol·licitud formulada pel Govern i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la interpellació al Govern sobre la renda bàsica universal, que figura com a sisè punt de l'ordre del dia, queda posposada per a la sessió plenària següent.

Per tant, els informo que el punt setè de l'ordre del dia, relatiu a la interpellació sobre la crisi institucional que ha provocat el separatisme, del Grup Parlamentari de VOX, se substanciarà avui al migdia, a continuació del punt cinquè.

Així mateix, els faig avinent que una diputada ha delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

I, en compliment amb allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 2.357 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Pregunta al Govern sobre la situació de l'atenció sanitària

310-00578/13

I passem ja al primer punt de l'ordre del dia, que seria preguntes amb resposta oral, i comencem per la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació de l'atenció primària. Formula la pregunta la senyora Maria Elisa García Fuster del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

María Elisa García Fuster

Señor Balcells, ¿puede decirnos cuánto debe esperar una persona con un cáncer de vejiga a ser diagnosticada si vive en Sabadell, Sentmenat o Cerdanyola? Y en caso de saberlo, ¿qué medidas estructurales están llevando a cabo?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells i Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Presidenta... Miri, diputada, els temps de garantia pel que fa a l'oncologia i la cirurgia oncològica estan garantits avui dia a tot Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Per preguntar, té la paraula la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Señor consejero, no nos haga trampas. Quizá engañe a alguien de este plenario; desde luego, debería saber a estas alturas de la legislatura que a esta diputada no la engaña. Yo no le he preguntado cuánto tiempo tarda un paciente oncológico en operarse; le he dicho cuánto tarda un paciente en diagnosticarse de oncología. Y, cómo veo que no tienen idea, se lo voy a decir yo: 538 días, un año y medio para ser diagnosticado de un cáncer de vejiga, si vives en Sabadell.

Y las medidas estructurales que se han llevado a cabo son cero. En su hospital, señor consejero, el Hospital de Granollers, actualmente hay quinientos catalanes que llevan esperando 447 días, catorce meses para hacerse una prueba de esfuerzo y poder ser diagnosticados de enfermedad cardíaca.

Esto es lo que usted entiende por buena gestión y equidad territorial. Al parecer, para lo que sí hay equidad territorial es para abortar. De eso sí que han sacado ustedes pecho: lo bien que lo hacen ustedes no defendiendo la vida. Ahí no han escatimado en gastos: 1.200.000 euros y 20.790 muertos, con sus respectivas madres, a las que no han ayudado a evitar pasar por ese drama.

Lo mismo pasa cuando hablamos de suicidio asistido, presupuestado en el programa 411 y en el 121. Según datos de su departamento, en el 2022 dieron respuesta al noventa por ciento de las solicitudes y solo tardaron 42 días en resolver y ejecutar.

Lo que no tiene programa presupuestario específico son los cuidados paliativos, y en el 2019 el cuarenta por ciento de los pacientes que necesitaban este servicio murieron esperándolo. En el 2022, lo desconocemos; han dejado ustedes de contarlos, porque estos pacientes no les interesan.

Este es un buen resumen de lo que es su gestión a la cabeza de Salud. Esto es lo que usted ofrece a los catalanes: privación de salud y muerte. Si al señor Aragonès le quedase una pizca de responsabilidad política, lo cesaría de inmediato y buscaría un gestor sanitario capaz, aunque no tuviese carnet de Esquerra Republicana.

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, diputada, vostè barreja naps amb cols. No sé si ho entén bé, però és una bona expressió de barrejar els conceptes. Una cosa és el dret a l'avortament a tot el territori; una altra, el dret a l'eutanàsia, i una altra, la situació desendreçada que ens vam trobar fa qüestió d'un any quan em vaig incorporar en el departament.

Fa qüestió de pocs dies, a la Comissió de Salut, durant més de cinc hores vaig contestar a bastament quin és l'estat de la situació de l'accessibilitat, un dels problemes que, efectivament, hem abordat amb fermesa, amb decisió, per millorar l'acces-

sibilitat tant a l'atenció primària com a les proves complementàries, com a la cirurgia del conjunt del sistema, que ha estat molt afectat, evidentment, també, per la pandèmia. És a dir, al millorar aquesta accessibilitat millorarem, en general, l'atenció.

I ha millorat, encara que li sàpiga greu, ha millorat, i ha millorat no lo suficient; hem de continuar treballant, perquè la gent pugui ser atesa en l'atenció primària en menys de cinc dies, perquè les proves complementàries puguin ser més ràpides, més resolutives.

I, en aquest sentit –i en vaig donar dades, i dades concretes, i dades que són molt reals–, el que són les llistes d'espera de cirurgia han millorat, el que és l'accessibilitat de la primària ha millorat, i, sobretot –sobretot–, el que significa per a les malalties que són vitals i són les malalties oncològiques i les malalties cardiovasculars, les malalties que signifiquen un risc..., estan absolutament garantits els seus temps en la cirurgia.

Tenint en compte que, a més a més, el Codi Infart o el Codi Ictus funcionen adequadament i tot lo que són les emergències funcionen molt adequadament, el sistema sanitari en general –que necessita millorar, com és natural– està donant resposta sobretot als temes greus. I això ho sap tothom; i ho sap tothom, també els que tenen una afiliació a una mútua, etcètera. La gent, quan té problemes de veritat, va al sistema públic de salut; un sistema en el qual hi ha qüestions com és el de les cures palliatives en què som un referent a nivell internacional, encara que mal li pesi.

Per tant, continuarem treballant, continuarem millorant la situació del sistema sanitari del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el model de sistema d'emergències per a l'extinció d'incendis.

Pregunta al Govern sobre el model del sistema d'emergències per a l'extinció d'incendis

310-00587/13

Formula la pregunta la senyora Núria Lozano Montoya, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta; bon dia, conseller. Actualment disposem a Catalunya d'un sistema mixt format per bombers voluntaris i funcionaris. Els bombers voluntaris són persones amb sòlids coneixements i preparació tècnica. Són bombers 24/7 i es controla que ho siguin a través d'una aplicació, igual que els *riders*. Des del passat 6 d'agost, tenen una situació majoritàriament operativa de no disponibilitat i disponibilitat diferida com a resultat d'un conflicte per millorar les seves condicions. I des de l'agost no s'ha produït cap contacte del departament amb els seus representants, mentre que bona part del territori depèn, per a la prestació d'aquest servei públic, d'un recurs no disponible.

Per revertir aquesta situació, és clau reforçar els espais de negociació i diàleg amb les seves representants i vostès no han tingut ni un gest, com desactivar l'aplicació. De debò creuen que aquesta falta de diàleg amb els bombers voluntaris ajuda a una més eficaç prestació del servei? Tot sembla indicar que no. És cada cop més clar que el model actual està esgotat i no es pot mantenir una voluntarietat massa semblant a una relació laboral sense cotització a la seguretat social. Catalunya no es pot permetre un cos de bombers *low cost*, de forma clara, que podria incórrer, a més, en frau a la seguretat social.

Tenint en compte els elements descrits, li voldríem preguntar: en cas que el grup de treball sobre la situació dels bombers voluntaris conclougui la necessitat de laborabilització amb la corresponent cotització a la seguretat social, el Departament d'Interior es compromet a donar compliment a les resolucions que s'acordin? I es té previst mantenir algun tipus de contacte amb bombers voluntaris, per tal de posar solució al conflicte obert? I, en cas negatiu, fins quan pensa mantenir el Departament d'Interior aquesta falta de diàleg?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena i Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Presidenta... Diputada, honestament, crec que..., que viuen en una realitat paral·lela amb relació a aquesta qüestió. El diàleg és reunir-se, per exemple, amb tots els col·lectius de bombers voluntaris a totes les regions, com ha fet el director durant tot aquest mes d'agost i mes de setembre a *totes* les regions, amb reunions amb assemblees de bombers voluntaris. És, per exemple, reunir el Consell de Bombers Voluntaris, que és l'òrgan de representació dels bombers voluntaris, i arribar a acords, com, per exemple, vam fer el dia 28 de setembre?

Miri, nosaltres apostem pel model mixt. Per cert, és un model mixt, en què hi ha bombers professionals i bombers voluntaris, que existeix des de fa dècades i que està no a un, a dos, a tres, a quatre o cinc països europeus; a tots –a tots– hi ha el model de bombers voluntaris i bombers professionals, i creiem que és un bon model, perquè ha ofert i ofereix capillaritat, perquè ofereix servir el conjunt del país i, sobretot, permet i ofereix que ciutadans i ciutadanes compromesos amb el seu territori que volen voluntàriament –voluntàriament– prestar aquest servei a alguna gent des de fa dècades al servei del seu territori, ho puguin fer.

Per tant, sí, anirem a la comissió, explicarem allò que també li hem explicat àmpliament a vostè en les reunions que hem tingut i aleshores, col·lectivament, prendrem les decisions que sigui menester. La nostra posició –ho reitero– és la del model mixt, que crec que, a més, és el volgut per la majoria de bombers voluntaris d'aquest país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies. *Totes* inclou també aquells representants que responen a una realitat canviant i no a l'estructura de reunions dissenyada inicialment per la conselleria, que ha deixat fora entitats com la Federació de Bombers Voluntaris, per exemple, o Asbovoca.

D'altra banda, planteja la conselleria la contractació d'una assegurança substitutiva de la pòlissa actual, quelcom que podria ser vàlid de forma transitòria fins a la seva incorporació en plantilla i, en aquest sentit, la valorem positivament, però no és una solució de caràcter definitiu i és contradictori amb la proposta de cotització a la seguretat social plantejada per Esquerra Republicana ja l'any 2010, de la que no n'hem tornat a saber res perquè no és fins al 2012 que es planteja, en canvi, aquesta proposta primer de mútua de previsió pròpia, després d'incorporació a la ja existent i ara les cobertures complementàries.

Però, referint-me precisament a aquesta proposta actual, quina solució aplicaran fins a l'entrada en funcionament d'aquesta nova cobertura? ¿I poden garantir que tindrà exactament...

La presidenta

Moltes gràcies.

Núria Lozano Montoya

...la mateixa acció protectora que la seguretat social?

La presidenta

Moltes gràcies. Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Bé, vull reiterar que el diàleg s'ha produït tant que el dia 28, en el Consell de Bombers Voluntaris, en el qual hi havia la representació dels bombers voluntaris, es va arribar per unanimitat a un acord de millores que vostè coneix i que, a més a més, hem explicat públicament. I ens hem reunit també amb les entitats –ens hem reunit també amb les entitats– i hem conegut la seva opinió. A totes aquelles entitats que han mantingut un comportament de diàleg i de voluntat de diàleg i de demanar reunions nosaltres ens hi hem reunit, però també ens hem reunit –com ha de ser– (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) amb aquell que representa els bombers voluntaris...

La presidenta

Gràcies, conseller.

El conseller d'Interior

...que és el Consell de Bombers Voluntaris.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les actuacions de millorament per als bombers voluntaris.

Pregunta al Govern sobre les actuacions de millorament per als bombers voluntaris

310-00589/13

Formula la pregunta el senyor Jaume Butinyà i Sitjà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i per respondre té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena i Garcia, conseller d'Interior.

Jaume Butinyà i Sitjà

Gràcies, presidenta; bon dia. El Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya ja té més de quaranta anys d'existència. El Cos de Bombers té un model o practica un model mixt, que combina els bombers voluntaris i funcionaris; un model que fins avui ha donat resposta a les emergències de manera eficient, un model que és reflex de la societat catalana, en la que el teixit associatiu i el voluntariat són molt importants i també amb una llarga tradició, i també això es produeix en el món de les emergències.

Amb el pas dels anys, el cos ha evolucionat i s'ha adaptat als canvis que s'anaven produint, en la prevenció, en els protocols, en les noves tecnologies. Al llarg d'aquests temps, també hi ha hagut canvis legislatius en l'àmbit laboral, fet que fa necessàries algunes correccions, de manera especial, pel que fa als bombers voluntaris.

En els darrers mesos hem vist i escoltat en aquest mateix edifici del Parlament de Catalunya com membres dels parcs de bombers voluntaris demanaven, i de forma sorollosa, la millora de mitjans humans i materials, també de les condicions laborals. Cal reconèixer l'esforç que ha fet, per part del Govern, el departament actual per revertir anys de desinversió en els cossos operatius d'emergències i, en el cas dels bombers voluntaris, també donar resposta a reivindicacions relacionades amb l'assistència medicosanitària i les prestacions socials.

Molts o tots els grups presents en aquest hemicicle hem tingut l'oportunitat d'escoltar les reivindicacions dels mateixos representants dels bombers voluntaris. I ens hem compromès tots a recolzar-los. Ara bé, quan ha arribat el moment de posicionar-se i votar sobre aquesta qüestió, no tothom ho ha fet. Recordi sinó la resolució que el nostre grup, el Grup d'Esquerra Republicana, presentava la setmana passada en el marc del debat de política general.

En tot cas, conseller, la setmana passada –i ens ho deia així– coneixíem que el seu departament donava resposta a les seves demandes i n'acordava d'altres en el marc de la reunió del Consell de Bombers Voluntaris, celebrat a Sant Hilari. És per tot això que el nostre grup ens agradaria conèixer amb més detall el contingut d'aquests compromisos.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, presidenta. Diputat, efectivament..., i vull subratllar de nou el nostre compromís amb aquest model mixt, que no només és de..., ha tingut un èxit indiscutible durant tots aquests anys, sinó que a més a més, el volem reforçar incorporant més bombers professionals, però també incorporant com hem estat fent l'any passat, l'anterior i aquest més bombers voluntaris, perquè sí, perquè ens sembla que és el model a seguir, perquè creiem que aporta aquesta capillaritat, aquesta presència al conjunt del territori, fins i tot a municipis petits, i per tant, aquesta complementaritat; aquest sistema, creiem que dona un resultat molt positiu.

I, efectivament, hi han hagut reivindicacions, moltes d'elles que compartim. I és per això, doncs, que hem arribat a acords en aquest sentit. Des de la base del diàleg, que no pot ser d'una altra manera, parlant, doncs, amb els parcs, parlant amb els bombers voluntaris, parlant en el marc del Consell de Bombers Voluntaris i també parlant amb l'entitat de la federació, que tenien les seves propostes per a aquestes millores, per una banda, i per altra, també per altres qüestions que hem de debatre i parlar en el marc del grup de treball que ja s'ha constituït en aquest Parlament.

Quines són les millores? Una és necessàriament l'ampliació del complement que es paga en el cas de que hi hagi un accident i que caiguis en una IT, en una incapacitat temporal, que en aquests moments és de quaranta euros diaris els primers trenta dies i de seixanta fins als 365, ampliar-ho més enllà. És a dir, ampliar-ho fins que es produeixi una incapacitat definitiva, és a dir, una incapacitat permanent. Per tant, superar aquesta etapa dels 365 dies i seguir cobrant.

L'altra és que en el cas de que hi hagi una incapacitat, que s'acrediti una incapacitat permanent, hi hagi un complement perquè es pugui cobrar el mateix que cobraria si fos bomber professional. I alhora també contractar una mútua per poder garantir que es cobreixen els accidents de forma efectiva, de forma més eficaç i, sobretot, al conjunt, al conjunt del territori. I alhora fixar un pla d'estalvi.

Aquests són l'objectiu i els compromisos que hem adquirit i els acords als quals hem arribat. Creiem que amb això es consolida el sistema mixt, es millora les condicions del Cos de Bombers Voluntaris, com també, amb l'acord a què vam arribar amb els bombers professionals, es van millorar les seves condicions laborals.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre una transició energètica de proximitat.

Pregunta al Govern sobre una transició energètica de proximitat
310-00590/13

Formula la pregunta la senyora Maria Jesús Viña i Ariño, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. És sabut que des d'Esquerra Republicana apostem i treballem per un model energètic de generació d'electricitat d'origen renovable arreu del territori, participatiu i que promoga l'equitat territorial. Un model quilòmetre zero que ens permeti guanyar en sobirania energètica de forma cent per cent democràtica, és a dir, amb la participació de les comunitats locals, la ciutadania i el territori.

Avui, però, seguim patint a les nostres comarques uns projectes de línies de molt alta tensió privades que representen un model de producció i distribució d'energia de grans oligopolis, donant continuïtat a l'actual estructura del mercat elèctric i les disfuncions que genera en el cost de l'energia. Els exemples més coneguts els tenim en les línies de molt alta tensió impulsades per Forestalia, la línia de Baix Cinca a Pierola, la de Valmuel-Begues i la de Lluçanoves i la de Lluçanoves i la de Lluçanoves i la de Lluçanoves, projectes decidits i autoritzats des de fora de Catalunya, sense tindre en compte ni la veu dels territoris que els acabaran patint, ni la sobirania o les competències del Govern de la Generalitat, trinxant sempre els mateixos territoris que han de suportar les infraestructures de la resta del país, espais i àrees que ja tenen una forta càrrega, sense ni tan sols rebre les compensacions que es mereixen.

I alguns, que per una banda gesticulen molt en este hemicicle o en certs municipis afectats, mostrant-se contraris a estos projectes, en canvi, i per altra banda, han aplanat lo camí tant a l'Aragó com a l'Estat espanyol perquè tiressen endavant. És, com a mínim, una contradicció manifesta.

Uns projectes que són contraris a la voluntat majoritària de la societat catalana i al model propi que estem impulsant des de Catalunya. Uns projectes que ara compten de manera deslleial amb l'autorització del Govern socialista de l'Estat espanyol. Per tot això, conseller, li volem demanar què té pensat fer el Govern de la Generalitat per a defensar els interessos de Catalunya i de les persones que viuen i treballen en estos territoris.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor David Mascort i Subiranas, conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (David Mascort i Subiranas)

Gràcies, presidenta. Diputada Viña, el Govern emprendrem totes les mesures legals i administratives que tinguem al nostre abast per oposar-nos a aquest tipus de línies de quatre-cents quilovolts que està aprovant el Govern de l'Estat sense el vistiplau dels nostres informes, dels informes pertinents del Govern.

En el cas de línia Grañén-Pierola, ja té dos informes desfavorables del departament pel seu impacte negatiu sobre la biodiversitat i, malgrat això, el ministeri ha decidit permetre que tiri endavant, sense condicionar-ho en cap cas als nostres informes.

Entenem que és inconcebible que s'aprovi una declaració d'impacte ambiental favorable amb aquests informes negatius. És incompreensible. És, creiem, de dubtosa legalitat i representa una falta de lleialtat cap al Govern de la Generalitat que no és acceptable.

En el cas de la línia Valmuel-Begues, hem fet tres informes desfavorables, el 21, el 22 i el 23, perquè la documentació aportada per l'empresa promotora continua sent deficient, continua sent inconcreta i els informes de biodiversitat són negatius.

Li han emès una DIA favorable condicionada a un altre informe que hem de fer nosaltres. És una manera de pressionar el Govern, entenem, perquè fem els informes favorables? No ho sabem, però com a mínim és estrany.

En el cas de la tercera, de Lluenga-Isona, que afecta el Pallars, també ha tingut recentment la declaració d'impacte ambiental i l'autorització administrativa condicionada, de nou, a un informe favorable nostre. En tenim tres de fets d'informes desfavorables d'aquesta línia i, per tant, ara fan una DIA favorable condicionada a un nou informe que hem de fer, pendent de que ens enviïn el projecte revisat, a veure si aquesta vegada fem l'informe favorable.

No entenem a quins interessos respon aquesta manera d'actuar. Entenem... Fins i tot la ministra ho ha dit en seu del Senat, aquest tipus de línies amb una distància tan llarga entre el punt de generació i el punt d'evacuació no tenen massa sentit.

Nosaltres emprendrem totes les mesures legals i administratives que estiguin al nostre abast. Hem començat ja i estem elaborant un recurs contra l'autorització i la DIA d'aquesta línia d'Isona aprovada pel ministeri.

El que volen fer, entenem nosaltres, és colar el seu model per la porta del darrere. El nostre model, com vostè ha dit, és proper, participatiu, amb el territori a favor. Ells ho fan al revés. I nosaltres posarem totes les mesures que estiguin al nostre abast per impedir-ho.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les polítiques de prevenció de la violència masclista en els àmbits municipal i comarcal.

Pregunta al Govern sobre les polítiques de prevenció de la violència masclista en els àmbits municipal i comarcal

310-00591/13

Formula la pregunta la senyora Jenn Díaz Ruiz, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Consellera, voldríem parlar d'alguns aspectes que tenen a veure amb la reforma de la llei contra la violència masclista que vam reformar la passada legislatura i que el Departament d'Igualtat i Feminismes, de recent creació, havia d'entomar en el seu desplegament. Li voldríem parlar de tres qüestions concretes. Per una banda, la diligència deguda, també la xarxa pública d'atenció a les violències masclistes i el dret a la reparació.

En primer lloc, vam incorporar la diligència deguda a la llei i, a banda d'incorporar la violència institucional com un dels àmbits, s'hi va afegir aquesta diligència, que és precisament una forma de prevenció. Sabem que s'ha aprovat el protocol marc per a una intervenció amb diligència deguda en situacions de violència masclista com una de les formes de desplegar aquesta llei.

En segon lloc, la xarxa pública d'atenció a les violències masclistes, que, a banda d'enfortir les institucions, els protocols, els models i la formació, és evident que les condicions laborals de les professionals que treballen a la xarxa és també una forma de protegir no només les víctimes i les dones d'aquest país, sinó també totes les persones que les han d'atendre i que intervenen en aquesta xarxa. L'increment de professionals, per una banda, i també les seves condicions laborals són reivindicacions històriques.

I, en tercer lloc, el dret a la reparació. A banda de la llei de mesures, que ja reconeixia de forma pionera la violència vicària i l'increment de les indemnitzacions en casos de feminicidis, víctimes, supervivents, fills i filles, aquest Parlament va refor-

mar fa poc la llei en aquest sentit. Però el dret a la reparació va més enllà i no es pot entendre només en termes de quanties econòmiques.

Totes aquestes peticions de què ara li parlava, no es poden portar a terme si no fem que hi participi el conjunt de la societat. I això vol dir que les institucions han de treballar de forma coordinada. I li voldríem demanar què fa el Govern per acompanyar els municipis en la prevenció de les violències masclistes.

I m'agradaria aprofitar aquests darrers segons que em queden per enviar un missatge a les companyes del cas Aula de Lleida. Finalment, la fiscalia denuncia l'agressor i dues exdirectores del centre i estem en deute amb totes elles per haver alçat la veu, per haver obert un camí tan fosc i posar-ho més fàcil a les que vindran, perquè, malauradament, en vindran més.

Els hi volem agrair el coratge, la pedagogia i la generositat amb què han fet tot aquest procés, tot aquest camí que han recorregut juntes per millorar la vida de totes nosaltres. I tant de bo arribi el dia que no calgui ser valentes.

Des d'aquí, moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Gràcies, diputada. Si hi havia un motiu per crear el Departament d'Igualtat i Feminismes, clarament tenia a veure amb aquesta tasca ingent de prevenció i reparació de les violències masclistes, per poder augmentar-ne els recursos que s'hi destinen, per poder exercir un lideratge a nivell de país, per impulsar i coordinar les polítiques de tots els poders públics de Catalunya.

I, efectivament, hem triplicat els recursos per poder fer millor reparació, amb més serveis, amb nous serveis que tinguin també equitat territorial i estiguin a prop de les dones. Però és evident que hi ha un repte, un grandíssim repte a nivell nacional i internacional, que és la prevenció. Prevenció per impulsar un canvi estructural, social, cultural profund per evitar que passin les violències masclistes, per acabar amb el masclisme, que és la ideologia patriarcal que sustenta aquestes violències masclistes.

I per això en el darrer any hem estat treballant intensament en el pla nacional de prevenció, un pla que hem treballat en el si de la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada contra les Violències Masclistes. Aquest és l'òrgan coordinador de país on hi són totes les administracions, hi són els col·legis professionals, hi són les entitats especialitzades, hi són les entitats de dones.

I algunes de les actuacions d'aquest pla, que presentarem el mes següent, estan ja en marxa. Una d'elles és una convocatòria de subvencions als ens locals, dotada amb 7,3 milions d'euros, per enfortir la seva capacitat de fer polítiques de prevenció estructural i polítiques que vagin alineades a nivell de país. Perquè és evident que quan totes les administracions alineen els seus esforços, és molt més fàcil generar aquesta transformació social tan rellevant.

Dins d'aquestes actuacions que cobreix la convocatòria de subvencions, tenim aquestes qüestions, per exemple, impulsar la prevenció comunitària, sigui amb marxes exploratòries, itineraris segurs, sigui amb xarxes de comerços aliats contra les violències masclistes, espais veïnals d'acompanyament a les dones en situació de violència masclista o protocols contra l'assetjament en àmbits privats. També per reforçar les seves estructures de prevenció institucionals amb els circuits territorials, amb protocols, amb capacitació del seu personal. També perquè prestin suport a les pedagogies feministes de manera complementària a l'actuació d'altres departaments, per exemple, amb punts lila en espais d'educació formal i no formal o amb

patís coeducatius o amb grups de joves referents. I també perquè promoguín les masculinitats antimasclistes i igualitàries.

Tot això s'acompanyarà d'un llibre blanc de la prevenció, que presentarem també en breu, perquè els estàndards de qualitat i de diligència deguda han de ser iguals per tot el país i perquè mai més torni a haver-hi un cas com el de l'Institut del Teatre de Lleida.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació real dels serveis socials.

Pregunta al Govern sobre la situació real dels serveis socials

310-00588/13

Formula la pregunta la senyora Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. *Conseller*, ¿cómo valora la situación de los servicios sociales en Cataluña?

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputada, els serveis socials fan la seva feina i els estem reforçant.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Pues curiosa manera tienen ustedes de reforzar los servicios sociales, *conseller*. Yo le recuerdo que hace unos días conocíamos el informe elaborado por la Asociación de Directoras y Gerentes de Servicios Sociales de España en el que se analiza el gasto social por comunidades, y ya le adelanto que Cataluña no sale bien parada.

Somos la única comunidad autónoma que no ha recuperado el gasto en políticas sociales en doce años, tras la crisis del 2009. Si vemos el gasto por habitante, los datos son demoledores: todas las comunidades superaron en 2022 el gasto social que tenían en 2021, a excepción de Cataluña, que no solamente es que no lo haya aumentado; no, no, si es que lo ha reducido, *conseller*. Así, Valencia destina 855 euros más por habitante; Navarra 830; Galicia 498; Andalucía, 426 y Cataluña lo reduce en seis euros por habitante.

Y, claro, una se pregunta cómo cuadra esto con ser la comunidad autónoma que más impuestos paga. Bueno, pues, la respuesta es fácil: es que el *procés* no se paga solo, lo pagamos nosotros. Ahí es donde van a parar los impuestos de los catalanes y donde va el dinero que debería servir para ayudar a los más necesitados. Y entiéndanme que cuando yo hablo de «necesitados», no me refiero a los pobres oprimidos de coche oficial y sueldazo, que es lo que entienden ustedes.

Miren, claro, comprar voluntades, hacer propaganda, encargar informes y colocar amiguitos y voceros, pues, cuesta una pasta; en concreto 1,9 millones de euros que ustedes desviaron para el referéndum del 1 de octubre. Entre las condenadas del recuerdo la exconsejera de Servicios Sociales, la señora Bassa. Y eso es lo que tenemos cuantificado. Si nos ponemos ahora a sumar también por lo que nos cuesta TV3

o Catalunya Ràdio, los adeptos a la causa, o, por ejemplo, las embajadas por medio mundo, vamos sumando cada vez más. Mientras que Cataluña sigue siendo la peor comunidad autónoma en cuanto a listas de espera, con hasta setenta mil dependientes, y la Asociación Profesional Catalana de Directores de Centros y Servicios de Atención a la Dependencia, Ascad, denuncia recortes en material básico en residencias y en ambulatorios, como el recorte en los pañales para ancianos, la propuesta estrella del último Pleno del presidente fue la de crear un cuerpo catalán de diplomáticos. Claro que sí, más estómagos nacionalistas agradecidos, mientras los mayores y los más vulnerables sufren por culpa de su falta de escrúpulos.

La presidenta

Per respondre té la paraula el conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, vostè ha participat en uns quants debats parlamentaris de pressupostos i suposo que sap distingir entre la despesa liquidada, el pressupost definitiu i el pressupost inicial. I vostè sap que aquest informe és incorrecte, perquè compara xifres que no són estrictament certes. Si vostè fes la seva feina i s'hagués estudiat l'informe i el comparés amb la despesa efectivament feta, sabria –algunes dades–: el pressupost de Serveis Socials ha crescut el 64,34 per cent; el de Salut, el 14,59, i el d'Educació, el 26,13. La despesa social ha augmentat en 507 euros; no en 6,38. I el Departament de Drets Socials ha vist incrementat el seu pressupost entre el 9 i el 22 amb més de 1.000 milions d'euros. És un informe mal fet. També compara coses que no es poden comparar.

Però, miri, vostè té un model alternatiu al nostre, que és el model de Madrid. I en el model de Madrid, que és un model *low cost* en polítiques socials..., més desigualtat i més pobresa. Aquest és el model que vostè defensa.

I vostè, en aquesta discussió, obvia radicalment el dèficit fiscal que pateix aquest país: vuit per cent de manera estructural. I en el terreny del Departament de Drets Socials, vostè obvia, per exemple, l'infrafinançament de la dependència. Com és que vostè no dedica ni un segon del seu esforç a denunciar l'infrafinançament de la dependència que castiga les persones grans i discapacitades de Catalunya? Vostè obvia el repartiment del 0,7 per cent de l'IRPF. No l'interessa per a res reforçar el paper del teixit associatiu del nostre país; o vostè obvia que l'Estat no ens acompanya pràcticament res en l'acollida dels joves migrants sols.

Jo, senyora Roldán, li aconsello que aprengui dels diputats del Partit Popular del País Basc i de Navarra, que van ser capaços de trencar la disciplina de vot del Grup Parlamentari del PP en defensa del concert del País Basc. N'aprenguin. Si vostès n'aprenen, dels bascos i navarresos, segurament seran més lleials al poble de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'increment de la inseguretat.

Pregunta al Govern sobre l'increment de la inseguretat

310-00583/13

Formula la pregunta la senyora Jeannine Abella i Chica, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, presidenta. Conseller –molt bon dia a tothom–, aquestes últimes setmanes hem vist com arreu del país els episodis de violència en grup anaven repro-

duint-se com si fos un patró: les festes de la Mercè, Tàrraga, Manresa, Molins de Rei, Vic, Amposta... Suposo que deu compartir amb mi l'afirmació de que no poden tractar-se com a baralles puntuals. Sense ser alarmista, penso que podem tractar i parlar d'un nou fenomen que ha de ser susceptible d'anàlisi sobre què el provoca i quins mitjans de prevenció i reacció cal aplicar per evitar que vagin a més.

Vostè s'hi refereix, conseller, com a «violència gratuïta», un concepte molt ben trobat, perquè justament és això, baralles amb un nivell de violència molt més elevat del que fins avui estàvem acostumats, i, sobretot –i un dels aspectes que més preocupa als pares i joves d'adolescents–, allò de que «dos no es peguen si un no vol», tot i ser una expressió generalista, ja no s'aplica.

Hi ha hagut molts casos en què grups de joves ja surten amb la intenció de provocar una baralla i per molt que la víctima no entri ni el més mínim al pretext, aquesta baralla s'acaba produint de forma inevitable.

I no només són baralles multitudinàries en llocs d'oci nocturn amb molta afluència de gent, també ha passat a les festes majors dels pobles petits, on, per descomptat, no hi ha policies locals i els Mossos d'Esquadra abracen un territori tan extens que no donen a l'abast.

Quina resposta té vostè per als ajuntaments que es troben sobrepassats per la reiteració i l'elevat nivell de violència? Conseller, és un tema de país i cal actuar a nivell general.

Des de Junts per Catalunya creiem que cal abordar els episodis de violència gratuïta des d'una vessant multidepartamental: salut mental, educació, Departament de Justícia, entre d'altres. Són més agents de l'ARRO dels que ja estaven previstos? És un pas, però la solució no passa únicament per tenir més presència policial arreu del país. Considerem que el primer tema que cal abordar és la sensació d'impunitat que tenen els qui provoquen aquests aldarulls, que comencen amb baralles i acaben en disturbis greus. A banda del titular que els episodis de violència tindran una resposta contundent per part del Departament d'Interior, ens pot explicar en quines línies a curt i llarg termini està treballant el Govern per fer-hi front?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena i Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Presidenta, diputada... Estem preocupats? Sí, efectivament, com estan preocupats totes les policies i governs europeus –l'Ertzaintza, la policia foral, el CNP o qualsevol policia europea–, perquè, efectivament, és un fenomen global i és un fenomen que, efectivament, es resol de forma interdepartamental, no només des de la vessant policial.

Dit això, és un fenomen global? Sí. És un fenomen que no es resol només des de la vessant policial? Sí. Ara, té una vessant policial i uns responsables de resoldre-ho que som nosaltres i, per tant, en aquest sentit, li dic: nosaltres no tolerarem de cap manera –de cap manera–, ni el president, ni aquest Govern, ni aquest conseller, ni la policia de Catalunya, que es produeixi aquesta violència gratuïta sense que hi hagi una resposta clara per part de la policia de Catalunya. I així serà i així està sent.

Per això hi ha hagut les detencions que s'han produït aquests dies en tots els aldarulls que hem viscut tant a Manresa com als municipis que ha manifestat, com l'altre dia a Molins i com altres municipis –Figueres, etcètera–, que han tingut aquest tipus de situacions. L'hi repeteixo: no tolerarà ni aquest Govern, ni aquest conseller, ni la policia de Catalunya que es produeixin aquestes situacions.

I, per tant, efectivament, hi donarem resposta quan es produeixin i també reestructurant i modificant els dispositius en els propers esdeveniments públics que es

produiran en col·laboració, com estem fent, amb les policies locals i amb els ajuntaments dels diferents municipis del país.

I després té una altra vessant que també s'ha d'analitzar, que té molt a veure amb moltes dimensions que vostè també ha comentat i que és necessari que abordem. Però aquesta..., vull també per donar un missatge de tranquil·litat als ciutadans..., que nosaltres hi som, hi hem estat i hi serem, reforçant naturalment la policia de Catalunya, dotant-la de més mitjans, també incorporant l'anàlisi de la intel·ligència policial en tots aquests esdeveniments que s'estan produint, però alhora també combatent els qui intenten utilitzar aquests esdeveniments per fer política i per generar odi.

I, en aquest sentit, no entenc –no entenc– el rol del seu partit a Manresa, dels seus companys a Manresa (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), amb relació a la manifestació a la qual...

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

El conseller d'Interior

...molts ciutadans s'han sumat.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el suport als projectes empresarials.

Pregunta al Govern sobre el suport als projectes empresarials

310-00584/13

Formula la pregunta la senyora Maria Antònia Batlle i Andreu, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Maria Antònia Batlle i Andreu

Bon dia; gràcies, presidenta. Conseller, quina és la posició del Govern sobre la implantació de projectes econòmics estratègics a Catalunya?

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Roger Torrent i Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, presidenta; gràcies, diputada. Home, dit així en genèric... Doncs la posició activa que hem tingut fins ara, que ens ha donat bons resultats; per exemple, el rècord d'inversions estrangeres directes a Catalunya captades pel Govern, unes xifres d'atur que són les més baixes dels últims quinze anys i rècord d'exportacions. Tot això és gràcies a moltes coses: al dinamisme de l'empresariat i de les empreses del país, però també amb la contribució del Govern de la Generalitat de Catalunya. Per tant, seguirem en la mateixa línia.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la senyora Maria Antònia Batlle i Andreu.

Maria Antònia Batlle i Andreu

Gràcies, conseller. Miri, deixi'm que discrepi: avui vostè ens dirà una cosa; ahir ens en deia una altra, i mentrestant el seu grup parlamentari en vota alguna de diferent. El seu Govern segueix ignorant els mandats d'aquesta cambra; aquesta cambra ja s'ha posicionat diverses vegades a favor de projectes com el CRT de Vila-seca i Salou o la Ryder Cup, per exemple. I, si no, com s'explica que fa una setmana, a vuit dies, vostè, a la celebració de l'acte mundial del Dia del Turisme a les comarques gironines, donés suport a la Ryder? Que ho celebrem. Però en el debat de política ge-

neral el seu grup es va abstenir. O amb relació al CRT, com explica als ciutadans del Camp de Tarragona que no és necessari?

Nosaltres ho tenim molt clar. Cal apostar pels projectes estratègics que aportin valor econòmic i laboral al nostre país, perquè Catalunya és una marca líder turísticament parlant, una marca líder a nivell mundial que s'ha de caracteritzar per aconseguir un turisme responsable, tal com es comenta en els objectius del compromís pel turisme responsable. I què serà el següent? Quin serà el següent projecte estancat? I encara sort que no van haver de decidir sobre la Copa Amèrica, perquè deixim que posi en dubte si realment hi haurien donat suport.

Dit això, ens pot aclarir si realment aposten per la Ryder? Parli amb els sectors i parli amb el territori. El suport és unànime; ho repeteixo, unànime. Lideri, conseller; liderin des del seu Govern. Estem en temps de descompte, però hi som a temps o, si no, arribarem tard. Hi ha marge, marge per poder tenir grans esdeveniments i fer-los compatibles amb un turisme responsable i amb obres i infraestructures mediambientalment eficients i sostenibles. Només cal predisposició i una aposta ferma per fer-ho possible.

Conseller, a nosaltres ens hi trobarà de cara. Liderin i no apaguin el país. Diem «sí» a projectes com el CRT o a esdeveniments esportius com la Ryder Cup, que portaria a territori i a tot el país un valor afegit important. Junts estem amb el territori; Junts, amb els projectes estratègics que aporten valor a l'economia del nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, presidenta, de nou. Diputada, s'ha de tenir molta barra per dir el que ha dit de la Copa Amèrica. (*Aplaudiments.*) Si és aquí és gràcies a aquest Govern; és gràcies sobretot al president Aragonès. Aquest Govern, de fet, ha portat la copa Amèrica, la Conferència del Decenni de l'Oceà el 2024; ha garantit l'estabilitat del Mòbil fins com a mínim al 2030; ha renovat els contractes de fórmula 1 i del gran premi amb el pla estratègic del Circuit de Catalunya, i ha aconseguit que, al 2025, siguem Regió Mundial de la Gastronomia i que fem aquí el Fòrum Global d'Ecoturisme.

Aquests esdeveniments són importants per posicionar-nos? Sí, però depèn de com es facin. I en aquest moment hem de tenir en compte els principis i valors que volem com a societat. No tirar d'inèrcia, no fer com fa unes desenes d'anys, sinó veure què és el que avui vol la societat catalana del present i, sobretot, què els hi deixarem en el futur. I, per tant, hem de tenir en compte la sostenibilitat en totes les seves dimensions, en qualsevol esdeveniment que es faci en aquest país.

Ja els hi va dir el president l'altre dia: sembla que vulguin redibuixar la Catalunya dels anys noranta. Res en contra, res en contra de les regressions. Però és que resulta que estem al segle XXI i avui les coses es fan amb criteri, sigui la Ryder, sigui la Copa Amèrica o sigui qualsevol esdeveniment. S'han de tenir en compte tots els impactes i, sobretot, s'ha de fer amb responsabilitat cap a les noves generacions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació de la mobilitat.

Pregunta al Govern sobre la situació de la mobilitat

310-00585/13

Formula la pregunta la senyora Cristina Casol Segué, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Cristina Casol Segués

Consellera, tenim l'assignatura suspesa pel que fa a l'execució pressupostària a Catalunya en matèria d'infraestructures de mobilitat?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Ester Capella i Farré, consellera de Territori.

La consellera de Territori (Ester Capella i Farré)

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades, diputats, consellers, conselleres, president. Bé, no he entès bé la pregunta que em feia. Tenim suspesa l'execució pressupostària? No.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Cristina Casol Segués.

Cristina Casol Segués

A Junts per Catalunya creiem que anar repetint curs a Madrid ens porta als catalans al caos. Dit d'una altra manera, l'Estat no compleix i tots els qui sustenten governs a Madrid no aproven aquesta assignatura. L'Estat hauria d'invertir més de 50.000 milions d'euros a Catalunya per corregir el deute històric i amb aquests deures sobre la taula n'hi ha que fa temps que suspenen el curs polític any rere l'altre.

I és que en el debat de política general de l'any passat, el mateix PSC instava el Govern espanyol a traspasar Rodalies abans d'acabar l'any. Traspàs íntegre i amb recursos. I aquí som, un any després, i resulta que destrossar Rodalies és una raó d'estat per a Espanya i que el Govern de Catalunya torna a exigir el traspàs per anar repetint el curs polític. Mare meva! Una setmana marcada per als usuaris del sistema ferroviari de forma macabra: problemes elèctrics, talls de circulació, retards per avaries dobles, cauen les catenàries, tots desinformats i, per megafonia, el missatge de que ens hem de buscar la vida. Els catalans amb Rodalies no tenim justícia ni drets i el Govern no ens defensa. I tot plegat sembla un joc pervers, perquè, en definitiva, és un servei públic.

Però a Catalunya, al transport públic, no només patim les incidències ferroviàries: tenim una clara manca de capacitat de línies de bus a diferents pobles del país i llavors als ciutadans només ens queda el vehicle privat i el drama de les carreteres. Caos a Renfe i caos a carreteres. I perpetuem caos pel fracàs de la planificació del Govern. Perquè un govern que no planifica en mobilitat condemna brutalment el país. Perquè les carreteres que existeixen pateixen col·lapses constants com l'AP-2 o l'AP-7 o la C-58 o els accessos a Barcelona. I la manca de manteniment i neteja són molt visibles. Per aquesta raó afirmem que les vies d'alta capacitat són vies d'alta saturació o de paralització. Sense descuidar les que no són: infraestructures que no veuen la llum com la Ronda Nord o la C-32, filles de pactes de pressupostos sense cap certesa ni, en definitiva, cap voluntat política del seu Govern, com s'ha demostrat, altrament, en les votacions del seu grup en el recent debat de política general.

Ras i curt, consellera: si el transport públic no funciona, com progressa la nostra nació?

La presidenta

Gràcies. Per respondre, té la paraula la consellera de Territori.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Bé, crec que s'ha equivocat de cambra parlamentària fent aquesta pregunta perquè no soc la ministra de Transports i Agenda Urbana del Gobierno del Reino de España (*alguns aplaudiments*); soc la consellera del Departament de Territori. Consellera del Departament de Territori d'un govern d'Esquerra Republicana que per primera vegada en la història recent té la responsabilitat de les infraestructures del país, del territori, de l'ordenació del territori, de l'habitatge, etcètera. Vol que li recordi quants anys han estat governant vostès aquest país i han

tingut la responsabilitat de la mobilitat del país? Vol que li recordi part del desastre a les infraestructures? Alguna cosa hi deuen tenir vostès a veure.

I la setmana passada, quan debatíem aquí en el debat de política general, vol que els hi recordi amb qui van vostès votar en contra del finançament de Catalunya i d'altres qüestions? (*Aplaudiments.*) Vol que els hi recordi? Vol que els hi recordi, a vostès, en els moments clau del país, al costat de qui s'han posat?

Molt bé. Vostè ha fet una descripció real, dades objectives reals de quina és la mobilitat del nostre país. Per cert, fruit d'un traspàs *fake* de Rodalies, d'unes Rodalies que no funcionen, d'una manca d'inversió històrica, de pressupostos generals de l'Estat que vostès, infinitament moltíssimes vegades més que nosaltres, han votat. Per tant, no expliquin històries per no dormir.

Mirin, hi estic d'acord, Catalunya es mereix uns serveis de Rodalies de primera. Rodalies actualment és una indecència. I quan parlo de les dades que afecten a Rodalies, dels trens que es paren, dels trens que no funcionen, de les vies que no van a l'hora, no estic parlant només de números, no estic parlant només d'infraestructures, no estic parlant només de material; estic parlant de les persones, dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país que, dia rere dia, pateixen una manca d'inversió, una manca, doncs, de tractar-los igual que a qualsevol altre ciutadà de l'Estat espanyol mentre siguem Estat espanyol i, per tant, estic dient això.

Miri, li agraeixo que vostè hagi fet aquesta descripció, però s'ha equivocat d'on havia de dirigir la pregunta i a qui havia de dirigir, en aquest cas, les pedrades. No és al Govern de la Generalitat de Catalunya. Anem de la mà a reclamar tot això, vinguin al nostre costat a reclamar un traspàs de Rodalies, perquè nosaltres sí que volem prestar un servei de primera als ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

La presidenta

Moltes gràcies.

Pregunta al Govern sobre la gestió del servei de rodalia

310-00586/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la gestió del servei de rodalia. Formula la pregunta la senyora Montserrat Vinyets Pagès, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Espero dirigir bé les pedrades... (*Alguns aplaudiments.*) Aquest dissabte uns quants usuaris agrupats de la plataforma Perquè No Ens Fotin el Tren i la plataforma de Transport Públic es manifestaven a la Garriga amb una tartana. Sí, ho ha entès bé: aquell carruatge de dues rodes amb coberta i seients laterals que havíem fet servir per transportar viatgers. No les tenen totes, consellera. Resulta que d'aquí uns dies han de començar els talls de la circulació de trens a l'R3 per fer-ne l'esperat desdoblament, i encara ara els viatgers afectats no tenen assegurats uns serveis substitutoris fiables. A només vuit dies del tall. I a arribar tard a la feina..., no s'hi juga amb això, perquè hi va tenir un plat a taula. I buscar alternatives dignes per als talls en el servei ferroviari és competència, és responsabilitat de la Generalitat, perquè la Generalitat, no oblidem que és la titular del servei, i avui això no està assegurat per aquest Govern. Perquè no és només això, és que vostès han acceptat que qui presenti la proposta, la pobra proposta, fos divendres passat el Ministerio de Transportes.

Ara ja no només no es reclama el traspàs d'infraestructures, aquestes qualificades d'interès general, com el sistema de Rodalies, perquè a la reunió que vostè el setembre va fer amb la ministra –ministra, que ho és gràcies al suport del seu grup– no hi havia, al punt de l'ordre del dia de la reunió, res del traspàs de competències,

del traspàs de Rodalies, que van dir que ho deixaven per a una reunió posterior. I, en canvi, el ministeri és qui presenta la proposta de servei alternatiu.

Nosaltres els diem: no renunciïn a fer-ho vostès, i a fer-ho en les degudes condicions. Marquin perfil en aquest àmbit des d'aquesta Subdirecció General de Transport Ferroviari que durant mesos no han dotat de personal, fins que ho han fet ara a correu després d'una pregunta que els va formular aquest grup parlamentari.

I si ahir sortíem parlant de l'afectació sobtada de les incidències de Rodalies a les línies de bus interurbà, a què estan esperant a anunciar reforços a les línies de bus interurbà de Vic-Barcelona, o a la de la Garriga a Granollers Nord. Esperen que passi com a Vilafranca, quan saben que fa mesos que s'acostava el tall de l'R3?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Ester Capella i Farré, consellera de Territori.

La consellera de Territori

Molt bé. Gràcies, diputada. Bé, vostè ha enfocat més bé les pedres. Miri, soc de poble, de pedrades me n'han fotut unes quantes, però en tot cas, per centrar la pilota: nosaltres tenim una part de responsabilitat –en tenim una–, que és els horaris, les freqüències, etcètera. A on no tenim cap responsabilitat és ni amb les vies, ni amb els trens, ni amb les persones que porten els trens. I tampoc tenim la capacitat ni d'inspeccionar les vies. Ho explico perquè així tindrem tots un mapa general d'allò en què cadascú té obligació.

Vostès ens parlen de reforços que nosaltres hem de posar per ser alternativa a la suspensió, doncs, de la freqüència ferroviària i, per tant, trens que no circularan perquè hi ha un desdoblament d'un servei. Efectivament, nosaltres hi posarem allò que cal posar-hi perquè hi hagi un servei a les persones i als ciutadans. Però qui té l'obligació, hi insisteixo, qui té l'obligació de posar el sistema alternatiu no és la Generalitat de Catalunya, no és el Govern de la Generalitat, és qui té la responsabilitat en aquests moments de les Rodalies.

I li explicaré una altra cosa. Nosaltres hem insistit manta vegades amb que es doni la informació necessària als usuaris de Rodalies quan es fan talls, quan s'han de fer obres. Aquesta obra de l'R3 havia de començar a l'estiu. És responsabilitat de la Generalitat de Catalunya posar les vies, arreglar les vies? No. Comença ara, en el moment que és més utilitzada per la ciutadania. No és responsabilitat nostra. Nosaltres hem exigít que les coses es facin a temps i quan toca. Dos: cada vegada que hi ha una incidència a Rodalies, cada vegada que hi ha una suspensió del servei, això deriva en uns efectes col·laterals, uns directes i uns altres de més indirectes, que és que acaben col·lapsant els serveis que nosaltres..., en aquests moments, del sistema integral de mobilitat que la Generalitat de Catalunya defensa, que són els autocars, els busos exprés, el Clic.cat, etcètera.

Ens està passant això. Estem col·lapsant per una mala gestió i una manca de responsabilitat d'aquell que té la responsabilitat directa. I efectivament, nosaltres reclamem el traspàs integral de Rodalies, que vol dir tot. Abans m'he oblidat d'una cosa: també del pressupost necessari, que vol dir tot allò que ens deuen, tot allò que s'ha d'invertir...

La presidenta

Gràcies.

La consellera de Territori

...i de futur, i tot allò que ens calgui perquè el servei... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple... *(Veus de fons.)* Ah, perdó, quedaven cinc segons, és veritat. Perdona. Endavant, endavant! Comptarem cinc segons com sigui.

Montserrat Vinyets Pagès

Consellera, si no som capaços de dissenyar serveis alternatius, estem renunciant a lluitar pel verdader traspàs. I nosaltres estem d'acord amb vostè que ja ha arribat el moment de plantar-nos...

La presidenta

Moltes gràcies.

Montserrat Vinyets Pagès

...i no haver d'aguantar... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la diputada i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Diputada...

Pregunta al Govern sobre la gestió de la seguretat pública, l'ordre públic i els drets fonamentals

310-00582/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la gestió de la seguretat pública, l'ordre públic i els drets fonamentals. Formula la pregunta el senyor Matías Alonso Ruiz, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. *Conseller*, el separatismo vociferante, a menudo con el apoyo o la connivencia del Gobierno de la Generalitat, sigue con la matraca con su estilo peculiar, mundialmente conocido –dicho sea con ironía–, como la «revolución de las sonrisas».

Hay que recordar que su Gobierno hizo una gestión nefasta y contraria a derecho de los cortes de la Meridiana; unos cortes reiterados que dibujaron una sonrisa algo más que forzada en los ciudadanos que sufrían las consecuencias de la desidia gubernamental, tanto de la Generalitat como del Ayuntamiento de Barcelona, lo que des de Ciutadans hemos criticado reiteradamente.

Ustedes tienen la competencia delegada y compartida de la seguridad pública para garantizar los derechos de todos los ciudadanos, manteniéndolos a salvo del acoso del vandalismo y de la coacción de individuos que, amparándose en el derecho de reunión y de manifestación, atentan impunemente contra los derechos de terceros. ¿Qué medidas concretas piensa tomar para garantizar los derechos fundamentales de todos los ciudadanos?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

El nostre deure és garantir drets i llibertats. El dels ciutadans que es volen manifestar i dels que no. I els ciutadans tenen dret a manifestar-se i així ho garantim, i garantim la pau social i la convivència. I aquesta és l'obligació del Cos de Mossos d'Esquadra. I aquesta és l'obligació de la conselleria d'Interior. I això és el que fa aquest Govern i seguirà fent aquest Govern.

La presidenta

Per pregar, té la paraula el senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Sí, *conseller*. Está claro que en Cataluña no todos los ciudadanos son iguales ante la Administración de la Generalitat. El derecho de reunión y de manifestación no es un derecho absoluto. Cuando entra en colisión con otros derechos fundamentales, ustedes tienen la obligación de modularlo y ponerle límites, aunque solo sea en el espacio. Pero su Gobierno hace caso omiso a los derechos de la mayoría de los ciudadanos de Cataluña, permitiendo una especie de derecho de pernada del separatismo hiperventilado que se empeña en entretenernos con sus sonrisas a lo Joker.

Ustedes, en un ejercicio irresponsable de sus facultades gubernativas, permiten que separatismo violento y reaccionario participe activamente en manifestaciones y concentraciones en efemérides señaladas.

Este año, una vez más, hemos visto quemar las banderas de España y Francia en el aquellarre del Once de Septiembre. ¿Se ha practicado alguna detención?, ¿se ha identificado a alguno de los autores? El domingo, durante los fastos del «*butifarrèndum de l'U d'Octubre*», hemos visto a los sonrientes de guardia acosar a la Policía Nacional y quemar la bandera de España frente al cuartel de la Guardia Civil de Travessera al grito de «*Pim-pam-pum, que no en quedi ni un*», el mismo grito parafascista y filoterrorista que soportaron ayer en la Autònoma los jóvenes de S'Ha Acabat.

Conseller, dejen de jugar con fuego y pongan coto al desmadre separatista. Respeten y hagan respetar a los funcionarios públicos que garantizan la seguridad y los derechos de todos. No permitan les conductas violentes y antidemocráticas, y si no es capaz de hacerlo, dimita antes de que le salpique.

La presidenta

Gràcies. Se li ha acabat el temps...

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Bé, vostè no ha parlat de mobilitzacions. Vostè ha parlat d'allò que a vostè no li agrada, i ha assenyalat una part de la societat que pensa diferent a vostè i ha decidit assenyalar-la com organitzacions que generen problemes a la convivència, i amb això jo no jugo, i, per tant, no entraré en aquest joc i en aquest debat.

Nosaltres garantim els drets i llibertats i garantim els drets de manifestació; que sí, és un dret. També dels qui pensen diferent a vostè, i els de mobilització, i també el dels veïns i veïnes i els dels ciutadans que no es volen mobilitzar.

Per tant, si el que vostè m'està dient és que nosaltres diem als cossos de seguretat contra quines persones s'ha d'actuar i contra quines no, faci el que creu que ha de fer, perquè vostè m'està acusant d'una cosa molt greu, i està acusant d'una cosa molt greu també als funcionaris públics, i això, en aquest país, no passa. Parlo del meu, dels altres no n'opino; ja ho dirà vostè, que és el seu.

I, per tant, el que nosaltres fem és garantir els drets i llibertats, i, per això, estem fent un cos de Mossos d'Esquadra més dotat, més potent, capaç de prevenir; i per prevenir, han de ser més, i per ser més i per poder ser més pròxims, i per poder col·laborar amb els ajuntaments i amb les policies locals, per servir més i millor als ciutadans i ciutadanes i garantir-los la seva seguretat, els seus drets i llibertats, i, particularment, de la gent més vulnerable..., i aquest és el camí que seguim i seguirem, sense discriminar ningú, ni a uns ni als que pensen d'una manera ni als altres, i sense obsessions, sense persecucions –sense obsessions, senyor Matías, sense obsessions.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el desplegament de les delegacions territorials del Govern a l'Alt Pirineu i Aran.

Pregunta al Govern sobre el desplegament de les delegacions territorials del Govern a l'Alt Pirineu i Aran

310-00579/13

Formula la pregunta la senyora Sílvia Romero Galera, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Sílvia Romero Galera

Presidenta; bon dia, consellera. 30 de maig del 2006, el Govern de la Generalitat va aprovar les delegacions territorials a la Catalunya Central i a l'Alt Pirineu i Aran, fet que va suposar aprofundir en la descentralització de l'Administració i atansar-se més als territoris.

26 de febrer de 2011, el llavors nou Govern de la Generalitat va suprimir els set directors territorials existents a l'Alt Pirineu i Aran –només a l'Alt Pirineu i Aran. Tornem a començar, doncs: 24 de març de 2022, el Govern, vostè mateixa, consellera i el llavors vicepresident Puigneró van anunciar el desplegament dels serveis territorials de vuit departaments del Govern a la vegueria de l'Alt Pirineu i Aran.

Avui, un any i mig després de l'anunci, a l'Alt Pirineu i Aran no s'ha desplegat el Departament de Justícia, Drets i Memòria, malgrat que el decret de reestructuració de març del 2022 el preveu; no s'ha desplegat el Departament d'Interior, malgrat que el decret de reestructuració de gener de 2023 el preveu; no s'ha desplegat el Departament de la Presidència, tot i que el decret de novembre de 2022 el preveu; no s'ha desplegat el Departament d'Economia; no s'ha desplegat el Departament de Treball, tot i estar creats.

No s'ha desplegat tampoc el Departament d'Acció Climàtica ni el Departament de Drets Socials; en el cas d'aquests dos departaments, ni tan sols estan previstos en els decrets de reestructuració, quan són departaments que, per la seva importància, caldria crear i desplegar immediatament.

No es preveu representant territorial de l'esport ni tampoc coordinador territorial de joventut; sí s'ha desplegat, per ser justos, el Departament d'Educació, el Departament de Territori, el d'Igualtat i Feminismes i el de Cultura.

Ens hem de creure el territori, consellera. Cal estar sobre el terreny, cal atansar l'Administració a la ciutadania per millorar les condicions dels pirinencs, cal poder prendre les decisions des de la proximitat i adaptades a la nostra singularitat.

Li demanem que compleixi els compromisos i que faci efectiu el desplegament de les delegacions territorials del Govern a l'Alt Pirineu i Aran.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula la senyora Laura Vilagrà i Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà i Pons)

Gràcies, presidenta. Diputada i alcaldessa. Bé, evidentment, compartim la importància del desplegament dels serveis territorials, i més en comarques més allunyades de la capital catalana o, fins i tot, de la capital de demarcació.

De fet, jo vaig ser delegada de la Catalunya Central, per tant, sé com d'important és ser corretja de transmissió del Govern al territori, però, sobretot, de la visió del territori al Govern en unes comarques, doncs, de muntanya, en unes comarques més rurals, en qualsevol cas, amb la seva idiosincràsia, no?, el Pirineu i l'Aran.

És cert que quan jo vaig ser delegada 2016-17, a la delegació simplement hi havia una delegada i pràcticament no hi havia desplegament; per tant, per això ens vam comprometre, aquest Govern, l'any 22-23, a fer els desplegaments que tocava –vuit.

En aquest sentit, també desplegar l'estratègia del Pirineu, molt més àmplia en temes de desenvolupament sostenible. Ho vàrem fer, com deia, al març del 2022 amb el vicepresident Puigneró, i vàrem comprometre'ns a desplegar, a més, a dife-

rents ciutats: a Tremp, a la Seu, Sort, Puigcerdà i Pont de Suert. Estem a l'octubre de 2023; per tant, dins dels terminis que ens havíem plantejat, hi hem fet desplegaments importants aprofundits i que tocaven, eren de justícia.

En aquest sentit, anem a pams. Educació s'ha desplegat a Tremp al juliol del 22; Salut, també a Tremp, també al juliol del 22; Territori, a la Seu d'Urgell, abril del 23; Cultura, al Pont de Suert, juny del 23; Igualtat i Feminisme no estava previst, però, per la idiosincràsia de la conselleria, que és cada cop més territorial, hem fet també aquest desplegament just aquest setembre a Tremp, al costat d'Educació; i Acció Climàtica té un coordinador, en aquest cas una coordinadora, i acabarà desplegant-se a la Seu; Drets Socials, un coordinador, i s'acabarà desplegant a Sort; Empresa i Treball..., malauradament, la coordinació va quedar vacant. Saben que són places de funcionari i, per tant, doncs, en aquest sentit, malauradament, va quedar vacant, però la intenció és fer-ho a Puigcerdà; per tant, el compromís és ferm.

Tinc un informe més exhaustiu –si vol, després li puc facilitar– de tots els, diguem-ne, tràmits que queden per fer, perquè saben que no és només el desplegament d'una persona responsable dels serveis territorials, sinó que darrere hi ha, doncs, un equip tècnic important. Jo diria que, en tot cas, en un any i mig hem fet més avenços que en tota la història; per tant, també valori aquesta part de l'esforç del Govern pel reequilibri territorial. I, evidentment, l'acabarem de complir amb aquells departaments que encara no ho hem pogut fer.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el pla nacional de joventut.

Pregunta al Govern sobre el Pla nacional de joventut de Catalunya

310-00580/13

Formula la pregunta el senyor David González Chanca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

David González Chanca

Gràcies, presidenta; bon dia, diputats i diputades. Conseller, a Catalunya portem amb el pla nacional de joventut caducat des de l'any 2020, com vostè sap perfectament. El pla nacional és el marc de referència per desenvolupar les polítiques de joventut i pretén ser una eina capaç d'adaptar-se als canvis i donar respostes a les noves necessitats i demandes de les persones joves i de tot el seu entorn. Es tracta d'una eina imprescindible per a qualsevol govern que vulgui oferir respostes efectives a les necessitats dels joves, amb un rumb fix, planificat i consensuat, i el fet de no disposar d'aquest pla és una anomalia que no podem passar per alt i que no podem normalitzar a Catalunya.

En aquest sentit, li volem preguntar, conseller, quan tenen previst finalitzar un esborrany i compartir-nos la documentació del pla nacional i quan tenen previst aprovar definitivament el pla.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, si recorda la meua compareixença de febrer d'aquest any, vaig anunciar-li quin era el cronograma d'aprovació del pla. Estem en ell i, per tant, tal com vaig dir el febrer, aquest mes de novembre l'aprovarem.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David González Chanca.

David González Chanca

Gràcies per la resposta, conseller. Recordem aquesta compareixença i recordem també altres dates que ens va dir, i sap perfectament que anem molt tard.

Segurament recorda que fa un any, precisament en aquesta cambra, en el Parlament, vam preguntar pel grau de compliment de les propostes de resolució aprovades en el Ple monogràfic de joventut i en la seva resposta ens va dir que el grau de compliment el veuríem amb la primera documentació del pla nacional que ens presentaria en els propers dies. «En els propers dies» –ens va dir, literalment–, al desembre de 2022. Estem a l'octubre del 2023 i no hem vist ni cap documentació ni tampoc ens han dit res per parlar sobre l'elaboració del propi pla fins ahir; ahir sí..., on ara ens han convocat a una reunió a finals d'octubre per parlar d'aquest tema i, evidentment, hi participarem amb la millor voluntat possible.

Ara bé, anem molt tard. I això sí que és una responsabilitat del seu govern. Catalunya necessita un nou marc d'actuació com és el pla nacional de joventut, perquè, si volem afrontar els problemes reals del jovent, poc podrem fer si ni tan sols tenim una planificació estratègica per al desplegament d'aquestes polítiques i un govern que assumeixi totes les competències que li pertoquen en aquesta matèria.

No cal dir que la voluntat del Partit dels Socialistes és òbvia. Nosaltres no serem partícips d'un nou calendari al què es poden tornar a comprometre per després tornar a no complir, però sí que estarem disposats a escoltar i a treballar la proposta del nou pla nacional que ens vulguin presentar, encara que sigui tard, molt tard. Però tenim molt clar que, si per alguna cosa val la pena arremangar-se, que sigui per construir un present i un futur millor per a la joventut d'aquest país.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, tard no; *on time*. Tal com vaig anunciar al febrer, 2.300 persones hi han participat. Hem fet tota l'ambició per complir objectius més enllà de les polítiques d'emancipació, que són el pinyol d'aquesta política.

Però el fet que no tinguem un nou pla no vol dir que el Govern no hi estigui treballant. La consellera de Territori, la consellera Capella, ahir ens parlava de setanta mil ajuts al lloguer, que beneficiaran quinze mil joves catalans; el conseller Torrent, des del Servei d'Ocupació de Catalunya, està oferint a milers de joves catalans contractes i formació; de fet, la nostra taxa d'atur juvenil està clarament per sota de la mitjana espanyola; la consellera Garriga està ampliant l'Escena 25; la consellera Capella i el conseller Fernández van ampliar la T-jove; el conseller Balcells i la consellera Simó estan reforçant les polítiques per afrontar els problemes de salut mental dels nostres joves. Per tant, el no tenir el pla no vol dir que no hi estiguem feina; tot al contrari.

I vostè deia: «Assumeixi totes les seves competències.» Miri, l'abraço amb entusiasme juvenil, si em permet. Estem analitzant, per exemple, el que ens costaria una renda d'emancipació dels nostres joves. Per facilitar l'emancipació, prop de 1.000 milions d'euros. Sap què és això? Doncs dels 22.000 milions d'euros del dèficit fiscal, només 1.000 milions. Esforci's aquí. Esforci's, senyor González, si vol tindre una renda d'emancipació dels joves com voldríem tenir per treballar contra el dèficit fiscal (*alguns aplaudiments*), ens hi trobarà.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les línies de bus exprés.

Pregunta al Govern sobre les línies de bus exprés

310-00581/13

Formula la pregunta el senyor Jordi Terrades Santacreu, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Jordi Terrades Santacreu

Senyora consellera, les xarxes de servei d'autobús d'altres prestacions de l'Exprés, cat, posada en funcionament des de l'any 2007, han donat i donen resposta al gran increment de demanda de serveis de transport interurbà d'autobusos.

Des de fa alguns anys –tres, quatre anys–, observem que en algunes de les línies en funcionament els problemes i les queixes dels usuaris i de les usuàries van en creixement. Les millores no arriben. Ens consta la preocupació de molts alcaldes que han fet arribar aquest malestar i la reclamació de solucions a la Direcció General de Transports i Mobilitat, que no acaben d'arribar.

Senyora consellera, què pensa fer el Govern?

(La consellera de Territori s'alça i es gira cap al diputat per respondre la pregunta.)

La presidenta

Bé, li dono la paraula? *(La presidentariu.)* Per contestar, la consellera. Endavant.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. És que ja em feia la pregunta a sobre, eh? La resposta –perdó.

Gràcies, senyor diputat, senyor Terrades. Que vostè em faci aquesta pregunta... Miri, ja segurament he gastat tota la pólvora abans, però li diré d'una altra manera: que vostè em faci aquesta pregunta... En fi, eh? No li diré el que penso, eh? No li diré perquè acabariem malament, i vostè i jo ens portem molt bé. Li explicaré d'una altra manera.

Nosaltres farem totes les inversions necessàries perquè efectivament el sistema de mobilitat és un sistema integral que ho abasta tot: sistema ferroviari, sistema de busos, bicicleta, caminar..., per tant, és un sistema integral per garantir l'accessibilitat i la mobilitat. Però vostè sap que estem en crisi en aquest moment en el sistema del bus exprés vinculat al mal funcionament de Rodalies, que està estressant el sistema propi de Catalunya i que, per tant, no ens permet donar respostes adequades i en els temps que cal. I li dono una dada objectiva: en un tren, en un tren normal, hi caben cinc-cents passatgers; en un autocar o en un autobús, un bus exprés, seixanta passatgers. Comencin a fer els números.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Malauradament, consellera, en aquests moments el servei es troba col·lapsat en les hores punta. El meu company diputat Jordi Riba, al conseller Puigneró –més ben dit, no li va poder contestar el conseller Puigneró perquè l'havien cessat–, li va preguntar per aquesta mateixa qüestió als autobusos d'Igualada. Deu ser que Ferrocarrils de la Generalitat no acaba de funcionar prou bé entre Igualada i Barcelona...

Miri, li posaré alguns exemples. Només la darrera setmana, de Vilafranca a Barcelona, en hora punta, entre 905 i 1.107 usuaris es van quedar a terra sense poder agafar el bus que volien, arribant tard a la feina o a la universitat. Igual a Vilanova i la Geltrú, més del mateix a Manresa, Igualada, Mataró..., els mateixos problemes. Senyora consellera, són problemes recurrents: queda gent a terra, es fa el trajec-

te sense seient, s'anul·len expedicions que consten en l'horari, se salten les últimes parades de sortida de Barcelona, busos que surten amb retard d'origen, averies freqüents i manca de manteniment i manca d'informació a temps real. I perquè se m'està acabant el temps...

Deixi'm-l'hi dir: a Catalunya circulen cada any 300.000 trens de Rodalies. Segons vostès, la seva portaveu ahir va informar de retards de 22.500 trens. Sap què significa això? Un 7,5 per cent, xifra similar a les zones metropolitanes europees, és a dir, Milà, Londres, Brusselles. I encara tenen termes de puntualitat inferiors als nostres; nosaltres estem en ràtios similars a París. No estem contents, hem d'arreglar les coses, i això es fa des de la col·laboració que al seu Govern li costa practicar i amb inversions que el Govern d'Espanya sí que fa.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Bé, li ha costat pronunciar «Vilafranca». Vilafranca... El problema que tenim a Vilafranca i l'estrès que hi ha en els autocars i en els bus exprés és conseqüència directa de Rodalies. Nosaltres hem triplicat... S'ha incrementat en un trenta per cent l'ús de l'autobús i de l'autocar. Per què? Doncs perquè Rodalies no funciona. Perquè li he dit abans, li he donat les dades objectives: un tren, cinc-cents passatgers, un autocar, seixanta passatgers. Facin els números. És infinitament impossible cobrir totes aquestes necessitats. Si Rodalies anés al dia, no ens caldria incrementar aquest pressupost i podríem redimensionar-ho absolutament tot.

I miri... De quin partit polític és la ministra de Transports i Agenda Urbana del Gobierno del Reino de España? Del PSC. Miri... I no em digui que nosaltres no col·laborem prou amb vostès. Això no m'ho digui. Li faig unes reflexions també. Quan vostès resolguin i paguin els més de 2.000 milions d'euros de dèficit en inversions, vostè ve aquí i em fa aquesta pregunta. Quan vostès reconeguin i facin efectiva la necessitat que Catalunya necessita un sistema de finançament diferent, aquests 22.000 milions d'euros que marxen i que no tornen, ve aquí vostè i em fa la pregunta. Quan executin el cent per cent del pressupost d'allò acordat i pressupostat...

La presidenta

Moltes gràcies...

La consellera de Territori

ve vostè aquí i em dona lliçons.

La presidenta

...consellera, se li ha acabat el temps.

(Pausa.)

Passem ara a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç de la taula de diàleg amb el Govern de l'Estat

317-00336/13

I la primera pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple és sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. ¿Qué balance hace de su mesa de diálogo con Pedro Sánchez? Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, hem avançat, hem fet tot allò que vostès no volien que féssim. S'ha aconseguit l'alliberament dels presos polítics, s'ha eliminat el delictes de sedició. I estic convençut que ara continuarem en aquest camí. Farem tot allò que vostès no volen que fem: l'amnistia, que Catalunya voti sobre el seu futur i que aconseguim mesures efectives sobre el benestar dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Per tant, anem pel camí correcte, no sense dificultats, no sense trobar-nos, evidentment, obstacles en el camí, però la millor constatació de que l'estratègia avança és que vostès aquest diumenge es manifestaran en contra pels carrers de Barcelona.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias. Bien, le he preguntado sobre el balance de la mesa de diálogo con Pedro Sánchez y usted me ha contestado en los términos, en fin, de vaguedades habitual. En fin, le diré yo el balance bastante más evidente. Es cierto que dicho balance ha sido muy bueno para ustedes, para los políticos de Esquerra y de Junts. Gracias a esa mesa, ustedes podrán delinquir impunemente; pueden malversar, prevaricar –léase «robar alegremente»–, que serán inmediatamente indultados o amnistiados. Es evidente, pues, que a ustedes la mesa les ha ido de cine, pero ¿cómo le ha ido al resto de la sociedad catalana con la misma?

Los trenes peor que nunca, y solo saben culparse unos a otros, como acabamos de comprobar en poco edificante espectáculo. El aeropuerto paralizado, ídem; solo saben ustedes culparse los unos a los otros. El Cuarto Cinturón, tres cuartos de lo mismo. La ejecución presupuestaria, la peor de la historia; ejercicios 2021-2022. La financiación autonómica, hecha un desastre, peor que nunca, reconocido por usted mismo. Pues bien, recapitulemos. Si los trenes van peor que nunca, si las infraestructuras están paradas como nunca, y si la ejecución presupuestaria es la peor de la historia, ¿para qué demonios ha servido su mesa de diálogo? Es más, ¿para qué sirven ustedes?

Conclusión. La mesa de diálogo ha sido un chollo para ustedes, los políticos separatistas, y una ruina para la sociedad catalana. Y añadido, una tomadura de pelo para todas aquellas personas a las que engañaron diciendo que el Uno de Octubre era definitivo y vinculante. En definitiva, una vez más, su balance es subóptimo a todos los niveles.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, vostè em parla d'un model de finançament caducat des del 2014 i vostès governaven l'Estat fins al 2018, en què se'ls va fer una moció de censura que va fer fora el Govern més corrupte de la història d'Espanya. Vostè em parla d'un d'una manca d'inversió reiterada de l'Estat a Catalunya, quan vostès han batut tots els rècords, quan han tingut l'oportunitat de governar l'Estat. Vostè fa un llistat d'inversions que, segons el seu criteri –i en algunes podria posar-hi bastants de matisos– són imprescindibles a Catalunya que vostès, quan han tingut l'oportunitat d'executar-les directament des del Govern d'Espanya, no ho han fet. Per tant, la pregunta no és per a què servim nosaltres. La pregunta és per a què serveixen vostès? *(Aplaudiments.)*

De fet, sí que sabem per a què serveixen, per introduir tensió a la societat catalana, perquè quan es produeixen mesures com l'alliberament dels presos polítics, que no només reclamava l'independentisme, sinó que reclamava una àmplia majoria de la societat catalana, vostès el que volen és que persisteixi aquest dolor social. Quan hi ha la possibilitat real i factible d'una amnistia que permeti que el diàleg polític, la negociació política es faci en igualtat de condicions, també per a algunes coses de les que vostè ha posat sobre la taula, a part de l'objectiu de l'autodeterminació de Catalunya, vostès convoquen una manifestació per continuar l'«a por ellos». Perquè la política cap a Catalunya que vostès defensen, practiquen i executen quan en tenen l'oportunitat de l'Estat espanyol es resumeix en això: «a por ellos». Doncs Catalunya es defensarà.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les declaracions de la portaveu del Govern en què qualifica de catalanofòbica la manifestació contra l'amnistia convocada per Societat Civil Catalana per al diumenge 8 d'octubre a Barcelona

317-00332/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

President, ¿qué opina de las declaraciones de su portavoz respecto a que la movilización convocada para este domingo es «anticatalanista y catalanofobia»?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Una manifestació que té per objectiu que es segueixi mantenint la repressió contra la ciutadania de Catalunya és molt clar quin és el nivell de respecte i d'estima que té cap a la pluralitat interna d'aquest país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Y yo le diré lo que es catalanofobia, señor Aragonès. Catalanofobia es dividir a la sociedad catalana entre buenos y malos catalanes. Catalanofobia es provocar una fuga de empresas sin precedentes en la historia de Europa. Catalanofobia es impedir que la mayoría de los alumnos catalanes puedan estudiar en su lengua materna, el español. Catalanofobia es negar la catalanidad a los catalanes no nacionalistas y a los que nos sentimos también españoles. Catalanofobia, en suma, señor Aragonès, es acusar de anticatalanes a los ciudadanos que estaremos el domingo en la manifestación convocada por Sociedad Civil Catalana para protestar contra la cacicada de la amnistía.

Todos los regímenes nacionalistas se basan en la expulsión de la comunidad política de los ciudadanos a los que los guardianes de las esencias consideran impuros o malos catalanes, como es su caso. Esa es la dialéctica amigo-enemigo, que es fundamental en todo régimen nacionalista. ¿Así que usted ya ha renunciado definitivamente a su propósito de gobernar para la Cataluña entera? ¿Son las raíces xenófobas de Esquerra Republicana o es la competencia con Junts por el favor de Sánchez lo

que les lleva a perseguir y a señalar a la Cataluña plural para conseguir una Cataluña homogénea que sólo existe en su imaginación? ¿Hay algo más catalanóphobo y sectario que expulsar de la catalanidad a millones de catalanes?

Su Gobierno, señor Aragonès, con declaraciones como las de su portavoz, la señora Plaja, es catalanofobia pura, porque demuestran que sólo aceptan Cataluña si encaja en su molde nacionalista que devalúa Cataluña. Catalanofobia es la intolerancia del nacionalismo a la mitad de los catalanes. Catalanofobia, en definitiva, señor Aragonès, son ustedes.

Por tanto, para reivindicar nuestra catalanidad moderna, libre y plural, y también nuestra españolidad desacomplejada y para que a ustedes no les salga gratis el daño que hicieron en 2017, y sobre todo para no dejar a la mayoría catalana no independentista indefensa ante sus futuros y anunciados abusos, Ciutadans estará en la manifestación del domingo.

La presidenta

Gràcies. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, ja ha fet l'espot. Deuen anar justos de parròquia que han d'utilitzar el Parlament de Catalunya per fer l'espot. Bé, de fet, sempre vostès han utilitzat aquest Parlament com a cambra d'eco del que són els discursos que fan en altres llocs.

Miri, la gent que es vulgui manifestar, que ho faci. Ara, jo crec que el Govern tenim tot el dret a expressar el nostre profund desacord. Perquè vostè ha parlat en termes molt durs. Crec que ho hauria de revisar perquè no contribueixen a un debat polític al Parlament de Catalunya, un debat polític honest. «Expulsar la meitat de catalans?» Però encara van amb aquest discurs? Per favor –per favor. És que a vostès, cada vegades se'ls creuen menys gent, però és que aviat ningú. Si us plau.

Vostès, quina és la proposta que tenen per a aquella gent que no pensa com vostè? A la presó. A la presó! Vostè diu, escolti'm, aquí volen tirar endavant un referèndum d'independència? A la presó. Hi ha l'oportunitat de poder solucionar i poder recomençar un diàleg en igualtat entre totes les parts? No, impossible; a la presó. Per què? Per intentar guanyar vots a la resta de l'Estat. El que passa és que a vostès no els hi ha sortit bé això, perquè quan jugues en aquesta competició sempre n'hi ha un que pot cridar més, que pot ser més extrem que tu i que t'avança per la dreta –per cert, per on no es pot avançar en el nostre sistema de circulació.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'incompliment de l'acord de pressupostos

317-00335/13

Formula la pregunta la senyora Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta; bon dia a totes i a tots. President, com sap, ahir vam celebrar la segona reunió de seguiment de l'acord de pressupostos que vam signar per a l'any 2023 el Govern de la Generalitat i En Comú Podem. I li he de dir doncs que, malauradament, la reunió no va ser satisfactòria, al contrari, va ser decebedora, perquè vam poder comprovar que vostès no estan complint. I per això, president, li volem transmetre una pregunta molt clara: entenen vostès la importància d'aquest acord de

pressupostos? No tant ja per al nostre grup parlamentari, sinó sobretot per als catalans i les catalanes, perquè estem parlant d'avanços en matèries tan sensibles, tan prioritàries com és la salut o l'habitatge.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyora diputada, l'acord de pressupostos està avançant. En allò en què no hi ha encara el compliment complet s'hi arribarà al llarg d'aquest exercici. Com vaig tenir l'oportunitat d'explicar-li en el debat de política general, aquest pacte de pressupostos amb vostès a què es va arribar al desembre no es va poder començar a complir fins al març, en el moment en què va haver-hi l'aprovació definitiva del pressupost, i, per tant, hi han *algunes* qüestions que realment s'haguessin pogut complir abans, però que el retard en l'aprovació justifica que encara no estiguin al dia. Però hi estarem a 31 de desembre i, el que és més important, seguirem posant tots els recursos, els d'aquest i els de l'any vinent, al servei dels ciutadans de Catalunya en els marcs pressupostaris que s'aprovin.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

President, malauradament, li he de dir que no arribarem a complir-lo a finals de desembre, i li diré per què. De moment no estem veient ni l'impuls polític que necessita aquest Govern per desenvolupar-lo; tampoc estem veient l'esperit del nostre acord, però és que, a més, no estan les transformacions ni els canvis de model; de fet, ja l'hi vaig dir la setmana passada: estem veient un govern que arrossega els peus, un govern que és de tràmit. És cert que estan tirant endavant algunes mesures –poques–, però només aquelles que van per una certa inèrcia burocràtica. Però les que necessiten impuls polític estan a la nevera, no les estan complint. I li'n posaré els exemples, com ja he dit abans.

Primer, la llei de barris verds. Havien de fer vostès un llistat de barris vulnerables. Fa un any que la tenim aprovada; no està. Però és que tampoc està creada l'oficina que vam acordar.

Segon, en habitatge –i per això li deia que no arribarem al 31 de desembre–, ja ens han dit que ens oblidem enguany –que ens oblidem enguany– de crear el registre de grans propietaris per impulsar les inspeccions i les sancions, però tampoc estan unificant els criteris per a les mesos d'emergència.

En salut, si vol, li puc parlar del dentista públic, li puc parlar de la salut mental. Però és que, la setmana passada, vostès –si parlem d'atenció primària, que és on nosaltres sap que hem posat molt el focus– van votar en contra del nostre principal acord, que és que en cinc dies com a màxim te puga vore el teu metge, la teua metgessa de capçalera. L'hi torne a dir: la setmana passada van votar en contra. Per tant, quina és la seua credibilitat, president?

Per tant, li dic: ja no és que siguin vostès un govern erràtic, ja no és que siguin vostès un govern de tràmit, és que estem veient que vostès no compleixen; ho veiem nosaltres, ho veuen altres grups i s'està veient també al carrer. I per això també, president, l'hi he de dir: cada vegada som més catalans i catalanes que tenim dubtes, seriosos dubtes, de la lògica, del sentit d'acabar aquesta legislatura.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora diputada, el pacte de pressupostos s'està complint, i es complirà a 31 de desembre, com no pot ser d'una altra manera, en tot allò que estigui al nostre abast. I, de la mateixa manera que vostès demanen responsabilitat en molts àmbits, hem de veure quines són les alternatives que es poden donar també en aquest Parlament, i en aquest Parlament hi han alternatives que el que intenten és que ni vostès ni el que representa el meu espai polític tinguin capacitat ni de decisió ni d'influència al Parlament de Catalunya. I, per tant, és imprescindible treballar conjuntament, perquè, si no, se'n ressent la prosperitat, se'n ressent la justícia social, se'n ressent la lluita contra el canvi climàtic, que estem d'acord en que cal impulsar i cal comprometre'ns-hi més encara. Per tant, seguirem treballant en aquest camí. Vostè pot tenir les valoracions, és la seva opinió, que jo en discrepo. Però nosaltres seguirem treballant no només per donar compliment als acords que tenim amb vostès, sinó als acords que tenim amb la resta de formacions polítiques perquè Catalunya pugui disposar de tots els recursos i la ciutadania del país pugui tenir uns serveis públics de qualitat com estem construint i com estem fent possible.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de capgirar l'acció de govern i aprofitar la majoria parlamentària independentista i d'esquerres

317-00334/13

Formula la pregunta el senyor Xavier Pellicer Pareja, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, presidenta, bon dia. President, nosaltres, del debat de política general de la setmana passada en traïem principalment tres constatacions: la primera és que el seu govern es troba més aïllat que mai; la segona és que en aquest Parlament hi ha una aliança «sociovergent» per acabar amb qualsevol política d'esquerres que faci avançar el país, i la tercera és que, quan situem el focus en el Parlament, quan fem una acció política des d'aquí, com vam fer en l'àmbit de l'acord de l'amnistia i l'autodeterminació, el PSOE i l'Estat es posen nerviosos, i, per tant, anem en la bona línia. Què opina d'aquestes constatacions? Què pensa fer per capgirar la situació de bloqueig del seu govern?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, en el debat de política general de la setmana passada, el dimarts em vaig presentar davant de la cambra demanant el suport de la cambra per tal d'aprofitar la conjuntura que hi ha a nivell de l'Estat per poder avançar en diversos àmbits: en l'àmbit de l'amnistia, en l'àmbit de l'autodeterminació i en el benestar dels ciutadans del país. I el divendres es va votar i va haver-hi un suport majoritari de la cambra a avançar en l'amnistia, en l'autodeterminació i en el benestar dels ciutadans del país. Per tant, la meva valoració en aquest àmbit del debat de política general és positiva. És cert que també hi ha riscos, i la millor manera d'evitar aquests riscos, de conjurar-los, és treballar conjuntament. Per tant, els estenc la mà per treballar conjuntament. Valoro especialment la seva posició en el vot en algunes de les resolucions del debat de política general i, per tant,

crec que s'obre l'oportunitat d'explorar camins d'entesa que sens cap mena de dubte seran bons per al país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Miri, ens pot dir i reiterar que ens estén la mà, però és que no deixem de tenir la sensació que en aquesta legislatura hem desaprofitat una majoria independentista i una majoria d'esquerres. I és evident que el PSOE del senyor Illa no servirà per avançar ni en clau social ni en clau nacional, ni en la lluita contra el canvi climàtic, ni en la renda bàsica universal, ni en educació i sanitat, ni en regular la cistella de preus, ni en regular l'habitatge ni en regular els serveis bàsics –ni, evidentment, tampoc servirà per avançar en l'autodeterminació.

El temps s'esgota, president; la legislatura durarà el que durarà i les aliances que ha volgut fer per substituir el pacte que hi va haver en la investidura han fracassat. I és evident que anem enrere. Ho veiem nosaltres, ho veu tota la gent i creiem que ho veuen fins i tot vostès i el seu govern. I la inacció té conseqüències clares, no només a nivell electoral, sinó sobretot a nivell polític i a nivell social, i sobretot per als treballadors i treballadores d'aquest país. L'hi hem dit en públic; l'hi hem dit en privat: seguim on érem. Vam intentar i hem intentat treballar propostes que hem mantingut intactes per fixar un horitzó en aquesta legislatura de justícia i de llibertat, per millorar la vida de la gent, per fer de l'independentisme una opció revolucionària i transformadora, una opció que suma múscul, una opció que agrega, com en altres períodes, no com ha passat darrerament.

I, bé, coneix sobradament quines són aquestes propostes que hem formulat. N'hi puc dir alguna: recuperar tots els serveis públics, treure la policia dels desnonaments i un llarg etcètera que no tinc temps, però que, en tot cas, són plenament conegudes. La qüestió per a nosaltres és, doncs, on vol ser vostè? Quin llegat vol deixar en aquesta legislatura? El temps s'esgota, president. Reaccionarà vostè i el seu govern?

La presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Reitero la meua voluntat de seguir forjant acords amb els grups parlamentaris amb què hem forjat acords aquesta legislatura, des de l'inici fins avui. Hi ha l'oportunitat d'avançar. Per forjar acords, tots haurem de cedir una mica. El Govern el primer, sense cap mena de dubte, però també els grups parlamentaris. No obtindrem el cent per cent de les nostres posicions.

Per tant, reitero la meua voluntat d'arribar a acords. Sí que és veritat que tenim una visió diferent d'on és el país. Jo crec que avui tenim l'oportunitat d'avançar com mai en l'àmbit de l'amnistia i l'autodeterminació, l'hem d'aprofitar i l'hem d'aprofitar tot el que puguem en aquesta conjuntura. Però també avui estem millor que fa un any, per exemple, en l'àmbit del mercat laboral. I només hem de mirar la taxa d'atur a la llista de treballadors que busquen feina publicada ahir mateix, en què a Catalunya disminueix mentre a altres zones de l'Estat s'incrementa, i hem de mirar, per tant, la resta de dades econòmiques, amb tot el camí que queda per fer.

Per tant, el país va en el bon sentit. El Govern ha marcat el rumb i, evidentment, com més força tinguem, com més suports siguem capaços de bastir, també el del seu grup parlamentari, més endavant podem portar el país i amb molta més força podem defensar els interessos de la ciutadania de Catalunya.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la possibilitat que l'acció governamental, i especialment les negociacions amb el Govern de l'Estat, comportin un enfrontament civil

317-00330/13

Formula la pregunta el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿va a volvernos a llevar al borde del enfrentamiento civil?

La presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Aquesta pregunta no l'entenc. En tot cas, se'ls hauria de preguntar a vostès, quan intenten tensionar la societat catalana.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, hace seis años, ustedes nos llevaron al borde del abismo con su golpe de estado, que pretendía arrebatarnos nuestra nación, nuestra historia compartida, nuestra libertad, nuestros derechos y el futuro de nuestros hijos. Entonces y también ahora, el pueblo español tenía el derecho y el deber de defenderse frente a las agresiones a la unidad de la nación. Y por eso, en 2017, cientos de miles de personas salieron a las calles de Cataluña y a las calles de toda España. Hubo multitud de pequeños actos que comportaron una masiva movilización; una movilización, señor Aragonès, que desactivó su golpe de estado, que acabó de una vez por todas con la espiral de silencio que ustedes habían impuesto y, por supuesto, acabó con el miedo que llevaban décadas provocando a la sociedad en Cataluña.

Ni entonces ni ahora vamos a permitir que ustedes nos arrebaten nuestra tierra, porque ese es su objetivo. Ustedes pretenden que nosotros nos sintamos extranjeros en nuestra propia tierra, y no lo vamos a consentir. Su ley de amnistía, señor Aragonès, esa que usted está negociando con el señor Illa y con el Partido Socialista, es una agresión frontal de la que –no tenga duda– el pueblo español se va a defender. Ustedes, con esa ley, pretenden decir que los que malversaron lo hacían por una causa noble o que estaba justificado lo que le he dicho, el propiciar un enfrentamiento civil, o que, por ejemplo, está legitimado volar nuestro estado de derecho o que es aceptable señalar por las calles a los colegios y a las instituciones que disienten de su pensamiento totalitario.

Todo ello, señor Aragonès, es absolutamente inadmisibile. Teníamos razón cuando denunciábamos que su proceso separatista traería ruina, decadencia y fractura en la sociedad. Y teníamos razón cuando decíamos que, si ustedes se situaban por encima de la ley, estaban legitimando que cualquiera pudiera imponer su ley y así está siendo, que en las calles de Cataluña se está imponiendo la ley del más fuerte. Es decir, la ley de la catana y la ley del machetazo.

Pues bien, señor Aragonès, contra sus indignas negociaciones protagonizadas con el Partido Socialista, saldremos a las calles para defender España. Porque la soberanía y la unidad de la nación ni se negocia ni se vende. Y, a pesar de que hayan políticos como usted y como el señor Illa, partidos como Esquerra Republicana, Junts y el Partido Socialista, siempre estará el pueblo español dispuesto a defender la integridad y la prosperidad de la nación.

La presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

La perversió de les paraules és una de les eines més utilitzades per l'extrema dreta per difondre el seu discurs, parlant de «cop d'estat» quan el que vam veure l'U d'Octubre van ser urnes, paperetes, cues de gent votant, i sí, vam veure també, sí, Guàrdia Civil i Policia Nacional atacant, agredint físicament, centenars de persones que simplement el que volien era votar, simplement el que volien era decidir. Es manipulen les paraules quan es parla de «decadència» i avui tenim la taxa d'atur més baixa de Catalunya dels darrers quinze anys, tenim més catalans i catalanes afiliats a la Seguretat Social i, amb les xifres mateixes d'ahir, el nombre d'aturats que descendeix a Catalunya és, si fa no fa, el mateix nombre d'aturats que incrementa la Comunidad de Madrid, paradís de la llibertat per a segons qui.

Per tant, davant d'una extrema dreta que manipula, davant d'una extrema dreta que el que intenta és, allà on hi ha solucions, posar-hi problemes, allà on s'obren camins perquè el diàleg entre diferents, la negociació entre diferents posicions polítiques i el reconeixement de la legitimitat de les parts porti a solucions compartides i que sigui la ciutadania la que decideixi, ells volen continuar on eren fa sis anys: en aquells autobusos cridant «a por ellos», que era un crit que era molt clar, era en contra de la gent de Catalunya. Aquell sí que pretenia expulsar els catalans i catalanes que van participar l'U d'Octubre. Aquell sí que pretenia trencar la cohesió social del país.

Però no se'n sortiran. No se'n sortiran, perquè per molt que cridin, per molt que mobilitzin, per molt que intentin portar enganyats, des d'altres zones de l'Estat, uns quants autocars a manifestar-se aquest diumenge a Barcelona, les majories democràtiques s'acaben imposant. I hi ha una majoria democràtica en aquest Parlament a favor de la independència de Catalunya. Hi ha una oportunitat per obrir camins cap a l'amnistia i l'autodeterminació, però sobretot perquè aquest país pugui ser responsable de tots els recursos, de totes les decisions, de totes les eines, per millorar la vida dels catalans i catalanes, i, sens dubte, ho exercirem.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de dur a terme una acció governamental més interdepartamental i de donar suport a la creació de l'Agència Integrada Social i Sanitària

317-00333/13

Formula la pregunta el senyor Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta, president, membres del Govern, diputats i diputades; molt bon dia a tothom. Una setmana després del debat de política general, constatem, atònits, que la debilitat i la manca de lideratge del Govern continuen persistint: cap reacció, cap rectificació, cap canvi de rumb.

Ho hem vist també en aquesta mateixa sessió de control: zero autocrítica i zero acceptació de les crítiques, i més en un moment amb problemes tan importants per al país, com és l'increment de la inseguretat, que requereixen mesures imminents.

Junts per Catalunya, com a alternativa, actuarem amb responsabilitat i de forma propositiva; davant d'un Govern que actua d'esma, actuarem amb iniciativa; davant la inacció, actuarem amb acció parlamentària, i davant la solitud, actuarem en col·laboració i treball compartit amb el teixit econòmic i social del país, com vam fer amb

la llei de la sequera, com vam fer al Ple monogràfic d'ensenyament, com ho vam fer amb el recurs d'inconstitucionalitat a la llei de l'habitatge. I ho continuarem fent.

I, si m'ho permet el senyor Illa, que aquesta setmana veiem que es dedica a repartir carnets de bona i mala política, president, compartirà amb mi que són moltes les persones que necessiten que els diferents departaments del Govern de Catalunya actuïn de forma més coordinada i més integrada; menys burocràcia per ser més àgils.

Persones com gent gran, amb discapacitats, persones amb dependència, i especialment les seves famílies, necessiten que hi hagi un mateix professional de referència, ja sigui per a una recepta sanitària o ja sigui per a un suport social domiciliari; menys marejar les persones en diferents finestretes i ser més eficients.

Per això, des de Junts per Catalunya anunciem que presentarem un projecte de llei per activar l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària. Fa un any que espera la posada en marxa, i el més calent és a l'aigüera.

President, pensa donar suport a aquesta mesura, que té, a més a més, el consens del sector social i sanitari?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, després faré referència al debat de política general, però respecte a la proposta que ha fet vostè, certament l'Agència Integrada Social i Sanitària ha estat un dels grans objectius. Fins avui fa un any, el seu grup parlamentari tenia les responsabilitats de govern d'impulsar-la.

En aquest darrer any què hem fet? Hem començat nou plans pilot en el territori per començar avançar en la integració dels serveis sanitaris i dels serveis socials. Respecte a la proposició de llei, van tard, perquè el projecte de llei ja està en marxa. Ja ha començat la seva tramitació al Govern i, per tant, s'ho trobaran aquí.

Perquè vostè esperarà que si presentem un projecte de llei d'integració de l'àmbit social i sanitari, ho fem seguint tots els passos, amb tota l'audiència pública que s'ha de fer, amb la participació..., doncs això és el que està fent el Govern, perquè saben que aquesta tramitació està en marxa. Per tant, veurem la seva proposta, però el Govern té la seva i la portarem en les properes setmanes, en els propers mesos, aquí al Parlament de forma consolidada. *(Remor de veus.)*

Sí, en els propers mesos, però és que vostès ho han tingut durant tot aquest temps i no ho han fet; per tant, ja ho farem nosaltres el que no han tingut temps de fer *(persisteix la remor de veus)* durant tots els anys que han governat.

Aleshores, sobre el debat de política general. Miri, jo del debat de política general en faig una valoració positiva; positiva, perquè el dimarts a la cambra vaig demanar suport per consolidar l'amnistia, per negociar i per impulsar la negociació, l'autodeterminació i el benestar dels ciutadans de Catalunya. I el divendres va haver-hi una aprovació de diverses propostes de resolució amb acords entre els diferents grups que celebro perquè anaven precisament en aquest camí. Per tant, aquesta valoració és molt positiva.

He de dir que n'hi ha d'altres que em va saber més greu. Em va saber més greu, i sobretot que després algú tragués pit de que hi havien algunes propostes del grup que dona suport al Govern que no prosperessin. Però, clar, quan aquestes propostes són acabar amb el dèficit fiscal, el traspàs de Rodalies, quan és el traspàs de l'ingrés mínim vital, quan és que la comissaria de Via Laietana esdevingui un lloc de memòria, acabar amb l'infrafinançament de la sanitat..., trobar que vostès s'aliessin amb el PSC, amb VOX, amb Ciutadans i el PP per impedir-ho em va saber greu.

Per tant, treballarem per revertir-ho. Li estenc la mà per corregir aquestes decisions i poder treballar a favor dels ciutadans de Catalunya en tots aquests àmbits.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

És una realitat que el Govern va lent, com ha constatat el president, i davant d'aquesta lentitud, nosaltres tindrem acció parlamentària. Ho hem fet en el passat i ho farem en el present.

Creiem que aquest projecte de llei de l'Agència Integrada Social i Sanitària a Catalunya és necessària. Fa un any que està preparada, fa un any que el conseller Argimon i la consellera Violant ho tenien preparat...

La presidenta

Moltes gràcies...

Albert Batet i Canadell

...i nosaltres ho tirarem endavant. El que no faci el Govern ho farem des del Parlament.

La presidenta

...se li acaba el temps. Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de l'acord assolit en el debat de política general per a avançar cap a l'amnistia, l'autodeterminació i les demandes de la societat catalana

317-00337/13

Formula la pregunta al senyor Josep Maria Jové Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, presidenta. President, sembla que la seva intervenció al debat de política general de la setmana passada i algunes de les propostes de resolució aprovades per aquest Parlament han generat nervis, comunicats, declaracions, trucades i, fins i tot, canvis de sentit del vot amb propostes més que raonables. Sincerament, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, no entenem tants escarafalls. Fa molt que expliquem quina és la nostra posició respecte a una eventual investidura en totes les nostres intervencions. La setmana passada només ho vam tornar a recordar. No ens hem mogut ni un mil·límetre, però hi ha qui s'entesta en no voler escoltar, en no prendre'ns seriosament, a voler-nos fer passar per bojos, a no voler tenir-nos en compte o a donar-nos per descomptats erròniament. Hi tornem, doncs: amnistia, un procés de resolució del conflicte que ens permeti fixar les bases d'un referèndum i benestar per a la gent del país.

Ara, qui té la responsabilitat de donar respostes a aquestes demandes és qui vol ser investit. No busquin ni excuses ni culpables. Volen una investidura? Nosaltres volem benestar per a la gent. Volen una investidura? Nosaltres volem que s'acabi la repressió. Volen una investidura? Nosaltres volem un procés per resoldre democràticament el conflicte. Són condicions que tenen en compte el benestar i el progrés per al nostre país i la seva gent. Per això donem per descomptat –nosaltres sí– que tard o d'hora seran escoltades, perquè són assumibles, realistes i possibles i, a més a més, demandades per la immensa majoria de la gent del nostre país.

O és que es negaran a millorar les condicions de vida dels catalans i catalanes i no atendran el traspàs de les grans infraestructures i, de manera urgent i immediata, la de Rodalies? O prefereixen que aquest malson diari es mantingui i segueixi en mans de gestors incompetents que fins i tot s'inventen llamps? Es negaran a aca-

bar amb el dèficit fiscal de 22.000 milions anuals? Com poden acceptar un espoli que ofega la capacitat d'actuació de la Generalitat en polítiques públiques i cohesió social? No poden.

I, un cop més, aquesta investidura no va de solucions personals. Que ningú es pensi que una amnistia necessària per justícia, reparació i democràcia servirà per passar pàgina del conflicte polític amb l'Estat. La resolució d'aquest conflicte passa necessàriament per les urnes, passa necessàriament per la democràcia. I la seva resolució és la contribució més gran al benestar i al progrés del nostre país i de la seva gent. Què hi ha de més just que donar la paraula al conjunt de la ciutadania perquè entre tots puguem decidir quin futur volem per a Catalunya?

President, com valora l'acord de la setmana passada?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, valoro molt positivament l'acord de la setmana passada perquè posa sobre la taula la majoria parlamentària que hi ha al Parlament de Catalunya a favor d'aquestes propostes: de l'amnistia, d'avançar en l'exercici reconegut del dret a l'autodeterminació i de mesures que necessitem amb caràcter immediat per a la millora del benestar dels ciutadans de Catalunya, com acabar amb el dèficit fiscal o solucionar el mal servei que es produeix en els trens de Rodalies a Catalunya; per tant, és una valoració molt positiva. I crec també que és important subratllar que, quan davant d'aquestes propostes es diu «nosaltres som els del diàleg», el diàleg no és un monòleg. El diàleg es fa a partir de propostes diferents; i la proposta que hi ha de l'independentisme, la proposta que també assumeix fem nostra i impulsem des del Govern de Catalunya, s'hauria de contraposar a una altra. I llavors, quina és aquesta altra proposta? Llavors regna el silenci. Quina és la proposta alternativa per donar sortida a un conflicte que existeix? Que existeix i que es podria remuntar històricament però que, en els darrers anys, no només existeix a partir de l'U d'Octubre, sinó fins i tot per a aquells que no volen la independència. Tenen un conflicte amb l'Estat, perquè s'aplica un Estatut que no és el que hem votat. Aleshores, quina és la proposta de l'altra banda? Aleshores, regna el silenci. Jo crec que aquest és el problema que hi ha per entrar en un diàleg real. Però persistirem.

I vostè ha mencionat el llamp. El llamp, aquell famós que resulta que era el que havia paralitzat i que després no hi ha hagut ni ase ni bèstia; és a dir, s'ha reconegut que no hi havia, malgrat que s'havia asseverat per part del ministeri. Però això, tenim un problema amb Rodalies des de fa molt de temps i crec que hem d'anar a abordar aquesta equació amb tota la força. Per tant, demanaré un ple monogràfic al Parlament de Catalunya per la situació a Rodalies i pel traspàs integral de Rodalies. Hem de poder treballar amb rigor, generant majories, dedicant el temps necessari tots els diputats i diputades per solucionar qüestió. És responsabilitat d'aquest Parlament i és obligació del Govern destinar tots els esforços a resoldre els problemes que centenars de milers de persones cada dia pateixen al sistema de Rodalies a Catalunya. Serem responsables i, per tant, demanarem que el Parlament se centri també, doncs, en aquest debat monogràfic sobre Rodalies i sobre el seu traspàs integral.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració dels darrers esdeveniments que comporten un alt grau d'inseguretat i les línies d'actuació necessàries per a combatre aquest tipus de fets

317-00331/13

I formula la pregunta al senyor Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Molt bon dia, senyora presidenta. Senyor president, la seguretat és primordial en tota societat. Garantir-la és una de les primeres obligacions de tot govern. A Catalunya, garantir la seguretat és responsabilitat de la Generalitat i del seu Govern, i vostè n'és el màxim responsable.

Aquests darrers dies, un atac vandàlic a Molins de Rei, un seguit d'apunyaments a Vic, una mort per arma de foc al Penedès, fets que se sumen a episodis violents fa uns dies a Manresa i a Barcelona, han generat una sensació d'inseguretat i d'impunitat a la ciutadania. Senyor president, quina valoració fa vostè d'aquests fets i, sobretot, quines línies d'actuació seguirà el seu govern al respecte?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, la valoració dels fets en si, d'aquests fets delictius, d'aquests fets de violència, doncs no és positiva, evidentment. Els condemno rotundament, com ho he fet públic ja aquests darrers dies, i tot el meu suport a les forces de seguretat que han d'actuar per fer-hi front: els Mossos d'Esquadra, i també els altres cossos, com també les guàrdies urbanes i policies locals que han hagut de fer front a situacions de molta dificultat. Estem treballant amb els ajuntaments on s'han produït aquests aquestes actuacions i, a nivell global, creiem que cal actuar en diversos àmbits: en primer lloc, i per als propers dies, especialment, caràcter preventiu. La seguretat no són només dades, sinó també és un sentiment, és una sensació i, per tant, també, caràcter preventiu. Per tant, reforçarem la presència policial a tots els grans esdeveniments i també en les situacions de més concurrència pública on s'han produït esdeveniments com aquest; en segon lloc, actuació contundent per part del Cos de Mossos d'Esquadra en la investigació, en les actuacions que s'estan portant a terme. Hi han hagut diversos detinguts, i que sàpiguen els responsables d'aquestes actuacions que no quedaran impunes. La policia farà la seva feina amb tot el suport i impuls del Govern, i, en tercer lloc, hi ha qüestions de violència que no són només úniques de Catalunya, però que, nosaltres, això no vol dir que no ho afrontem. També hi ha situacions de dificultats socials, de desintegració, de desarrelament en què hem d'actuar amb una política molt més global i preventiva.

La presidenta

Per repreguntar, te la paraula el senyor Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

Jo em prenc..., intento prendre'm molt seriosament tots els assumptes, però molt especialment els que fan referència a la seguretat. Per això vull mesurar molt bé les meves paraules, no? Crec que ens equivoquem si minimitzem aquests fets, si no diem les coses pel seu nom, i encara pitjor, si amaguem el cap sota l'ala i ens posem darrere dels alcaldes i les alcaldesses. Tant demanar, demanar i demanar competències, aquí en té una de ben rellevant, la seguretat, que depèn de vostè. I permeti'm dir-li: anem de mal en pitjor.

No hi ha un diagnòstic clar de les causes. Al Parlament s'ha parlat més de com controlar i fiscalitzar la policia que no pas dels problemes reals als que aquesta ha de fer front i de com els emparem políticament. Fa temps que per un bonisme imperant,

hem estat massa condescendents i permissius davant de determinades actituds, fins al punt que avui alguns els fan por expressions com «resposta contundent davant la violència». Celebro el seu to d'avui en aquest sentit.

Fa un any, els Mossos d'Esquadra alertaven, en un elaborat informe, que Catalunya s'havia convertit en el centre neuràlgic d'elaboració i distribució de marihuana, però no en volem parlar ni actuar. I, per cert, anuncio que demanarem un ple extraordinari d'aquest Parlament monogràfic sobre seguretat. Aquest Parlament ja es va pronunciar sobre l'actuació del conseller. (*Remor de veus.*) Em sembla que tots ho recordem i ho tenim clar. Jo ara m'adreço a vostè, que n'és el màxim responsable, per demanar-li un canvi de rumb en aquesta situació, en aquesta conducta.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, crec que hem de ser extremadament responsables davant d'aquesta situació. Ha escoltat les meves paraules i crec que he estat molt clar. Molt clar de que no hi haurà impunitat. I, evidentment, sí, he parlat de les alcaldies, clar, perquè treballem conjuntament, no per descarregar la responsabilitat, sinó per compartir el diagnòstic i acordar conjuntament les actuacions que hem de fer. No anirem sols, ho farem conjuntament amb les alcaldies, com és la nostra obligació. I per cert, algun d'aquests alcaldes l'endemà dels incidents, m'agraïa la tasca del Cos de Mossos d'Esquadra, que no és del president, és del Departament d'Interior i del propi cos. Per tant, actuarem.

L'anàlisi d'algunes de les causes és molt més ampli, molt més ampli, i coincideixo que el narcotràfic de la marihuana és un dels principals problemes de seguretat en aquest país. Caldrà canviar discursos. Caldrà ser contundent i, si cal, canviar la legislació perquè s'està aprofitant una determinada cultura permissiva...

La presidenta

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...perquè el crim organitzat trenqui la nostra societat. I no ho permetrem.

La presidenta

Acabada la sessió de control...

Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya sobre els esdeveniments a l'Alt Karabakh

401-00039/13

...procedirem ara a donar lectura de la declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya sobre els esdeveniments de l'Alt Karabakh per part de la secretària segona, la senyora Aurora Madaula i Jiménez.

La secretària segona

«Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya sobre els esdeveniments a l'Alt Karabakh.

»El 27 de setembre del 2020, les forces de l'Azerbaidjan van iniciar una ofensiva militar contra Armènia amb l'objectiu d'ocupar l'autoanomenada República d'Art-sakh a la regió de l'Alt Karabakh. Després de dies de combats i de la condemna de diversos països i de les Nacions Unides, es va anunciar un alto el foc que es va establir el 10 de novembre de 2020.

»Aquest acord incloïa el manteniment en poder de l'Azerbaidjan dels territoris que havien quedat sota el seu domini i la devolució a l'Azerbaidjan, al desembre, dels territoris ocupats per Armènia que envolten l'Alt Karabakh, i també el retorn dels desplaçats interns i els refugiats al territori de l'Alt Karabakh i a les àrees adjacents, sota el control de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats.

»El compromís també va incloure l'accés de l'Azerbaidjan al seu enclavament de Naxçivan, que limita amb Turquia i l'Iran, i el desplegament de dos mil soldats russos com a força de manteniment de la pau per protegir el corredor terrestre entre Armènia i la regió de l'Alt Karabakh, l'anomenat "corredor de Lachin", per un mandat mínim de cinc anys.

»Al desembre del 2022 l'Azerbaidjan va ocupar aquest corredor i va instaurar, *de facto*, un bloqueig de l'autoproclamada República d'Artsakh, que ha tingut importants conseqüències sobre la població, amb escassetat de menjar, medicaments i altres subministraments essencials.

»El 19 de setembre, l'Azerbaidjan va reprendre l'ofensiva militar i en vint-i-quatre hores va prendre el control total d'aquesta república, la qual cosa ha estat objecte d'una denúncia armènia per neteja ètnica. Centenars de persones procedents de l'Alt Karabakh s'han refugiat a Armènia.

»Tal com indicava Human Rights Watch el 25 de setembre, "els perills immediats són la seguretat i les necessitats humanitàries de la població ètnica armènia de la regió".

»Per tot això, el Parlament de Catalunya declara que cal garantir la seguretat de tota la població de la zona de l'Alt Karabakh i els seus drets col·lectius, i que cal la presència d'observadors internacionals per a verificar que són respectats.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya manifesta que cal que la comunitat internacional prioritzi l'ajut humanitari necessari per a garantir una atenció i unes condicions de vida dignes als milers de persones refugiades que fugen de la zona de conflicte.

»Palau del Parlament, 2 d'octubre de 2023.»

La presidenta

Moltes gràcies.

Projecte de llei de la comunicació audiovisual de Catalunya (debat de totalitat)

200-00020/13

I passem ara el segon punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el projecte de llei de la comunicació audiovisual de Catalunya. D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presentarà aquesta iniciativa legislativa la consellera de la Presidència i té la paraula (*remor de veus*), un cop es buidi una mica l'hemicicle, la senyora Laura Vilagrà i Pons. (*Pausa.*)

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Som-hi, doncs. Diputades, diputats, bé, com vostès saben, el Govern va aprovar aquest mes de juny, coincidint amb el quarantè aniversari de la primera emissió de Catalunya Ràdio, el projecte de llei de comunicació audiovisual de Catalunya, una llei de país, per defensar l'audiovisual i la llengua catalana. Perquè saben que la llengua a l'audiovisual és una de les nostres prioritats. De fet, per desgràcia, crec que no m'equivoco si dic que hi pot haver audiovisual sense català, però no hi pot haver català sense el sector de l'audiovisual.

És per això que aquesta llei vol donar un nou impuls a l'àmbit comunicatiu català, adaptant l'actual norma a la gran transformació que aquest sector ha viscut en

l'àmbit de mitjans de comunicació i els nous hàbits comunicatius del públic –només cal fixar-nos en com es comunica avui, molt més a través de dispositius mòbils o xarxes socials–, amb estratègies per a la innovació, la captació i la retenció de talent que ens permetran ser més competitius, diferenciadors en aquest món tan obert. Defensant també el sector audiovisual català amb més robustesa, amb més eines i, evidentment..., un paper fonamental per a l'impuls de la llengua catalana, per promoure i garantir-ne l'ús, especialment en l'entorn digital, xarxes socials, sistemes operatius i utilització d'equips de consum. Com saben, en els darrers mesos el Govern ha impulsat cent mesures pel català i una d'elles justament és aquesta llei, que en el sector de l'audiovisual es sumen al *hub* de l'audiovisual, al reimpuls de la corporació de mitjans, a la inclusió de doblatges en plataformes, entre d'altres. En tot cas, mesures ambicioses per al català i per al sector de l'audiovisual.

També volem reconèixer el paper fonamental que han tingut els mitjans de comunicació en aquest país –i aprofito per saludar el secretari de Mitjans de Comunicació, que és avui aquí– per la normalització lingüística i també per sumar els diferents accents de la llengua. També per tenir una visió catalana de la informació o bé oferir un servei d'entreteniment amb segell propi i de molta qualitat. I amb aquest projecte de llei el que volem és reforçar justament aquests tres elements. Hem parlat moltes vegades en aquest Parlament en el sentit de dir que el món gira molt ràpid, cada vegada més ràpid i que, efectivament, hi ha nous reptes i noves realitats socials, ambientals, tecnològiques, econòmiques a què cal donar resposta per part de les administracions. Un repte que s'ha d'afrontar amb els valors d'avui, evidentment; uns valors que també canvien ràpidament.

En tot cas, i en primer lloc, també s'havia de complir l'objectiu d'elaborar aquesta transposició de la directiva europea sobre serveis de comunicació audiovisual. Però, per altra banda, i molt important, fer una reforma, una revisió en profunditat del marc regulatori existent. Per tant, aquest projecte de llei va molt més enllà d'una simple modificació legislativa per adaptar-nos a disposicions europees. Aquesta actualització és necessària pels canvis que hi ha hagut en el paisatge audiovisual: aquesta convergència creixent entre la ràdio i la televisió de caràcter lineal i els serveis distribuïts a través d'internet, però també era necessària justament pel propi pes que té la indústria de l'audiovisual a Catalunya. I els en donaré algunes dades.

El sector, segons dades d'Acció, a gener de 2023, significa el 2,9 per cent del nostre PIB. De fet, hi ha més de 3.600 empreses que facturen més de 7.000 milions d'euros i ocupen a més de 32.000 persones. Per tant, un sector important a Catalunya. I tot i que els mitjans tradicionals, evidentment, conserven una quota de mercat important, només cal veure els nostres hàbits, i els hàbits del nostre entorn, per constatar que el món digital i sota demanda via mòbil, via televisió digital, no para de créixer i és majoritari. Aquests nous hàbits també han comportat nous models empresarials que ofereixen continguts audiovisuals a través d'Internet, amb proveïdors de vídeos a petició o plataformes de distribució.

Aquest nou mapa també planteja problemes i no els podem obviar. Ha crescut la quantitat de la informació i a vegades no prou la qualitat de la informació. És evident que les informacions falses o manipulades, que la sobreabundància d'informació poc contrastada o la difusió ràpida de rumors són un problema. I en aquest context, i amb les condicions actuals del mercat, també expressar que no és cap sorpresa que els digui que el català o l'occità, l'aranès a l'Aran, competeixen amb clar desavantatge.

Per tant, estem treballant per millorar la posició en tots aquests elements que els he comentat, però especialment en la llengua, en la cessió de drets al doblatge, per exemple, com s'ha fet darrerament amb un impuls molt gran del Departament de Cultura. Però ara necessitem elements regulatoris també, i per tant, aquesta llei, aquest projecte de llei, preveu un compromís amb la llengua pel que fa a les quotes per protegir el català, tant en la televisió lineal com sota demanda. En la televisió

lineal –per entendre'ns, en la de tota la vida–, s'hi hauran de reservar un mínim del cinquanta-u per cent del temps d'emissió d'obres audiovisuals europees per a obres produïdes originalment en català o en aranès. En les OTTs, en les plataformes que es dirigeixen al públic de Catalunya, s'haurà de disposar en els catàlegs d'un quinze per cent d'obres audiovisuals europees en llengua catalana. Ara bé, alhora que hem incorporat novetats, modificacions, també s'ha volgut mantenir les línies mestres del model català, que ha provat la seva eficàcia en els darrers anys. Per tant, aquest model que tenim és un model mixt que coexisteix amb agents públics i privats, tant en els serveis lineals clàssics com a demanda, on els mitjans públics certament assumeixen el lideratge en la millora de la qualitat del sistema, però que, certament també, hi ha hagut un cercle virtuós entre els agents públics i agents privats, que han garantit una pluralitat d'agents, una pluralitat, un ecosistema de mitjans que és molt viu; una pluralitat també de continguts que responen a les necessitats, a les preferències de la ciutadania i asseguren la diversitat cultural i lingüística.

Per tal de protegir el funcionament d'aquest sistema, s'ha aclarit també i complementat la regulació de serveis comunitaris sense ànim de lucre, és a dir, mitjans que estan relacionats amb barris o tercer sector o altres agents, que tenen un paper fonamental en la cohesió social i en la transformació comunitària. També s'han reforçat les mesures contra l'activitat audiovisual sense títol habilitant. O bé, per altra banda i molt important, el que pretenem és la protecció de la qualitat de la informació, que s'aconsegueix consolidant un pensament crític, i per això presta una especial atenció, aquest projecte de llei, a l'alfabetització mediàtica, que no només ha de recaure en el sistema educatiu, que també, sinó en la societat en general.

En aquesta línia s'inclou la prevenció de continguts orientats a l'adoctrinament o l'orientació ideològica o religiosa de caràcter excloent, dogmàtica o manipuladora, o aquells continguts que incitin a la violència i a l'odi. Uns criteris que aturen i no blanquegen els discursos d'extrema dreta. El país ha canviat, els seus valors també i s'ha aprofundit molt més en els valors de la igualtat, la no-discriminació, la universalitat dels serveis, els drets culturals com a drets fonamentals. I és per això que aquest projecte de llei incorpora, per primer cop a la normativa de comunicació audiovisual, tots aquests principis. I els en donaré algun exemple. El respecte al dret a les persones des del punt de vista d'igualtat i de viure amb dignitat; alhora s'estableix la perspectiva de gènere en l'ús del llenguatge o l'adopció de criteris de publicitat igualitària. També –molt important– la prevenció de les violències masclistes en els continguts; per vetllar pel respecte a l'honor, a la intimitat, a la pròpia imatge de les víctimes i de les seves famílies, amb l'objectiu de no revictimitzar i no interferir en el procés de recuperació.

També un altre element important: la qüestió de la pressió estètica en l'àmbit de mitjans de comunicació i tot l'ecosistema de mitjans. Ho regulem per primera vegada, amb rang de llei, justament expressament sobre les imatges quan les persones hagin estat, doncs, manipulades o retocades i, per tant, donin una imatge distorsionada d'un cos.

La protecció de la igualtat de tracte i no-discriminació es complementa amb l'accessibilitat universal als mitjans de comunicació, amb l'accés garantit i no restringit per qüestions d'alguna discapacitat, d'edat, de bretxa digital, entre d'altres.

Altres mesures introduïdes, i important: reforçar la utilització de la llengua de signes catalana o bé l'establiment de plans d'accessibilitat.

Ara entrarem en altres aspectes relacionats amb la regulació. Un aspecte que ens sembla innovador, el de l'autoregulació o coregulació que ja s'expressava de forma incipient, doncs, en l'anterior llei, però que ara hi donem molta més força.

La protecció dels usuaris i usuàries, i en particular a la infància, la protecció i el foment de la diversitat lingüística i cultural, la protecció contra la desinformació i els continguts que atemptin contra la dignitat de les dones, els que presentin una imatge estereotipada de les persones amb discapacitat, així com la promoció de con-

tinguts que promoguin el respecte a la natura, el benestar animal o que alertin sobre les conseqüències del canvi climàtic.

Finalment –i important, també–, la llei, el projecte de llei, aclareix i ordena la governança de l'espai comunicatiu català, determinant les funcions del Parlament de Catalunya, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya i també de les normes de funcionament dels serveis públics de comunicació audiovisual, tant els gestionats per la corporació de mitjans com els de titularitat dels ens locals, com aquells serveis privats però que presten empara davant d'una llicència o comunicació prèvia.

Aquesta proposta de projecte de llei té nou títols, 122 articles, dues disposicions addicionals, tres de transitòries, una derogatòria i tres disposicions finals. Ha estat elaborat amb un procés de participació àmplia, però que, efectivament, ha comptat amb la participació molt activa d'òrgans consultius com el CAC, com el CTESC, com l'Autoritat Catalana de la Competència o l'Autoritat de Protecció de Dades.

També vull agrair als grups parlamentaris la predisposició a la tramitació de la llei i la seva col·laboració en aquest debat, que de ben segur sumarà i aprofundirà en una llei, una bona llei de país, més acurada, més ambiciosa. Aquest projecte de llei configurarà una llei de l'audiovisual que defensarà les competències del Parlament, també les persones creadores i l'ecosistema de mitjans, però especialment també la llengua catalana. Una llei que és un pas endavant i, de fet, de ben segur ho és, perquè si l'únic grup parlamentari que ha presentat una esmena a la totalitat és VOX, és que anem en la bona línia, és que aquesta proposta va bé. I, en aquest sentit, que serem lleials a la llengua, al país i a l'impuls del sector de l'audiovisual.

Finalment, dir que ens hem posat d'acord per fer una ponència conjunta en la proposició de llei que ja s'està tramitant al Parlament, per part de Junts per Catalunya, i, per tant, que confluïrem en un bon treball de base per, efectivament, fer aquesta llei de país, aquesta llei que defensi la nostra llengua, la nostra nació, que sigui competitiva des del punt de vista d'igualtat d'oportunitats i, per tant, que tingui un gran consens.

Des del Govern, ja fa mesos els vam socialitzar el document; vàrem expressar, doncs, que volíem tramitar aquesta llei. De fet, algun grup parlamentari també me la va reclamar, certament. I, en aquest sentit, aquí la tenim per treballar-la en aquest marc d'aquesta ponència. I, en tot cas, agrair-los la predisposició a que pugui tramitar-se avui com una llei de país, una llei..., la millor pel sector de l'audiovisual.

Moltes gràcies.

La presidenta

Tot seguit, i per la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, senyora consellera, senyores i senyors diputats. Desde que empezó la legislatura, los partidos separatistas llevan exigiendo la creación de una nueva ley que regule el sector del audiovisual en Cataluña. Su reivindicación podría haber ido encaminada a solventar las graves carencias que presentan muchos de los medios que operan en Cataluña, especialmente los medios públicos de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals; sin embargo, no ha sido así.

Desde hace años, la CCMA y TV3, su buque insignia, se han convertido en el ejemplo de lo que no deben ser y lo que no deben hacer los medios de comunicación. Es cierto que cuando fueron creados despertaron la simpatía de muchos catalanes que vieron en TV3 la posibilidad de tener una televisión de proximidad, con contenido informativo, programación cultural, de entretenimiento, incluso con series míticas que han marcado una generación, como *Bola de drac* o *Plats bruts*. Sin embargo, rápidamente se ha convertido en una corporación al servicio de los intereses de la clase dominante, de una élite política corrupta dispuesta a empujar a su propio pueblo al abismo del separatismo.

Los distintos gobiernos autonómicos de la Generalitat, destinándoles cientos de millones de euros, han convertido los medios públicos en el espejo..., no en el espejo de la sociedad catalana, como dicen que es, sino en lo que ustedes quieren construir sobre la sociedad catalana. Sin lugar a dudas, no hubiese sido posible llegar a dar el golpe de estado de 2017 –sí, señores, golpe de estado, en 2017– sin unos medios de comunicación perfectamente subvencionados, afines, que se ocuparan de manipular la opinión pública, incluyendo todo tipo de mensajes de manipulación, de intoxicación y de mentiras en todo su abanico de programas.

TV3 ya no es la televisión que veíamos cuando éramos pequeños; TV3 ha pasado del *Bola de drac* y *Plats bruts* a *Zona Franca* y *Bricoheroes*. TV3 ya no divierte, TV3 ya no informa, TV3 ya no entretiene; TV3 insulta, manipula, intoxica y señala a una mayoría de catalanes que nos sentimos orgullosamente españoles.

Y en esta misma... (*Alguns aplaudiments.*) Y en esta misma línea nos presentan este proyecto de ley que, como les decía, no busca impulsar el ecosistema de una forma libre, justa, plural, priorizando la calidad. Esta ley responde exclusivamente a la voluntad del separatismo y de sus socios de controlar el panorama mediático y hacerlo a imagen y semejanza de TV3 –hemos podido escuchar a la consejera– con el objetivo principal de imponer el uso obligatorio del catalán en todos los medios de comunicación, incluyendo también las OTT.

La voluntad que subyace detrás de esta ley del audiovisual es profundizar en el monopolio que ejerce el Govern de la Generalitat en el panorama mediático de Cataluña; un panorama que, por cierto, ya está absolutamente condicionado por la agenda política del separatismo y de la izquierda.

En la época de la democratización de la comunicación, donde se rompen las barreras de entrada y se abren las puertas a la libertad de crear nuevos contenidos, resulta que en Cataluña cada vez hay menos pluralidad, menos diversidad de líneas editoriales, y la información es, por lo tanto, más sesgada y de peor calidad. Ya saben ustedes a lo que me refiero; todo aquel que no siga la línea ideológica del Govern lo tiene crudo para sacar adelante un proyecto de televisión y de radio en nuestra región.

El audiovisual no es un mercado libre, está absolutamente intervenido por las subvenciones y la financiación indirecta de los medios privados a través de la publicidad institucional que este Gobierno ha disparado por los aires; una publicidad institucional millonaria que no responde a los criterios objetivos, sino a caprichos y a afinidades del Gobierno de turno y que distribuyen principalmente a los medios afines que priorizan el uso del catalán y, además, una línea absolutamente izquierdista. Por tanto, es un mercado injusto y desigual en el que, si no estás ideológicamente alineado con el Gobierno, no tienes absolutamente nada que hacer. De aprobarse esta ley, se profundizará en este monopolio, como les he descrito, un monopolio dominado por los medios públicos de un coste estratosférico y unos medios privados que dependen financieramente del favor del Govern y que, por tanto, aspiran a parecerse a estos medios públicos para ver si rascan así alguna subvención más.

Esto lo podemos comprobar claramente en las parrillas de profesionales. Por ejemplo, cuántos conductores de programa pasan de Catalunya Ràdio a RAC1 y de RAC1 a Catalunya Ràdio sin siquiera pestañear; cuántas productoras viven gracias a los favores de los medios de comunicación públicos y, además, también trabajan para estos medios de comunicación privados privilegiados por este Gobierno.

En definitiva, esta ley profundizará en la endogamia entre separatistas y sus afines y afianzará el monopolio que solo les beneficia a ustedes, y que los principales perjudicados serán los catalanes que se van a quedar sin una oferta comunicativa libre y plural.

Por otro lado, la ley del audiovisual que ustedes nos proponen otorga al Govern la autoridad para imponer cuotas de contenido en los medios de comunicación, limitando todavía más la pluralidad de opiniones que ya de por sí es escasa en el eco-

sistema mediático actual. Es un auténtico atentado a la libertad de expresión, a la libertad de prensa, a la libertad de información, y afectará a la capacidad de los ciudadanos de tomar decisiones de una forma informada. De nuevo, un privilegio para el Gobierno que acaba repercutiendo negativamente en el conjunto de los catalanes.

Además, hay una sospechosa falta de claridad en algunos aspectos, como en la definición de estos servicios de comunicación audiovisual de ámbito catalán, que no queda muy claro a lo que se refieren, señora *consellera*. Esto puede llevarnos, sin lugar a dudas, a una situación de inseguridad jurídica que espante las inversiones. Porque es evidente que la imposición de regulaciones adicionales a los medios de comunicación tendrá un impacto negativo en el sector audiovisual, provocando que este sector ya no vea Cataluña como una región agradable donde traer puestos de trabajo, y, por lo tanto, Cataluña, una vez más, por culpa de su hiperregularización, perderá oportunidades y puestos de trabajo.

Igual a ustedes les puede parecer que esta hiperregularización del sector es la solución a todos los problemas, igual que lo hacen con tantos otros, y por eso se empeñan en atiborrar a los catalanes de leyes, reglamentos, decretos, que invaden hasta los detalles más irrelevantes de la vida de las personas, como cómo tenemos que desplazarnos, en qué lengua tenemos que hablar y en qué lengua tenemos que crear.

Por eso les aviso que, como en tantos otros ámbitos, como el caso de la vivienda o de la energía, su obsesiva tendencia a regularlo todo tiene consecuencias nefastas para la actividad económica y, por lo tanto, para la prosperidad de los catalanes.

Por si fuera poco, su ley podría además entrar en conflicto de competencias..., de aquellas que están reservadas al Estado. Por varias razones, principalmente, porque es el Gobierno de España quien tiene las competencias exclusivas en cuanto a la gestión y la regulación del espacio radioeléctrico, así como en la regulación de la publicidad en televisión y radio. Además, tendría una grave afectación sobre los medios nacionales, ya que su ley, como le decía, su ley de comunicación audiovisual, podría afectar a los medios de comunicación que operan a nivel nacional y que tienen audiencias en toda España, y cuya regulación, una vez más, recae sobre el Gobierno de España y no sobre un gobierno regional.

En definitiva, señores diputados, la ley que hoy nos presentan es una absoluta insensatez. Están ustedes obsesionados con imponer el uso del catalán en todas las esferas de vida de la vida de los catalanes, incluso en el ámbito privado de sus vidas, en sus empresas, en sus proyectos. El único objetivo de esta ley es aumentar el poder del Gobierno sobre los medios de comunicación públicos y privados y mantener así..., aumentando también el monopolio separatista.

Señores diputados, no pueden ponerle puertas al campo. Si pretenden promover el catalán en las plataformas audiovisuales, en la radio y las televisiones, ya les aviso que no lo van a conseguir mediante la imposición de este tipo de regulaciones. De esta manera lo único que van a hacer es espantar la inversión y provocar la falta de contenido.

En VOX apostamos, sin lugar a dudas, por unos medios de comunicación libres y plurales. Nosotros creemos que los medios de comunicación tienen que deberse a los derechos que tiene la ciudadanía y no a los intereses políticos del Gobierno de turno. O sea, exactamente lo contrario a lo que plantea esta ley.

Y por ese motivo les hemos presentado una enmienda a la totalidad, que esperamos que, además de los diputados de VOX, quede alguno más con sentido común y que apoye nuestra enmienda a la totalidad.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació, per posicionar-se, intervindran la resta de grups parlamentaris. En primer lloc, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat David Pérez Ibáñez.

David Pérez Ibáñez

Doncs moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, diputades, diputats..., senyor Oriol Duran, secretari de Mitjans de Comunicació del Govern, efectivament, eh?, li agraïm els seus esforços de facilitar aquesta informació sobre aquesta llei que ens ha fet el Govern.

Avui la comunicació audiovisual és un sector absolutament dinàmic a tot el món, a tot el planeta. Les xifres de consum audiovisual, pràcticament, any rere any, es multipliquen a tot arreu. Són xifres creixents que plantegen realitats que generen reptes com els que vostè ha comentat: totes les qüestions relacionades amb la intel·ligència artificial i amb les produccions audiovisuals fetes amb intel·ligència artificial, el consum a la carta..., i dibuixen un futur, de vegades, incert, totes aquestes qüestions.

Però amb aquesta realitat de sistemes de comunicació audiovisual sense fronteres en el conjunt del planeta, amb mecanismes de consum de productes audiovisuals que permeten que a qualsevol part del món puguem consumir productes de qualsevol part del món, dius: «Amb aquesta realitat, té sentit una llei catalana de comunicació audiovisual?» Doncs mireu, sí, té tot el sentit del món.

Vostè ho ha explicat abans perfectament. Si em permet, jo també faré alguna qüestió per explicar per què fa falta aquesta llei. Primer, perquè aquesta llei mirarà de desenvolupar també el projecte europeu de comunicació audiovisual que ens afecta. Aquesta llei també anirà en la línia de la llei espanyola de comunicació audiovisual.

Segon, perquè té una perspectiva estratègica i d'expansió dels sistemes audiovisuals públics i privats. I per últim, i, per mi, el més important, perquè planteja un nou model. Una llei lliure de violències, lliure d'estereotips de gènere; una llei pensada en la igualtat, una llei que afavoreix l'ús dels idiomes oficials en el nostre país.

Com ens plantegem nosaltres aquesta llei? Doncs, efectivament, nosaltres votarem en contra de l'esmena de retorn que ha anunciat fa un moment el Grup Parlamentari de VOX.

També demanarem que es creï una ponència conjunta amb la llei que ja va presentar en aquest Parlament el Grup Parlamentari de Junts, i demanarem també que el text base en aquesta ponència conjunta sigui, precisament, el text que en aquest moment estem presentant.

Per tant, afrontem aquesta llei amb mà oberta; afrontem aquesta llei amb voluntat d'arribar a acords, afrontem aquesta llei amb aquesta idea de voluntat de diàleg, de negociació i de pacte, i, lògicament, també amb la voluntat que aquells elements que pensem que a la llei es poden millorar, plantejar-los i posar-los sobre la taula, lògicament. I estic convençut de que ens posarem d'acord.

Per exemple, parlem de plataformes d'intercanvi de vídeo, i hauríem de parlar també de plataformes d'intercanvi d'àudio. Parlem de que ens preocupa també la manca d'atenció al concepte de «sindicació de continguts». I, sobretot, també, ja l'hi dic, nosaltres serem especialment bel·ligerants en els temes de publicitat institucional, en les qüestions de més transparència, i, sobretot, que hi hagi menys arbitrarietat en totes les qüestions relacionades amb la publicitat institucional.

Fa uns minuts, precisament, rebíem la informació de que el Parlament Europeu inicia una llei anomenada «de llibertat de mitjans», que pretén que tot organisme públic que es financi mitjançant publicitat institucional als mitjans estigui obligat a explicar amb transparència aquests pressupostos. Per tant, nosaltres estem en aquesta línia: la publicitat institucional ha d'estar reglada, ha de tenir uns formats de transparència i no ha de funcionar amb arbitrarietat.

Jo podria acabar aquí, però he de fer alguna referència a algunes de les qüestions que s'han dit, i, simplement, si em permeten, molt breument. El dret a una informació pública, veraç és un dret constitucional, és un dret estatutari, i s'ha d'exercir mitjançant mitjans públics.

Aquells que volen tancar TV3, que ho diuen cada dia; aquells que no volen que hi hagi una llei de mitjans audiovisuals, no és que estiguin en contra de la llei, no és que estiguin en contra de TV3, sinó que estan en contra de la informació veraç i efectiva. Si no, no s'entén, si no, no s'explica. Per tant, votarem amb tota contundència en contra de l'esmena de retorn que ha presentat el Grup Parlamentari de VOX.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats, consellera també, consellers... Ja s'ha dit amb aquesta esmena a la totalitat, que espero i desitjo que superem. Obrim el camí a l'aprovació d'una llei que modifiqui la 22/2005, de la comunicació audiovisual en català.

Ens cal una nova llei audiovisual, perquè la llei vigent data del 2005. Qualsevol persona que recordi com era la comunicació audiovisual fa divuit anys sap que no s'assembla en res a la d'ara.

La TDT tot just feia un any que s'estava desplegant; la ràdio l'escoltàvem als transistors, els telèfons mòbils no eren els aparells de difusió audiovisual que són ara, i les xarxes socials que avui coneixem encara no existien o pràcticament eren desconegudes.

Netflix, em diuen, era un servei de lloguer de DVDs per correu postal que només operava als Estats Units. Des del 2005, per tant, la forma de crear, de distribuir, d'emetre continguts i els hàbits comunicatius dels catalans i les catalanes han canviat radicalment.

Ens cal una nova llei adaptada a la realitat actual, perquè, si no, no serà una llei útil, i no ens ho podem permetre. Ens cal aquesta nova llei audiovisual perquè des del 2018 hi ha una directiva europea que estableix un nou marc normatiu al qual cal adaptar-se, un marc normatiu que recull aspectes tan decisius per a la vida dels catalans i les catalanes com el de garantir la protecció i el foment de la diversitat cultural i lingüística europea per garantir una comunicació audiovisual lliure de qualsevol classe de discriminació, violències, estereotips, i que valori la diversitat i reflecteixi els canvis socials. Cal una nova llei audiovisual amb els valors d'avui per als catalans d'avui. Cal una nova llei catalana de l'audiovisual, perquè l'Estat ens ha avançat, tot i haver-la aprovat amb més d'un any de retard del termini establert per la Unió Europea.

Des de Junts creiem que ha estat un error estratègic per a Catalunya no haver volgut impulsar i aprovar primer la llei catalana. I ho diem des de Junts, però també ho remarcava el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que em sembla que no cal aclarir que és un organisme vinculat estretament al Parlament. Hauria tingut més sentit que hagués aparegut molt abans una llei com aquesta, especialment per veure en quins termes s'hauria situat el projecte de llei estatal davant d'una llei catalana pròpia que hagués abordat ja alguns aspectes que, com poden imaginar, a la pràctica, són o poc definits per part de la llei estatal o bé pel que fa a la seva competència o bé pel que fa a la seva execució. Per exemple, hauria convingut avançar primer en la competència d'àmbit autonòmic sobre la regulació i control dels serveis de plataforma d'intercanvi de vídeos, que xoca amb el que la llei de l'Estat fa poc ha legislat.

Per això Junts defensàvem, ja a la darrera legislatura, que no podíem deixar perdre l'oportunitat de ser pioners en la transposició de les directives europees, com va ser pionera també la Llei 22/2005 en el seu moment, que, a més, va superar el ribot dels recursos d'inconstitucionalitat interposats pel mateix Govern de l'Estat i per cinquanta diputats del PP. Per això, Junts justament vam registrar al setembre del 21 la nostra proposició de llei.

Encara hi ha marge per adaptar la nova realitat comunicativa a la realitat catalana, potenciant la indústria audiovisual del país o el paper i funcions del Consell de l'Audiovisual de Catalunya i moltes altres qüestions que caldrà revisar i debatre en ponència.

Cal una nova llei feta a la mida de les necessitats i potencials del país. No hi ha projecte nacional sense un bon projecte audiovisual. I, com ha passat en altres textos normatius, buscarem la manera de fer un procediment que procuri fer ponència conjunta acumulada amb els dos textos i dotar el país d'una bona nova llei de comunicació audiovisual de Catalunya efectiva i –obro cometes– «útil» per a la societat catalana, actualitzant el reconeixement de drets per anivellar-lo amb el que estableixen les directives de la Unió Europea.

I la utilitat d'aquesta llei a casa nostra passa per molts aspectes, però sobretot passa per la necessitat de tenir una llei catalana de l'audiovisual, perquè és l'única que pot defensar amb convicció el nervi comunicatiu del país, la llengua. Cal una normativa nova, eficaç, que incrementi la protecció del català i de l'aranès en àmbits que l'any 2005 ja existien, com la programació de serveis lineals de comunicació audiovisual públics i privats de ràdio i televisió, però especialment també en el centre de l'actual univers digital audiovisual que va des dels serveis de comunicació audiovisual, passant pels catàlegs dels serveis a petició de l'àmbit digital i les derivades immenses de tots aquests mons. Cal una nova llei de l'audiovisual per defensar el català, com sempre, en els nous àmbits d'un audiovisual globalitzat com mai, sense caure en voluntats només declaratives. Hi insisteixo, ens cal una llei útil, eficaç, eficient.

Aquesta serà una llei llarga, complexa. La de govern té 122 articles, alguns amb un contingut tècnic o conceptual important, en el qual els assessoraments i les compareixences del sector seran fonamentals des de molts punts de vista. La llei resultant, fruit de la fusió de les dues propostes, ha de ser una llei feta, lògicament, amb el màxim consens del sector i dels grups parlamentaris, i haurà d'abordar molts altres aspectes i ser raonable en l'increment de compromisos, de manera que no compliquin la seva posterior aplicació.

Haurà d'abordar, com ja s'ha dit, els serveis d'intercanvi de plataformes de vídeo, els serveis de distribució dels serveis de comunicació audiovisual, els sistemes operatius i els equips de consum, i tot íntimament relacionat amb l'immens univers de les xarxes socials, que són, a la pràctica, també canals d'informació i de comunicació. Haurà d'abordar aspectes d'inspecció i control i els respectius règims d'inspecció i de sanció. Haurà d'abordar activitats sense títol habilitant. Haurà d'abordar la informació *fake*. Caldrà legislar sobre la prohibició de difondre continguts que difonguin la violència, la discriminació de gènere, la violència masclista o, per resumir, tots aquells continguts contraris a drets fonamentals. Haurà de defensar la igualtat de tracte i no-discriminació en els serveis de comunicació audiovisual, així com la perspectiva de gènere, els drets de la infància, fer respectar codis de conducta, complir amb l'alfabetització mediàtica. I caldrà defensar el pluralisme, i jo crec que la neutralitat.

Caldrà treballar per l'accés a la comunicació de les persones amb capacitats diferents: l'ús de la llengua signada, la subtitulació, l'audiodescripció i els mecanismes pertinents, i fixar-ne els mecanismes de control en tot això. Caldrà parlar, en la ponència, des de la perspectiva del món de l'audiovisual local i de la governança justament de tot plegat. Caldrà tocar també aspectes de patrimoni audiovisual, que poden tenir aspectes col·laterals potser a l'anunciada llei de la filmoteca o aspectes que toquin també la llei d'arxius.

I acabo, presidenta, amb un detall que no és menor. L'informe preceptiu de la Direcció General de Pressupostos diu que aquesta llei no ha de suposar un increment addicional de la despesa en termes d'organització i de persones per a l'Administració de la Generalitat ni per al Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Depèn de com es miri. Si algú es pensa que desplegar aquesta llei no significarà dedicar més recur-

sos als mitjans públics catalans i al Consell de l'Audiovisual de Catalunya..., doncs no sé si podrà ser una llei útil, eficaç i eficient, com ens hi hem referit abans. Perquè diu, justament aquest mateix informe de la Direcció General de Pressupostos, que serà la tramitació del contracte programa entre el Govern de la Generalitat i la corporació on caldrà valorar l'impacte dels compromisos pressupostaris que s'adoptin d'acord amb els objectius assignats en l'àmbit del servei públic audiovisual en el desenvolupament del mandat marc aprovat pel Parlament.

Reforça, aquest paràgraf, el que la majoria de grups vam aprovar en el passat debat de política general és urgent per Junts per Catalunya tirar endavant amb aquest contracte programa.

Res més, diputades i diputats, però res menys.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conselleres, conseller..., i les persones de les entitats i altres que ens acompanyeu i els que ens escolteu i ens segueix. Penso que s'ha dit ja aquí, fem tard, fem molt tard. De fet, la legislatura va començar amb un debat sobre l'audiovisual molt intens, justament perquè, com que no l'havíem fet abans —era a l'Estat on es debatia la nova llei de l'audiovisual, i aquesta transposició de la directiva europea era absolutament restrictiva respecte a les llengües, al dret i a la protecció de les llengües i de la diversitat lingüística—..., i va omplir aquest Parlament, aquest hemicicle, de debats intensos sobre com ho havíem de fer perquè el Congreso espanyol no posés, no fes una llei que ens limités el català en l'audiovisual, i la reclamació d'una llei pròpia, de la llei pròpia catalana, era forta, clara i semblava que havia de ser imminent. Estem a la tardor del 2023.

Jo crec que avui, a part de dir i reiterar que evidentment votarem en contra de l'esmena a la totalitat, i a part de fer alguns comentaris sobre el contingut de la llei, que no cal que els fem molt extensos, perquè el que ens convé és que s'obri la ponència... És a dir, no és aquí en el faristol del debat de l'esmena a la totalitat on hem de desplegar tot el que ens preocupa de la llei, sinó que el que volem és poder-ho fer en ponència de llei, perquè sapiguem que això tira endavant.

Per tant, el primer que voldria demanar és, tenint en compte el retard que portem, que, si us plau, la ponència s'obri ja, que la fusió de les dues propostes o la manera tècnica com ho haguem de fer perquè el debat sigui conjunt de les dues propostes que hi ha damunt de la taula, la que va registrar Junts, la que ara presenta el Govern, s'obri de forma urgent, que es faci d'una manera factible i ràpida i que ho puguem començar a treballar.

A nosaltres ens preocupa molt un tema de la llei que passa una mica desapercbut. No ha passat desapercbut al Sindicat de Periodistes, ni ha passat desapercbut als qui ens movem també en la política local. Vostès, a l'article 57.2 regulen els mitjans locals. I resulta que aquesta proposició de llei de comunicació audiovisual de la que parlem avui, aquest debat a la totalitat, fa un canvi en la governança dels mitjans públics locals que és una autèntica involució, una involució dràstica. A diferència de la llei de 2005, que reclamava una majoria qualificada de dos terços al plenari municipal per escollir els màxims responsables de la gestió dels ens comunicatius locals, la proposició d'ara ho rebaixa a la majoria absoluta. I això és un retrocés espectacular; és semblant a la contrareforma de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals del 2012, que va dur a una dècada de control governamental de la corporació i dels seus mitjans.

La norma de 2005 és la que justament ens ha permès els consells d'administració més plurals i representatius a televisions com BTV, Mitjans de l'Hospitalet i Bada-

lona Comunicació, una experiència que conec perfectament i també els estralls que suposaria si això no fos així.

A partir dels seus reglaments derivats de la llei audiovisual encara vigent i l'eliminació de la majoria qualificada, el que acabaria passant significaria un retrocés cap a fórmules totalment superades, que són les que, de fet, estan reintroduint els governs del PP i VOX en les comunitats i ajuntaments que ja dominen.

Per tant, això és una veritable contrareforma que no podem admetre de cap manera i que ens estranya que l'hagin posat, no?, que en aquest projecte de llei hi hagin incorporat a nivell de governança una involució com aquesta. I també ens estranya perquè, de fet, en el projecte de llei, quan va ser sotmès a l'audiència pública, encara s'hi mantenia. I no sabem per què ara a l'article 57.2 això ha canviat.

Un altre punt que ens preocupa és el de la protecció de la llengua catalana. Revisava una mica, preparant-me aquesta intervenció, quantes vegades hem parlat d'això a la CAI, quan vam presentar tota la proposta d'esmenes per la llei audiovisual al Congrés, que demanàvem que el govern defensés.

Aquí, quan ho va presentar Junts, quan hi han hagut mocions sobre temes audiovisuals, quan fem mocions de protecció del català, hi ha una cosa que és recurrent. Sobta com aquesta llei concreta aspectes amb una concreció molt precisa i, en canvi, en l'ús de la llengua catalana, quan parlem de la promoció i de l'ús de la llengua catalana, no hi ha aquesta precisió. Es parla de..., per exemple, s'indiquen percentatges d'ús per a produccions privades, però en canvi s'és molt inconcret en les mesures de foment, promoció i protecció de la llengua; deixa exemples, recomanacions, però molt poca concreció en aquesta legislació i també queda molt poc concret com es farà complir. Vull recordar-los que una de les queixes principals que hem tingut sempre és que la llei del cinema marcava unes quotes que no s'han complert mai i tampoc s'han fet complir. Per tant, aquí també trobem que la llei fluixeja.

Ens preocupa també el tema de les..., quan s'estableixen els percentatges que des de Catalunya i/o en català es facin, de produccions europees. És que pensem que podrien ser més alts, sobretot pel que fa a les pel·lícules d'animació, que marquen vostès un percentatge molt baix, quan tothom sap que l'animació és un dels sectors on el talent català marxa fora de Catalunya per poder treballar i hi ha un talent que cal retenir, que cal potenciar, i quan també sabem que justament la incidència en els usos, com han caigut els usos de la llengua quan la televisió ha deixat de fer la feina que havia fet en dècades anteriors pel que fa als programes de franja infantil i adolescent i pel que fa al sector d'animació.

Aquí vostès fan uns percentatges, a la Corporació Catalana de Mitjans, sobre com es destinarà el sis per cent de la xifra total d'ingressos obtinguts durant l'exercici anterior al finançament anticipat de les obres audiovisuals europees, diuen aquest import de quina manera es distribuirà: setanta per cent a obres audiovisuals de productors independents en català o aranès, quaranta-cinc per cent a pel·lícules cinematogràfiques produïdes per productors independents en català o aranès, però només un dotze per cent –només un dotze per cent– per destinar a les pel·lícules d'animació o documentals en català o aranès. Això és absolutament insuficient.

També és important destacar la presència del català i aranès a les xarxes, que tan sols conté un paràgraf a la llei, quan aquest és un tema que està amb una correlació absolutament directa en el foment, en els usos de la gent jove.

Per tant, estem a anys llum de tenir continguts en català de qualitat a totes les plataformes i xarxes socials. Cal fomentar, amb accions més concretes, l'ús del català en aquest sector i una de les accions clau és el finançament per a creadors de continguts en català. I aquí la llei tampoc no és molt determinant.

Sobre la reciprocitat, àmbit Països Catalans, àmbit unitat de la llengua, comunitat lingüística de més de 10 milions, doncs també una referència molt fluixa.

Un altre punt que ens preocupa, i aquest seria l'últim que vull destacar. He parlat de la urgència i del temps, he parlat de la gestió, de la governança dels mitjans lo-

cals, del tema de la llengua, i, finalment, les mesures de protecció a infants i adolescents. Potser la posició sobre anuncis de programes, de jocs d'atzar, d'apostes, d'aspectes violents, de begudes alcohòliques..., cal vetllar perquè sigui més restrictiva en alguns aspectes perquè és l'hora en què ho veuen els infants.

Ja ho dic, no continuo, se m'acaba el temps, però perquè sobretot del que tenim moltes ganes és de que la ponència s'obri, de que puguem presentar compareixents, de que puguem fer-la activa i que abans d'acabar aquesta legislatura tinguem aprovada aquesta llei imprescindible per protegir la llengua catalana i per protegir la democràcia i la radicalitat democràtica en els mitjans audiovisuals.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, ara, per part del Grup Parlamentari En Comú Podem, la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera... Doncs finalment..., i abans, sentint el diputat de Junts per Catalunya, clar, fèiem el recorregut, no? Al setembre del 2021 Junts registra una llei; a l'octubre del 2022 la debatem, però perquè..., com que surten del Govern, decideixen que llavors ja li poden fer oposició al Govern amb una llei –perquè mentrestant havia estat en un calaix–..., comença el tràmit d'una llei que ha seguit en un calaix un any més fins que el Govern ha aconseguit fer la seva, que també ha trigat lo seu. Perquè també recordem que quan vam debatre la de Junts per Catalunya ja deien: «No, és que ja tenim la nostra gairebé a punt; per tant, esperem-nos i fem-la conjunta.» Ens hem hagut d'esperar un altre any. És una mostra més de l'alta productivitat de llei i el ritme que té aquest Govern, i que ahir a la reunió de seguiment de pressupostos en constàvem uns quants exemples més.

Finalment, la tenim aquí. És una llei que creiem que és necessària, efectivament, que és important. Que suposa l'adequació de la normativa catalana a les normatives europees i estatals, però no només això. Però a la vegada considerem que el projecte inicial que es presenta és poc ambiciós en molts dels temes i també creiem que el Govern suposo que és conscient de que té una important minoria legislativa i que, per tant, necessitarà arribar a molts acords amb molts grups. Crec que val la pena posar de manifest que molts dels grups que estem intervenint avui estem efectivament... –no, no donant la mà al Govern, perquè no creiem que sigui un tema del Govern, és un tema de país–, efectivament, que necessitem aquesta llei que toca aspectes que són fonamentals, com per exemple l'adequació de la llei a les noves normatives de lluita contra la discriminació i per la igualtat d'oportunitats, que en tenim unes quantes, i la llei en fa tot el recull, de les que hem d'adaptar, i que, a més a més, hem de passar, en aquestes coses, de les paraules als fets.

Però és evident que haurà de tenir en compte també tot allò que considerem que cal millorar, i per part del nostre grup en tenim algunes. Per exemple, ens sembla..., perquè nosaltres sí que entrarem una mica al contingut de la llei, perquè creiem que el debat de l'esmena a la totalitat és el moment de posicionar-nos sobre la llei que anem a debatre, més enllà del que després puguem fer a través de les compareixences i del debat en la ponència, que entenc que també s'activarà aviat.

No sé si haurem de tornar a demanar compareixences o potser moltes de les que ja tenim aprovades per l'anterior llei ja ens serviran. Crec que també seria important que no ens carreguem de molts compareixents que allarguin molt el termini. I és important trobar aquest equilibri entre garantir la participació dels experts i l'escolta dels experts i les entitats, però també que no ens allarguem perquè, com que aquest Govern sempre va amb l'espasa de Dàmocles aquella de «s'acaba la legislatura», «no s'acaba la legislatura», una no sap mai, quan comença una ponència o una comissió d'estudi o una comissió d'investigació, si aconseguirà acabar-la o es quedarà a la

meitat. Esperem que no sigui així, però de tota manera, com diríem vulgarment, millor *no dormirse en los laureles*.

Algunes de les coses que nosaltres volem plantejar com a reptes, encara, d'aquesta llei. Creiem que encara se centra massa en els mitjans tradicionals i en els seus híbrids amb les plataformes digitals, que encara no té prou en compte el desplaçament de l'audiència cap a suports purament digitals i canals de comunicació que potser no es defineixen com a mitjans, però que són claríssimament un canal de comunicació audiovisual molt important i molt present especialment en la joventut, com per exemple la intel·ligència artificial o altres programaris que despersionalitzen aquesta autoria, però que sí que personalitzen i focalitzen el missatge en funció d'uns algorismes que poden deformar la informació i l'accés a la informació.

Creiem que no defensa amb claredat els consumidors davant de l'oferta global de productes a través de xarxes socials i plataformes. No és prou ambiciosa en la creació i protecció de canals educatius accessibles per radiofreqüència i internet a tota la població. I en el moment en el que estem, que la necessitat d'una educació sexoafectiva per tots els canals i mitjans possibles és una necessitat més que mai, i estem veient uns documentals de TV3, però hi ha una alarma social que creiem que cal afrontar, efectivament, i que cal afrontar-la des d'aquesta perspectiva de l'educació sexoafectiva, des de tots els canals; de vigilar bé els continguts que s'emeten, de responsabilitzar qui emet aquests continguts, de responsabilitzar quines són les plataformes que els emeten. I sabem que moltes d'aquestes coses no són competència de la Generalitat, però creiem que la llei ha de recollir amb més força aquesta voluntat i aquesta necessitat d'utilitzar la comunicació audiovisual en positiu per garantir una educació sexoafectiva. Creiem que..., dèiem que encara desdibuixa molt les mesures de garantia a una educació mediàtica i que ignora la convergència entre comunicació, cultura i educació –hi insistim–, que són tres parts d'un mateix triangle que conformen la realitat sociocultural i identitària de la nostra comunitat, i tampoc aborda una qüestió fonamental com és el control i propietat de les anomenades «autopistes de la informació». Són temes que nosaltres treballarem per millorar a través de les esmenes i a través de les compareixences que demanem.

Nosaltres som conscients de les limitacions que té la Generalitat de Catalunya en aquest àmbit. Algunes perquè ja venen de la directiva de la Unió Europea i d'altres perquè la regulació bàsica correspon a l'Estat, i les esmenes que proposarem intentarem que siguin centrades en coses que, efectivament, es poden fer des del Govern de la Generalitat de Catalunya a través d'aquesta llei; sobretot seran propostes enfocades a la necessitat d'oferir més garanties al reconeixement efectiu del dret d'accés i del funcionament dels consells assessors dels mitjans públics: garantir el dret a l'accés als mitjans públics a qualsevol hora i amb totes les audiències, no en programes que comencen a les dotze de la nit o programes que tenen una audiència absolutament limitada perquè els acaben fent en horaris de poc seguiment de la programació dels mitjans de comunicació públics; garantir l'accés a tots els col·lectius i especialment als més vulnerables en horaris de màxima audiència és fonamental, i també la presència de les dones en aquests horaris. Creiem que cal fer una regulació més estricta –coincidim aquí amb el Partit dels Socialistes– dels temes de publicitat institucional i assegurar els serveis de comunicació comunitari; en aquest, cas augmentant la reserva d'espai per als mitjans de comunicació comunitaris. Ens semblen fonamentals per crear comunitat, per generar comunitat, i justament també per treballar en aquesta educació en valors des de la proximitat. I s'ha d'entomar també el finançament d'aquests mitjans, perquè si no volem que facin publicitat o els garantim el finançament d'alguna manera o hem d'obrir la via a algun tipus de patrocini; per exemple per part d'entitats sense ànim de lucre o altra manera de que aconseguixin tenir un finançament garantit que pugui garantir la seva sostenibilitat.

I jo també entraré en el tema d'aquest canvi que ens ha sorprès molt i que ens han fet arribar les inquietuds, alguns dels col·lectius que treballen en el dret de la infor-

mació i defensant els mitjans públics, que és aquest canvi en la governança a l'hora d'escollir els mitjans de comunicació local; aquesta reducció, aquest passar d'una majoria qualificada a una majoria absoluta simple, que ens sembla un clar retrocés. Jo no estic tan d'acord que la llei que tenim per escollir la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals hagi garantit la pluralitat que tots demanàvem i necessitàvem, perquè al final ha estat un repartiment que en lloc d'entre dos partits s'ha fet entre tres partits. Però bé, com a mínim s'han hagut de posar d'acord tres partits i creiem que aquí, entre ells, ja es faran els acords que hagin de fer per garantir que hi hagi major pluralitat. Entenc que, per exemple, el Partit dels Socialistes de Catalunya, que es queixa molt a la comissió de la corporació de la manca de pluralitat de TV3 –ho sentíem a la darrera comissió de control de TV3–, ara aquesta persona dintre dels òrgans que han de garantir aquesta pluralitat tindrà alguna manera d'exercir aquesta capacitat.

Nosaltres no estem satisfets en com es va escollir el consell de govern de la corporació, ni en com es va escollir el CAC, que ha de ser el mecanisme autònom de control clau per a tota aquesta llei i que segueix sent una repartidora de quotes de partits; per tant, considerem que encara no és l'òrgan independent que hauria de ser. Però el que no podem fer és llavors anar enrere amb els mitjans locals; no podem anar enrere, o sigui, hem d'avançar, hem de garantir les majories qualificades i, sobretot, enfortir els mecanismes per a l'elecció. O és que el que volem és que el senyor Albiol no tingui cap problema en nomenar tota la..., en dirigir Badalona Televisió? Això és el que volem, deixant-ho a una majoria absoluta, exactament? Donar totes les capacitats a aquells alcaldes i alcaldesses que tinguin majories absolutes i tinguin mitjans públics de l'àmbit municipal a poder fer i desfer el que considerin en l'àmbit de la comunicació local.

I parlant del català; el català és un debat recurrent en aquest Parlament i sempre n'hem de parlar i n'hem de parlar encara més. De fet, hi ha fins i tot debats monogràfics pendants de fer-se en aquest respecte. Jo crec que hi han avenços que s'han fet. Jo, com a mínim, ahir veia molta gent celebrant en xarxes que ara ja es pot trobar a HBO *Harry Potter* i *El senyor dels anells* en versió en català, i que fins i tot moltes vegades no ho sap, però hi havia molta gent celebrant-ho. Fa un any, això no era possible; ara és possible. Per tant, és un avenç. Cal augmentar la presència de les pel·lícules doblades al català a les plataformes, però també en algun moment hem de plantejar que cal avançar del VOSE al VOSC. Potser el que necessiten també són versions originals subtítulades en català, perquè també hi ha una necessitat i una voluntat de molta gent de veure les produccions en versió original. Per què no les han de poder veure subtítulades en català, que és una de les mancances que, com a mínim, des del nostre espai detectem?

I, finalment, parlar de producció audiovisual en català és posar recursos a la producció audiovisual en català. És que *Mediterráneo* no s'hagi de fer en castellà perquè l'aportació que fa TV3 a la producció de *Mediterráneo* és insignificant, i perquè han hagut d'anar a buscar recursos a la resta de l'Estat espanyol i la condició ha sigut que la pel·lícula es faci en espanyol; una pel·lícula sobre una ONG catalana on molts dels actors que intervenen són catalanoparlants i que s'ha de fer en castellà perquè no s'hi posa prou diners. I això, quan parlem amb Proa, quan parlem amb ProFicció, quan parlem amb totes aquestes productores, ens ho diuen, i per tant, tornem al contracte programa i als recursos de la conselleria de Cultura. Per tant, català sí, però donem les eines perquè pugui haver-hi aquesta producció en català de qualitat i que tingui una projecció massiva.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bueno, bueno, bueno, bueno. Traen ustedes hoy aquí una ley del audiovisual catalán que pretende hacer deberes largamente atrasados y trasponer las directivas europeas, darle una mano de pintura al panorama comunicativo catalán, y cuando digo una mano de pintura quiero decir que nos quieren hacer ver el Nodo en colores y en 3D. Nosotros vamos a votar..., nos vamos a abstener, no vamos a apoyar la enmienda a la totalidad de VOX, porque la solución no es volver a las cavernas ni cerrar TV3. Yo le digo, señor Tarradas, como persona con mucho sentido común y como periodista que soy, que si después de todos estos años y de toda esta millonada que nos hemos pulido la solución es cerrar TV3, apaga y vámonos. Menudo fracaso, ¿no? Menuda estafa piramidal. Menudo atraco a mano armada.

Yo lo que quiero no es cerrar TV3, es *abrir-la*; abrirla de par en par a la pluralidad informativa, a la modernidad, y eso que ahora está tan de moda, el diálogo y el reencontro. A ver si la televisión y la radio pública catalanas y todo lo que de ellas cuelga y depende, se reencuentran con una audiencia plural, no fanática; tan fanática que a día de hoy la Corporación Catalana de Mitjans de Comunicació vale menos por lo que programa y emite, que solo convence a los ya convencidos e hiperventilados de salida, sino por lo que paga y cobra. La «corpo» ya no llora, la «corpo» factura, siempre los mismos o casi. Y ojalá –ojalá– una nueva ley del audiovisual sirva para que nunca se pudieran repetir abusos como pagar dos veces por el mismo trabajo a un trabajador a la vez en nómina y subcontratado como autónomo por una productora amiga para así poder hinchar sobrecostes, sobrefacturar y, según algunos, engordar las arcas de determinado partido político.

¿Ha llegado esto a pasar tal cual? ¿Son exageraciones? ¿Son *fake news*? Bueno, jueces hay per investigar-lo. Pero también hay en esta cámara diputados para preguntarse, para preguntarnos, si las cuentas del gran capitán de la *corporació* son todo lo claras y transparentes que debieran. A mí, personalmente, me parecen de una opacidad brutal, y esa es otra razón para no querer cerrar y ya está, *i que no se'n parli mai més i tirar la clau al riu*. Qué va –qué va, qué va–, vamos a abrir y que corra el aire fresco de les auditorías financieras, políticas y comunicativas.

Ciertamente, el Parlamento Europeo, está metiendo mano, como ha señalado el señor Pérez, en el tema de la publicidad institucional. Quiere proteger a los periodistas de injerencias políticas, pide mucha más transparencia y limitar por ley el contenido, o sea el volumen de publicidad institucional que se le puede dar a un solo medio. A ver si le hacemos un poquito de casito, a ver si la beligerancia esta, ahí sí que nos gustaría andar alineados con ustedes. Yo creo que esta sí que es una buena batalla para dar en Europa, y aquí.

Dit això, vaja, com els deia, ens abstindrem en l'esmena a la totalitat per no anar cap enrere, sinó per anar cap endavant, però clar, també estem anant cap endavant amb totes les cauteles. Perquè, és clar, ens donarà molta feina, eh?, ens donarà molta feina a la ponència, haurem d'esmenar moltes coses, perquè hi ha parts de la nova llei que jo quan les llegeixo no sé si posar-me a riure o a plorar. Clar, quan jo llegeixo el títol I, article 5.2: «Queda prohibida la difusió de continguts orientats a l'adoctrinament o, en general, a l'orientació ideològica o religiosa de caràcter excloent, dogmàtica o manipuladora, contrària als drets fonamentals, inclosos els discursos que fomentin l'odi, la discriminació o la violència de qualsevol tipus.» No sé si veiem la mateixa televisió ni escoltem la mateixa ràdio, de debò, eh? Article 6. Pluralisme. 1: «La comunicació audiovisual que es presta en l'àmbit d'aquesta llei ha de garantir el pluralisme, entès com l'existència d'una oferta de continguts diversificada des del punt de vista polític, religiós, social, lingüístic i cultural, a càrrec d'una pluralitat d'operadors, tant públics com privats. Amb aquesta finalitat es poden adoptar les actuacions següents. Analitzar totes les possibles incidències que puguin afectar el pluralisme en l'oferta de comunicació audiovisual que entra dins l'àmbit d'aquesta llei i adoptar les mesures preventives corresponents en cada cas. Adoptar mesures

de control amb l'objectiu d'evitar les concentracions en la prestació dels serveis de comunicació audiovisual. Aquestes mesures s'han de basar en l'anàlisi de la posició dels prestadors en els àmbits de cobertura i en el conjunt del sector de la comunicació.» És broma, no? Bé, ja sabem que aquest Parlament té un cert vici d'aprovar coses i de fer tot el contrari del que ha aprovat. Esperem que no sigui el cas.

La llengua. Bé, evidentment la llei està trufada de catalana i aranès *forever*; la resta, excepcionalment. Per cert, s'exigeixen moltes quotes de català, de producció en català, de música en català, que fins ara, almenys, els seus amics patrocinats i «enxufats» no han complert; o sigui, s'han donat ràdios, s'han donat títols habilitants a gent que s'havia de comprometre a una quota de català fixada per vostès mateixos. No l'han complert; no ha passat res. Si ets amic de qui has de ser amic, no passa res. Jo segueixo pensant que la millor manera de fomentar el català i l'aranès seria programar també en castellà. Així convencerien algú que no estigui ja convençut. Però vaja, suposo que els hi és igual, perquè com ja dèiem, a dia d'avui el sector públic audiovisual català no és una eina política o aquesta pantalla ja la tenim superada. És una eina de contractació, que és una cosa que si que hi volem entrar molt a fons amb la ponència, perquè volem evitar que sigui un «coto» privat i un sistema, una menjadora, no ja de quotes polítiques, sinó de quotes de negoci. Per cert, tants diners, tants diners..., i no se'ls gasten en allò que de debò se'ls haurien de gastar. Això també s'ha dit aquí, que és fomentar i dinamitzar la indústria audiovisual de per aquí i fer-li de trampolí internacional. Sembla mentida que es gastin tants diners, ja em perdonaran, en «xuminades», i llavors no utilitzin els diners en el que de debò haurien de fer, que és convertir TV3, per exemple, en el gran dinamitzador d'una autèntica indústria audiovisual catalana.

Llegeixo l'article 33: «Obligacions de finançament anticipat de les obres audiovisuals europees a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. La corporació ha de destinar un sis per cent de la xifra total d'ingressos obtinguts durant l'exercici anterior al finançament anticipat de les obres audiovisuals europees.» Un sis per cent: misèria i companyia. El contracte programa? El contracte programa seria una bona cosa, però de moment és *como las meigas, haberlas haylas...* el veurem algun dia?

Perquè aquí hi diu que el servei públic audiovisual s'hauria de finançar amb un contracte programa. Això ens posaria a cobert d'arbitrarietats i de negociacions o de regatejos innobles, o sigui, de que la televisió hagi de pidolar i de que el Govern pugui collar, però vaja, esperem que també no sigui un brindis al sol. I ja està.

Com els deia, un tema interessant d'aquesta llei és que diu que un vint-i-cinc per cent del temps total de programació de televisió, que ha de ser de proximitat en cadena. Aquest percentatge es pot emetre en horaris diferents però no es pot concentrar en cap cas en un horari de 21 a 24 hores. Bé, igual que no s'han complert les quotes de català, tampoc s'han complert fins ara les quotes de programació de proximitat. A veure si a partir d'ara... Em diu un ocellet que aquest era un motiu d'una guerra a mort entre prestadors d'Esquerra i prestadors de Junts per Catalunya. A veure si se'n surten. Vull dir que..., vull dir, superada l'època Loppacher, a veure si entrem, doncs, en un territori més neutral.

I bé, finalment, un tema que sí que posa els pèls de punta, que la llei preveu que hagin d'emetre obligatòriament comunicacions d'interès del Govern de la Generalitat. Clar, això en un món, en un país normal no seria especialment preocupant, però jo em pregunto: «A la Catalunya en què vivim, vol dir això que si es fan servir la tele i la ràdio públiques catalanes per proclamar la independència i punxar marxas militars *non stop* ja no caldrà ni demanar l'amnistia?»

Bé, la resta a la ponència.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara té la paraula, per part del Grup Mixt, la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Buenos días, consejeros y consejeras que nos acompañan hoy. Bien, ya hemos hablado de esta ley aquí, ya se ha hablado por parte de los portavoces que me han precedido, y, de hecho, tuvimos un debate bastante encarnecido, no solamente en este Parlamento, sino también en el Congreso de los Diputados. Es verdad que hace dos años la negociación entre Esquerra Republicana y el Gobierno para la aprobación de los presupuestos giró en torno a la nueva ley audiovisual, en este caso de ámbito estatal. En aquel momento, Esquerra Republicana pretendía obligar a plataformas como Netflix o como HBO, entre otras, a ofrecer un mínimo de su catálogo en catalán, en euskera y en gallego a pesar de que la directiva europea en la que se marcaba la ley lo impedía.

Bueno, en un primer momento, parecía que había acuerdo y luego, meses más tarde, pues, Sánchez cumplió su acuerdo con Esquerra, dejando fuera del texto las reivindicaciones de los republicanos, que habían permitido sacar adelante las cuentas, y obligando a Esquerra a votar en contra de la ley –que yo también les digo que a estas alturas fiarse de la palabra de Pedro Sánchez, pues yo, qué quieren que les diga, me parece de una ingenuidad extrema. Lo que pasa que, bueno, como a ustedes de falta de palabra también van sobrados, pues yo creo que ahí se entienden.

El caso es que ahora el Govern trae aquí, por fin, este proyecto en una especie de segunda oportunidad de lo que quisieron hacer y no pudieron, aunque aquí –ya les adelanto– tampoco van a poder, ya que esta ley no va afectar a esas grandes plataformas que antes citaba de contenido en *streaming* para su intento de promoción del catalán, como usted explicaba, *consellera* Vilagrà. A quien sí afecta y de lleno es a plataformas como por ejemplo Filmin, al ser la única compañía de *streaming* con sede en Barcelona. Y usted, señora Vilagrà, nos repetía en las últimas comparecencias que esta norma también aplica a las plataformas de vídeo de la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales. Lo que pasa es que, claro, esto a la práctica se traduce en absolutamente nada, puesto que el contenido de la corporación ya es íntegramente en catalán.

Desde luego, si lo que ustedes pretenden con esta normativa es que compañías como Filmin cambien su sede fuera de Cataluña, pues ustedes lo están bordando. Luego, alguien se preguntará que por qué la huida de empresas y de inversores... Pues, bueno, es que, claro, sinceramente, establecer negocios en Cataluña con ustedes al mando es asfixiante: cuando no generan un clima de inseguridad jurídica y de inestabilidad política, pues se sacan de la manga una normativa para poner aún más trabas a las ya existentes. Y, en este caso, todo por su cruzada contra el español. Porque sí, la cosa va únicamente de eso.

Nosotros tenemos serias dudas con la redacción de varios de los artículos de esta norma, especialmente aquellos que establecen el ámbito de aplicación, que, a nuestro entender, sobrepasa claramente las competencias de la Generalitat y que, además, conculca lo expuesto tanto en la normativa básica del Estado como en la propia directiva europea que traspone esta ley. Por tanto, insisto, tenemos dudas sobre el ámbito competencial y el alcance de esta normativa.

También nos parecen susceptibles de enmienda todos aquellos artículos relacionados con nuevas competencias al Consejo Audiovisual –al CAC–, a los que también nos gustaría hacer enmiendas, en este caso.

Y, por supuesto, también tenemos muchísimas dudas –y creo que no me equivoco al decirlo– sobre cómo van a cumplir algunos de los preceptos que contiene este proyecto, puesto que ya no lo hacen ahora, desde los propios medios de la corporación catalana, como por ejemplo el relativo a la prohibición de difundir contenidos

orientados al adoctrinamiento o a la orientación ideológica, que es el *leitmotiv* de TV3 y de Catalunya Ràdio.

Recoge también la norma la prohibición de difundir contenidos que fomenten el odio o la discriminación. Habla también del respeto al pluralismo. Habla también del respeto a la libertad de comunicación audiovisual. También se cita el respeto a las diferentes culturas. No voy a entrar a citar todos los artículos –que, además, ya han hecho otros portavoces que me han precedido–; ustedes saben perfectamente de qué les estoy hablando.

Pero vamos a poner algún ejemplo para contextualizar esto que digo. Yo creo que todos recordamos aquel episodio absolutamente intolerable: entrevista a la ex-presidenta de este Parlamento, la señora Borràs, en el programa *FAQS* y las presiones y coacciones que recibe la periodista por separarse, supuestamente, pues, de la línea editorial que le habían dado para hacer esa entrevista. No sé esto cómo casa con lo de la libertad de la comunicación audiovisual y, bueno, hablar de pluralismo y de no dar orientación ideológica. Casa mal, señora Vilagrà, casa mal.

También es preciso recordar, por ejemplo, pues, episodios bochornosos como aquel del programa *Bricoheroes* donde se insultaba al pueblo gitano llamándoles ladrones. Hablan aquí del respeto a las diferentes culturas, pues empiecen a predicar con el ejemplo. O un programa de *Bricoheroes* donde también se incitó a la violencia contra la Guardia Civil al preguntarse si un trozo de hierro podría hundirles el cráneo. Estos eran los gags graciosísimos que se hacían desde *Bricoheroes*. También en ese mismo programa hemos tenido que ver y soportar gags –diré, no sé ni cómo llamarlo– misóginos, totalmente fuera de lugar, como el referido a la princesa Leonor, en ese mismo programa, recordemos, menor de edad. Lo digo porque en esta ley ustedes también se preocupan de proteger los derechos de la infancia y de los menores. Pues se ve que no lo tienen en cuenta desde los propios programas de la corporación.

También hemos vivido mofas totalmente inmorales, por ejemplo, sobre los campos de exterminio nazi en el programa *Zona Franca*, de TV3, ese en el que también se burlaron de las costumbres de los andaluces en un intento burdo de estigmatizarlos.

Y yo, pues, podría seguir aquí los minutos que me quedan citando episodios vergonzantes de este estilo, que no solamente contravienen la norma que hoy nos trae aquí el Gobierno, sino que también van contra el propio libro de estilo de la corporación, que ustedes simplemente cumplen cuando ustedes quieren. Incluso hemos llegado a ver en programas informativos, en los informativos de TV3, cómo se saltaban ustedes la normativa en cuanto al tratamiento de datos personales. Ojo, no vaya a ser que esas multas que ahora prevé este nuevo proyecto, que puede imponer el CAC, de hasta 1 millón de euros, no vaya a ser que les caiga a ustedes, porque sin duda es que no cumplen absolutamente nada de lo que dicen aquí. En fin, como les digo, entre lo que predicán y lo que hacen, pues, como siempre, hay un abismo y especialmente si hablamos de los medios públicos catalanes.

Nosotros hoy nos vamos a obtener a la enmienda a la totalidad. Insisto, no nos gusta el texto. Es cierto que tenemos la oportunidad de cambiarlo. Hay ya una ponencia en marcha con esa proposición de ley que nos presentó Junts hace un año. Yo creo que lo mejor sería reunificar esta ponencia. Enmendaremos todos estos artículos que a nosotros nos parecen, insisto..., sobre todo que van más allá de las competencias de la propia Generalitat y que al final están, pues, conculcando la propia normativa básica del Estado y también la directiva europea. E intentaremos también poner orden al articulado para ver cómo queda ese texto final, y veremos a ver si en su momento lo podemos apoyar o no.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, presidenta. Conselleres, conseller, companys diputats, una consideració prèvia abans d'entrar en matèria. La tramitació de les lleis de govern segueix una audiència pública, una sèrie de tràmits, s'han de consultar el CAC, el CTECSC, i això porta un temps. Recordar que aquesta llei es va registrar al Parlament de Catalunya el 20 de juny, i que el debat a la totalitat el fem ara. Per tant, assumir també la responsabilitat tots plegats, també des d'aquest Parlament, de com triguen les lleis a tramitar-se. Per tant, el Govern té responsabilitat, però en aquest cas el Parlament també tenim responsabilitat, i crec que l'hem d'assumir quant a la temporalitat de les lleis.

Avui portem a votació el debat a la totalitat d'aquest projecte de llei de comunicació audiovisual de Catalunya, que el Govern, com deia, va aprovar ara fa uns mesos; una llei que, com deia la consellera en la seva intervenció, però també altres diputats que m'han precedit, és important perquè permet actualitzar la normativa en aquest àmbit a les necessitats i també a les realitats del panorama audiovisual del segle XXI; un panorama, com també s'ha dit, molt més global, molt més fragmentat i on la irrupció de fenòmens com les plataformes de vídeos a demanda o també les xarxes socials ha generat un canvi en els hàbits de consum i també la necessitat de conviure amb els mitjans lineals tradicionals com són la ràdio i la televisió.

Abans d'entrar pròpiament en el cos de la llei, voldria fer un agraïment a la consellera Vilagrà, al secretari de Mitjans, també a tot l'equip de Presidència, especialment al gabinet jurídic, per presentar aquesta llei, i un agraïment que voldria fer extensiu al sector audiovisual i també a les entitats de defensa de la llengua, algunes de les quals ens acompanyen avui aquí, per la feina feta prèviament en col·laboració amb el Govern, i també oferir-los la mà estesa per part d'Esquerra Republicana per treballar plegats per aconseguir que aquesta sigui la millor llei que pugui tenir el nostre país. Gràcies, per tant, per la feina feta fins ara i també mà estesa per seguir treballant conjuntament.

Perquè pel nostre grup aquesta no ha de ser una llei del Govern, no ha de ser tampoc –també s'ha dit aquí– una llei, no?, d'un grup parlamentari, ni tan sols de dos o de tres grups parlamentaris, sinó que ha de ser una llei de país; una llei treballada, com deia, conjuntament amb el sector i amb totes aquelles formacions que compartim la necessitat de defensar i promoure l'ús social de la llengua. I, en aquest sentit, creiem que és un missatge positiu –també ho deia la consellera– que l'única esmena a la totalitat que s'hagi registrat en la tramitació d'aquesta llei sigui la de la ultradreta de VOX.

Aprofitem per fer una crida a la resta de formacions per treballar plegats per fer que Catalunya disposi de la millor llei possible, i també s'ha dit en aquest faristol, i especialment, deixin-m'ho dir, als companys i companyes de Junts per Catalunya, diputat Ten, diputat Dalmases, amb qui ja fa mesos que treballem i que remem plegats perquè hi hagi una confluència entre la proposició de llei que va registrar el seu grup i aquest projecte de llei que avui arriba i que, per tant, com també s'ha dit reiterades vegades aquí, aquesta necessitat de que hi hagi una ponència conjunta i puguem treballar plegats aquesta llei. Comptin amb la nostra voluntat política d'arribar a l'acord més ampli possible per dotar el país d'una llei a l'altura de la importància de la matèria que regula.

I també posar una mica de context, perquè sentíem aquí com si aquesta llei fos una regulació del Govern de la Generalitat per caprici, i al final del que estem parlant és de la transposició d'una directiva europea, de la 2018/1808, de 14 de novembre, que, de fet, indicava als estats la necessitat d'adaptar les seves normatives a la

realitat audiovisual actual, no? També s'ha dit reiterades vegades com ha canviat aquesta realitat audiovisual.

Ho feia amb una vocació i amb un missatge polític molt clar, que era la de protegir, la de que els estats poguessin protegir la diversitat lingüística i cultural dels seus propis països. I, de fet, hem vist com països com França, com Itàlia, com Alemanya, han fixat quotes, han fixat quotes per protegir les seves llengües i la seva singularitat cultural, en aquest cas en un panorama audiovisual globalitzat.

Aquí sembla que les quotes només les vulguem fixar a Catalunya, però és que això s'està fixant a tots els països europeus. I és una oportunitat que han aprofitat aquests països, però que l'Estat espanyol no va voler aprofitar, i, en aquest cas, en una mena de dúmping lingüístic, va fixar quotes molt més baixes, no només per les llengües oficials com el català, l'eusquera o el gallec, sinó també per l'espanyol, per atraure plataformes a Tres Cantos, a Madrid. Aquest és l'objectiu polític del Govern de l'Estat.

I, per tant, davant d'un estat que no ens protegeix, que no protegeix la llengua catalana, nosaltres tenim clar que la millor transposició d'aquesta directiva europea seria la que aconseguiríem en una Catalunya independent. Ho tenim claríssim. És l'única manera de protegir i defensar la llengua. Però mentre no siguem un estat independent, hem d'utilitzar totes les eines. I això és el que fa el Govern amb aquest projecte de llei; una norma que proposa, per tant, l'actualització d'aquest marc normatiu existent per adequar-lo a les condicions del mercat, tenint en compte el desavantatge competitiu que pateixen els mitjans de comunicació en català i aranès respecte dels que utilitzen llengües que són més de mercat o llengües, no?, que al mercat, doncs, tenen més expectatives.

Amb aquest objectiu, el projecte de llei actua en dues direccions –s'ha dit també en aquest faristol. La primera, més des de la lògica industrial, amb l'impuls d'estratègies d'estímul de la innovació i de la generació i captació de talent i retenció de talent. També, no?, en aquest mercat cada cop més obert, és importantíssim fomentar la innovació, incentivar aquesta creació, però també fer que aquesta creació es quedi a casa nostra. I la segona, que consisteix en la promoció de la presència del català i l'aranès, tant als mitjans de comunicació audiovisual lineals, com també a l'entorn digital.

Però, més enllà de la llengua, també voldria destacar que aquesta norma també suposa una actualització en altres àmbits tan significatius com la igualtat de tracte i no-discriminació. En aquest sentit, la llei proposa, doncs, no?, que la prestació de serveis audiovisuals hagi de tenir respecte a la igualtat i a viure amb dignitat; s'estableix la perspectiva de gènere –també s'ha dit aquí–, intentant corregir l'ús del llenguatge sexista; la prevenció de la violència masclista; els continguts i l'adopció de criteris de publicitat igualitària, allunyada d'allò de les cuinetes per les nenes i les pilotes pels nens –això també es treballa en aquesta llei. I amb especial èmfasi en la pressió estètica, la prevenció de la qual es regula per primera vegada amb una norma amb rang de llei, que, també ho deia la consellera, creiem que és important. En aquest faristol moltes vegades parlem dels trastorns alimentaris, parlem de la salut mental dels més joves, i creiem que també tenim una responsabilitat, no només com a Govern, sinó com a Parlament, no?, d'intentar evitar que aquests continguts tinguin un impacte tan directe en la vida i en la salut mental dels més joves.

I tres apunts més, que per Esquerra Republicana són importants, d'aquest projecte de llei. També s'ha dit, l'alfabetització digital –ho deia la diputada Segovia–, i més en el context actual, no? Els que vam poder seguir ahir, per exemple, el programa *Generació porno* veiem la importància i la necessitat de dotar d'eines els més joves, no només en l'àmbit de les relacions sexoaffectives, sinó també, doncs, amb els discursos d'odi, que malauradament ens tenen acostumats també a poder sentir en aquest faristol, les *fake news*, etcètera.

I, per l'altre, també l'accessibilitat universal als mitjans de comunicació, amb mesures, entre altres, introduïdes per reforçar la utilització de la llengua de signes catalana, també importantíssima.

I, finalment, i no per això menys rellevant, un altre aspecte innovador de la llei, que és el reforçament del paper, també ho deia la consellera, de l'autoregulació i la coregulació, que ja s'introduïa de manera, no?, incipient i embrionària en la llei del 2005, però que va dirigida a protegir, doncs, en aquest cas els usuaris, en particular els més joves, els infants; la protecció i el foment de la diversitat lingüística i cultural, la protecció contra la desinformació i els continguts que atempten contra la dignitat de la dona o que presenten una imatge estereotipada de les persones amb discapacitat, així com també la promoció de continguts que promoguin el respecte a la natura, el benestar animal o que alertin de les conseqüències del canvi climàtic també em sembla imprescindible.

I acabo com he començat, oferint mà estesa a la majoria de grups d'aquesta cambra per poder adaptar la normativa a la realitat audiovisual actual.

I un darrer apunt, perquè, quan alguns grups s'entesten a dir que aquest Govern no té rumb, només algunes dades. El canal Super3 ha estat líder d'audiència aquest mes de setembre després de reobrir-se onze anys després. Alguns el van tancar; el canal s'ha reobert i és líder d'audiència.

Aquest mes d'octubre es presentarà una OTT dels mitjans públics d'aquest país, un pas també imprescindible per adaptar-se a aquesta realitat audiovisual. Els ajuts del sector audiovisual, són pocs? Sí, però han passat de 17 milions i mig d'euros a 25 milions i mig d'euros. I, com deia la consellera Garriga, s'ha fet un gir de guió a l'audiovisual. La Corporació Catalana de Mitjans i el Departament d'Educació presentaran una OTT en l'àmbit educatiu imprescindible, i no és fum: hi ha una dotació pressupostària de 500.000 euros. I el Catalunya Media City, que és un dels grans projectes de país, avança a pas ferm. És un dels grans projectes, i aquí necessitaríem l'acord de tota la cambra. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Podria seguir –acabo, presidenta–, perquè el rumb del Govern i d'aquest grup parlamentari és clar, i no és cap altre que el suport total a l'impuls de l'audiovisual de casa nostra i molt especialment al de l'audiovisual en català, però també tenim clar que aquest impuls no és cosa d'un sol grup, ni tan sols d'un govern. Per això acabo com he començat, fent un prec als grups per tenir altura de mires, altura de mires de país, i donar suport perquè tinguem la millor llei possible per l'audiovisual en català.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem... *(Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.)* Ah, senyora Segovia, digui.

Susanna Segovia Sánchez

Sí. Per contradiccions, presidenta, demano la paraula. *(Pausa.)* Només aclarir que el termini de l'esmena a la totalitat d'aquesta llei va acabar el 22 de setembre, que aquest és el primer Ple ordinari en el qual s'ha pogut portar la llei.

Per tant, crec que en aquest tema la Junta de Portaveus i els partits que la conformem hem fet tot allò que calia per accelerar al màxim la seva tramitació i que és el Govern qui ha trigat molt a presentar-la.

La presidenta

Moltes gràcies. *(Raquel Sans Guerra demana per parlar.)* Endavant.

Raquel Sans Guerra

Per contradiccions. *(Pausa.)* Però hi va haver..., no es va celebrar Mesa del Parlament, no es va assignar a la comissió que tocava, i per això el termini era el 22 de setembre. Per tant, no podem exigir al Govern allò que no ens apliquem nosaltres.

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs acabat el debat, i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació de l'esmena de la totalitat, de retorn de la iniciativa.

(Pausa llarga.)

S'inicia, doncs... Si tots els diputats prenen el lloc, s'inicia, doncs, la votació.

Comença la votació.

El resultat de la votació és 10 vots a favor, 109 en contra i 10 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn ha estat rebutjada, pot continuar la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

Interpellació al Govern sobre la situació de la recerca

300-00370/13

I passem ara al quart punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació de la recerca, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I per fer l'exposició de la interpellació té la paraula el senyor Antoni Castellà i Clavé.

Antoni Castellà i Clavé

Presidenta, diputats... Honorable conseller, aquesta és la primera interpellació que li faig jo personalment en termes de polítiques de recerca, i en aquesta interpellació m'agradaria reforçar aquells elements que són de consens del sistema.

Les polítiques de recerca o el sistema de recerca a Catalunya seria com una excepció, i vostè la coneix bé, amb la resta d'àmbits que tenim. És a dir, no tenim competències en recerca. De fet, tècnicament, no tenim competències en recerca, ni tan sols tenim transferits els recursos de recerca. De fet, és quelcom que fa de més a més des de fa molts anys la Generalitat. La inversió al PIB deu estar entre 1,5 o 1,7, més o menys, quan la mitjana europea hauria d'estar al 2,3. Però els resultats són espectaculars. Per una banda, ens hem de queixar que no tenim la transferència, que no tenim els..., però els resultats són espectaculars i segueixen sent des de fa molts anys espectaculars. I les dades vostè les sap; la resta de diputats, potser alguns sí i altres no. És a dir, produïm un u per cent de la producció mundial científica quan som el 0,1 per cent; per tant, deu vegades més de lo que ens correspondria. O quan Europa posa a l'àmbit competitiu els fons de recerca d'excel·lència, els ERC, doncs, seguim sent, en una sèrie temporal de fa més de quinze anys, el segon país de la Unió Europea en captació de fons. El programa inclou Suïssa i Israel, i llavors seríem els quarts. Però, de la Unió Europea, els segons.

En quin altre àmbit de la societat catalana passa això? En cap. Senzillament, en cap. Però, si això ja és important en si mateix, ho és en el fet de que estem immersos en la quarta revolució industrial. I la quarta revolució industrial necessita moltes condicions. N'hi ha una de necessària; no suficient, però n'hi ha una necessària: que generis coneixement. És la batalla entre la Xina, entre Estats Units, entre Alemanya, entre els països punters. I Catalunya, definitivament, s'ha consolidat com el pol de coneixement més rellevant del sud d'Europa. I això ha estat gràcies a moltíssimes coses, lògicament, en el sistema, però sobretot en el model que tenim.

Per què, si no tenim els recursos, excel·lim i l'Estat espanyol o..., i quan dic «l'Estat espanyol», o dic Portugal o Itàlia, no excel·leixen, i tenen els recursos? Per un model. I un model que ha suposat consens dins d'aquest Parlament i amb els dife-

rents governs, independentment de qui hagi governat, probablement, en els últims vint-i-cinc a trenta anys. Entre els últims vint-i-cinc i trenta anys hem tingut governs diferents i majories diferents, parlamentàries, i –probablement és una de les grans excepcions– s'ha mantingut, en termes generals, un consens a una política determinada que probablement va començar als anys dos mil amb la responsabilitat de l'Andreu Mas-Colell en aquell moment a la conselleria d'Universitats i Recerca.

Jo vull, en aquesta interpellació i la moció subsegüent, que reforcem o intentem reforçar..., i allà on puguem posar-nos d'acord en reforçar el model. Per tant, parlaré, el poc temps que tenim, de tres o quatre coses. És la primera que ens fa excel·lir i que hem de preservar. La primera és perquè tenim universitats fortes i la LUC va fer que, malgrat no tenim la governança que voldríem ni l'autonomia que tindríem..., s'han mogut a través de figures de carrera acadèmica diferent a altres sistemes. I això ha funcionat bé.

Però, sobretot, el sistema de centres de recerca. El sistema de centres de recerca el va valorar ja en el seu moment, fa deu anys, la revista *Nature*, quan deia que era quelcom excel·lent a Catalunya. Per tant, si és excel·lent, ho hem de preservar. Vam consensuar tots una llei de la ciència que resolvia algunes coses. Però vostè, conseller, sap perfectament que els grans esculls de model encara els tenim a sobre la taula. No ara, fa deu anys, i en fa quinze.

I què és el que no acabem de resoldre? Que tractem els centres de recerca com si fossin qualsevol altre departament de la Generalitat, perquè són públics, però són una cosa molt diferent. A quin altre àmbit l'Administració de la Generalitat li posa un terç dels seus recursos i els dos terços els aixeca competitivament? I això només pot ser quan dones molta flexibilitat a la governança i a la manera de funcionar.

I, després, l'enemic més important que té la cosa més excel·lent de la Generalitat, deixi'm que els hi digui així, és la pròpia Generalitat. I resulta que, com que ho tractem així –hi poso anècdotes, però vostè les coneix–, prestem des d'intervenció més atenció a si un bitllet de tren per anar a un congrés està ben imprès que el resultat del congrés. I Déu us en guard que facis un segon experiment si resulta que no ho haves posat inicialment en la convocatòria en la qual aplicaves. I, a partir d'aquí, sap perfectament que podríem parlar de les retribucions, de la publicitat de les mateixes, de la competitivitat dels concursos, del sistema comptable, dels IVAs...

Crec que hem de buscar un consens en el qual..., i li faig la proposta i treballlem-la, eh?, i hem de pensar en allò que vostè diu «les bones idees»: d'establir una figura específica de sistema públic *ad hoc* per als centres de recerca. Després de tants anys, ens hem de poder atrevir, en aquest Parlament, a fer-ho conjuntament amb les forces polítiques, amb el Govern, de fer una protecció específica i no pedaços; crear una figura específica, legal, per als centres. Són diferents a tot –a tot. Sé que algú ara dirà: «No, tothom té les seves especificitats.» No, que algú posi sobre la taula quelcom que s'assembli a això. I sobretot perquè excel·lim i hem de competir en el món. I hi han precedents europeus. N'hi ha, de models.

La segona és parlar de capital humà. En capital humà, tenim diferents instruments; ICREA manté les convocatòries de vint a l'any. Jo crec que és correcte. Podríem discutir si augmentem les retribucions per ser més competitius, però no hi entraré, aquí. Però sí en el programa Serra Húnter. És allò d'una bona idea, també, de fa deu anys. Serra Húnter ens ha..., Serra Húnter 2 ens ha permès capitalitzar, atraure talent, retenir talent i, a més, internacionalitzar, i molt, les nostres universitats, amb aquella idea que crec que és interessant de tenir bons investigadors, però que siguin bons docents a la vegada.

El pla d'estabilització d'associats ha estat una bona idea, també, i l'hi reconeixem. Però ara hem de reforçar, també, la part més d'excel·lència. I ho dic perquè, en els dos últims pressupostos, les addicionals a la llei de pressupostos que presentaven vostès demanaven que la majoria de les contractacions amb professorat fossin Serra Húnter, i després no hem arribat ni al vint-i-cinc per cent. He intentat repassar

si això era compensació pressupostària del pla d'estabilització d'associats, però no, això ho tenen separat, evidentment. I és una bona notícia, eh?

La pregunta és: per què ha passat això? Malgrat que no li poso molt interès en el perquè ha passat, sinó li pregunto de futur. M'és més interessant si hi ha un compromís de dir, «escolti, pel que sigui, no hem complert les addicionals», però la voluntat és fer un salt en el proper programa, que són els propers tres anys, que s'ha de revisar el model. I, sobretot, protegir el model. Crec que aquesta és la intenció, és un dels consensos ja en el seu moment; de fet, Serra Húnter es va pactar en aquell moment en un govern d'Andreu Mas-Colell amb Esquerra Republicana amb la llei d'universitats de Catalunya. Per tant, és una tradició que crec que ha donat un bon resultat i que hem de preservar i que probablement la idea de tenir per primera vegada figures, com les tenen les bones universitats del món, de *tenure-track* i *tenure* amb tots els problemes de llei espanyola, que s'han salvat d'aquella manera, però que la LOSU és veritat que ens obre una porta aquí, doncs reforçar-ho; crec que seria el moment de fer-ho.

Tercer és la política d'infraestructures, ara per regió hi ha grans infraestructures, el PIU finalment que hi ha –una mica vaig ràpid– i aquí sí que li faig una sèrie de preguntes. És a dir, això és el que fixa també la recerca en el territori. Com tenim el projecte Alba II i ASTIP, els dos edificis? Són coses més a llarg termini, eh? Respecte al BSC, el post-MareNostrum 5 i estic parlant a vint, trenta anys vista, que és el que hem de fer. I on tenen l'edifici, el famós edifici aquest de l'Estat que està al costat del BSC? Que crec que seria positiu, diguem-ne, tenir-lo, la Generalitat, i dedicar-lo al que l'hem de dedicar. Els dos edificis al costat del Parc Científic de Barcelona, es manté el fet de..., l'Ibec, Fraunhofer, Matemàtiques..., i on tenim el mercat del peix? Felicitats pel tema vist, però anem prou ràpid? Hi ha algun tema delicat, que coneixem els dos i que hauríem de solucionar.

I, per últim, els Feder. Aquí sí que és una pregunta; hauran de sortir. Quina disponibilitat? Amb quina distribució? Què tindrem per recerca? I de quina manera i com els pensa distribuir? I, sobretot, com pensa garantir l'accés al cofinançament? Crec que és un àmbit rellevant.

Deixo per a la rèplica, en funció del que em comentí, un últim punt, que no em dona temps, amb tres segons que em queden (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), sobre l'últim gran repte, que és la transferència de coneixement.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula per respondre el conseller, senyor Joaquim Nadal i Farreras.

El conseller de Recerca i Universitats

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, diputat Toni Castellà, voldria, en primer lloc, recordar a tothom –simplement a efectes de refrescar la memòria per situar-nos tots en el context– que el diputat interpellant va ser el titular d'aquesta matèria des d'una secretaria durant cinc anys fins fa vuit anys. I crec que és en funció d'aquest nivell de coneixement i de la seva immersió en el món de la recerca, que ha fet una interpellació que hauríem de conceptualitzar entre tots plegats constructiva i de propositiva.

És a dir, tenim el panorama que tenim; hi ha consens en això: estem d'acord en que és un marc d'excel·lència. Estem d'acord amb què des de l'any 2000-2002, tot el sistema de recerca, i fonamentalment el centre Cerca, és un invent d'excel·lència i estem d'acord en que l'hem de preservar i promoure. Per tant, jo ara em podria entretenir en explicar unes quantes coses de per què el sistema de recerca de Catalunya és excel·lent: per les persones, per les infraestructures, pels diners que el govern hi gasta. És a dir, tot el sistema català de recerca és un sistema excel·lent, però evidentment vostè ha fet una interpellació que em porta a abandonar, diríem, el guió d'una

descripció «pormenoritzada» de tots els valors del sistema de recerca i centrar-me en aquelles qüestions que vostè ha esmentat i respondre estrictament al fons de la seva interpellació, en el sentit següent.

Primer de tot, consens sobre el sistema; hi estem d'acord. Segon, no tenim les competències i menys els recursos. Home, estatutàriament tenim les competències. País Basc i Catalunya van rebre competències en l'àmbit de recerca; el País Basc amb recursos, Catalunya sense recursos. I, evidentment, en la factura que el Govern de Catalunya li presenta al Govern de l'Estat, la valoració d'allò transferit com a competència en matèria de recerca i no finançat té una comptabilització molt per sobre dels 1.000 milions d'euros, per equiparar-ho als termes en què es va materialitzar la transferència al País Basc. Simplement. Perquè sigui una aportació nominativa en els pressupostos generals de l'Estat de transferència neta a la Generalitat de Catalunya per finançar l'actual sistema de recerca.

Per tant, dèficit fiscal, més recursos i específicament en l'àmbit de la competència en recerca, no situar-ho en el context del dèficit fiscal general, sinó de..., no, escolta, igual que els Mossos van ser transferits arran del pacte del Majestic –amb una factura al darrere d'una transferència econòmica– la recerca ha d'obtenir uns fons nominatius per a la recerca.

Per tant, consens, consens en un millor finançament, consens en la valoració nacional i internacional dels resultats que s'assoleixen per part del sistema català de recerca –vostè ja ho ha dit, per tant, jo no hi insistiré: – la captació de fons competitiu és espectacular. Cada euro que gastem en el sistema català de recerca en produeix com a mínim tres; en el seu conjunt, Catalunya es situa a u, a dos, a tres, a quatre com a molt del conjunt dels països de la Unió Europea pel que fa a la captació de fons de l'ERC. De manera que tot això és una dada de continuïtat en el sistema i que enfonsa les seves arrels, vostè ha dit de fa vint-i-cinc anys; posem-hi vint-i-tres. I des d'aquells vint-i-tres cap aquí, amb alguns alts i baixos amb dents de serra. De fet, la continuïtat dels resultats està més que garantida i amb projecció de futur.

I hi afegeixo una cosa: en l'àmbit del sistema català de recerca i universitats, que és el que dona nom a la meva conselleria, els resultats i les prestacions d'excel·lència estan sempre per damunt dels recursos que gastem i crec que això s'ha de proclamar obertament; és a dir, el sistema català de recerca i universitats està insuficientment finançat i, malgrat tot, obté resultats de primeríssim nivell. I ara podríem fer el repàs de la geografia dels centres de recerca vinculats a salut o no, tota l'anella científicotècnica al voltant de la xarxa d'hospitals que té el sistema català de salut en tot l'entorn metropolità de Barcelona i després les branques i les ramificacions cap als diferents hospitals territorials. Tot això dona un mapa que vostè coneix tan bé com jo i que, per tant, no cal repetir-lo. Un dia l'haurem de dibuixar i dir: «Senyors, fixeu-vos què tenim i valorem-ho entre tots, perquè això és *top, top, top*». Primera divisió mundial. I les universitats també; per sota del dos-cents en els rànquings més prestigiosos. Per tant, la suma de recerques i universitat planteja alguna de les qüestions que vostè ha aportat en el debat pel que fa a la superació d'obstacles.

Un obstacle que vostè no ha esmentat i que jo sí que esmento és un punt de fricció en la relació entre les universitats, enteses com el vell sistema estructurat de la docència, però premiant la recerca a l'hora de la seva avaluació i els centres Cerca específicament, els quaranta-un cap a quaranta-dos centres Cerca que hi ha a Catalunya. Per què? Perquè com que els centres Cerca han crescut molt hi ha un punt de la flexibilitat que vostè mateix esmentava, que és mirat des de l'òptica de l'Administració, de les universitats i de la direcció política de les universitats com allò: «aquests se'ns escapen». Però resulta que analitzant a fons la realitat tots els centres de recerca estan plens de professors universitaris, tots. Per tant, no hi ha recerca sense universitats i no hi ha universitats sense recerca. I la concreció en el mapa i en les feines que fan de tots els centres Cerca és simplement la punta de l'excel·lència.

Hi ha un punt d'obstacles de caràcter administratiu i comptable, i d'obstacles de caràcter..., de conceptuació des del propi Govern de la Generalitat de Catalunya, dels centres de recerca com a sector públic a qui se li han d'aplicar el control, vostè deia, de les factures del desplaçament a no sé quin centre de recerca internacional? Hi ha un punt d'accés de magnitud d'anàlisi «pormenoritzada» dels comptes de lo menor. I aquí sí que la llei de la ciència –que vam aprovar ara farà aproximadament un any i que va entrar en vigor al mes de gener, al mes de febrer, i que estem desplegant i que estem complint i que tindrà aprovats els seus quatre plans estratègics abans no s'acabi al mes de gener, que és el que deia la pròpia llei–..., la llei de la ciència definia molt clarament que, en el perímetre de la recerca, la llei de la ciència com a tal precedia i prevalia respecte a la llei d'acompanyament dels pressupostos de la Generalitat de cada any, de tal manera que la intervenció dels comptes dels centres de recerca ha de complir tots els requisits, però no té per què anar a l'últim detall que crea més obstacles que no pas facilitats.

Ara, hi ha un punt no traspassable. Quan més enllà d'allò que és intervenció de comptes –que són necessaris en termes generals– hi ha una advertència de la Sindicatura de Comptes sobre procediments, segurament potser, no prou ajustats, aquesta és una frontera no traspassable, de tal manera que jo estic d'acord amb vostè en què, efectivament, hem d'avançar en la direcció adequada per a la superació dels obstacles amb la llei de la ciència com a instrument, amb el desplegament de la LOSU, estatuts de les universitats i reforma de la LUC si calgués, per arribar a ajustar tot el perímetre del sistema català d'universitats i recerca amb la flexibilitat que tots necessitem. I, finalment, naturalment, vostè parla del capital humà, del Serra Húnter i de les infraestructures. Li responc que la previsió de l'Alba II està completament assegurada i que, per tant, en la raó del cinquanta per cent, cinquanta per cent entre l'Administració de l'Estat i l'Administració de la Generalitat, d'aquí no més d'un any concretarem el nou conveni de col·laboració i contracte programa per desplegar el nou sincrotró de nova generació que superarà l'actual Alba I, i que el BSC camina ja molt clarament en la preparació cap al MareNostrum 6, abans fins i tot de la inauguració del MareNostrum 5.

Em guardo per després alguna referència a la moció subsegüent que en podria resultar, i específicament el pla Serra Húnter.

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies. Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Antoni Castellà i Clavé

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, deixi'm-li fer un apunt només, eh?, que em reafirmo. I només és un matís. No tenim les competències en recerca. Tenim, dins de l'Estatut, una escletxa que ens va permetre tirar endavant centres que diu: «foment de la recerca», «el foment de la recerca». No, però llavors coincideixo en el resultat final. El resultat final és que al final, com que no tenim una transferència que vingui acompanyada dels fons, curiosament tenim coses contradictòries com que, com ha dit vostè, aixequem..., el seixanta-cinc per cent dels fons que arriben a l'Estat espanyol de l'ERC es queden a Catalunya, però del *plan nacional* el vint, el trenta, curiosament, tanco parèntesi.

M'ha contestat respecte a l'àmbit de les complicacions que poden tenir, o els entrebancs, els centres Cerca. La relació amb les universitats és un històric, però aquí li segueixo proposant que, en tot cas, recuperi la idea del programa Suma en el seu moment, perquè, fixi's vostè, la idea de centres d'excel·lència era més o menys una idea de massa crítica i ICS, no molts. I això, una època determinada va créixer massa, probablement, i hem de continuar buscant sinergies entre ells i ordenar. Però ho deixo aquí, no l'hi he tret jo abans.

I segueixo insistint que la llei de la ciència es queda curta en molts àmbits a l'hora de protegir. I aquestes limitacions són relatives en funció de què estem parlant. Poso un exemple, eh? És a dir, una de les limitacions que probablement vostè em diu que no podem traspasar és quan se li exigeix a un centre fer un concurs per a un microscopi, que només hi ha una sola empresa amb un sol model al món. Bé, quan dic excepcions, dic això, hauríem de ser prou flexibles. No ho estic dient en general, eh? Per tant, exemples d'aquest tipus.

I, llavors, jo li acabaria dient, si n'hi hauria prou amb que els centres tinguessin la mateixa autonomia que tenen les universitats, si amb això en tindríem prou. I, de fet, és quelcom que la Sindicatura de Comptes i en el seu moment el síndic Pons, quan feia les seves advertències, deia que això és un problema d'aquest Parlament. Si vostès estableixen el mateix sistema d'autonomia en tots els àmbits que té una universitat, la Sindicatura no hi entraria. Per això li dic que crec que hem de poder reforçar aquí aquells esculls que ens poguéssim trobar.

Si us plau, en la resposta, vostè ja m'ho ha dit, concreti'm Serra Húnter i els Feder, com pensen plantejar els Feder, eh? Perquè en la meua intervenció final –és la part que m'he deixat– jo li vull parlar de transferència de coneixement. Aquest és el gran repte que tenim. Quarta revolució industrial. Tenim les condicions. És quelcom que alguns dels diputats aquí n'hem parlat moltes vegades, hi han solucions molt clares amb un bon model de recerca; no és evident amb molt de transferència, però ara sí que tenim el repte de poder-ho tirar endavant. Fa vint-i-cinc anys o vint anys, assentàvem les bases d'un bon model d'universitats i recerca; ara és el moment d'assentar les bases –no li demano resultats demà passat, eh?–, d'assentar les bases a llarg termini de com ens incorporem a la quarta revolució del coneixement.

I, en aquest sentit, ahir celebràvem els deu anys dels Doctorats Industrials. I allò va ser una bona idea. Va ser una prova pilot. Podia haver sortit bé o malament. En van ser disset; ara en són cent cada any en convocatòria.

Crec que hi va haver una altra bona idea, que és Indústria i Coneixement. Crec que a Indústria i Coneixement no li hem donat tota la capacitat de desplegament que sí que li hem donat a Doctorats Industrials. I crec que seria bo analitzar-ho i, lògicament, en col·laboració amb el Departament d'Empresa. Però aquest crec que és un programa essencial una vegada Doctorats Industrials està en plena marxa.

Però li faig una última proposta per intentar pensar en alguna idea bona i nova, pensant en els centres de recerca i en les seves universitats, les universitats, les OTRIs. Els centres de recerca tenen les seves unitats de KTT, però que probablement ni tenen els recursos ni tenen prou dossiers i són poc dimensionades. Tenim molt bons professionals, però no tenen capacitat de fixatge d'aquell capital humà que és molt i molt bo o té molta *expertise* en aquest àmbit. Tenim una aglomeració de centres que és el Barcelona Institut of Science and Technology, el BIST. Probablement una prova pilot que li proposo que podria ser interessant, perquè és una unitat de sistema, és veure com la Generalitat pot incorporar una sèrie de recursos dedicats a una unitat conjunta en el BIST de transferència de coneixement. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Aquella cosa que era bona de com signen conjuntament els centres de recerca i que ens ha disparat en el BIST, ajuntar la massa crítica de les seves unitats pot ser –ho torno a dir– no m'atreveixo a dir la solució...

La presidenta

Diputat...

Antoni Castellà i Clavé

...m'atreveixo a dir una bona iniciativa per fer un salt que al final és en benefici del progrés del nostre país.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. I per a la rèplica, té la paraula el conseller senyor Joaquim Nadal i Farreras.

El conseller de Recerca i Universitats

Moltes gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, consellera... Senyor diputat, primer, pel que fa a la relació universitat - centres Cerca, hi ha un grup de treball funcionant amb directors de centres Cerca amb el president de l'ACER, amb rectors... i aquest grup de treball acabarà definint i concretant els termes de la –perdonin l'expressió, perquè no m'agrada– l'«harmonització» en les relacions entre els centres Cerca i les universitats. En el fons, tots saben que en molts aspectes són vasos comunicants, de manera que estem avançant en aquesta direcció, ho estem fent en consens i trobarem la solució.

Segon, la llei de la ciència obre moltes vies per protegir el perímetre de l'àmbit de la recerca i les explorarem totes i les aplicarem totes i garantirem que en la prevalença de la llei de la ciència respecte a la llei d'acompanyament dels pressupostos de cada any hi hagi un reconeixement de la flexibilitat necessària perquè els centres de recerca puguin tenir aquell marge de flexibilitat que, sense necessitat d'haver d'arribar a l'exemple del microscopi, és el que necessiten per poder funcionar amb absoluta normalitat.

Tercer, pel que fa als Feder, i en allò que fa referència als Feder que tenim ara assignats al departament, la major part estan específicament assignats a la Direcció General de Transferència i s'aplicaran al programa Regions del Coneixement i també a tots els programes de transferència i innovació que la nova directora general, Laia Arnal, està desplegant d'acord amb el pla estratègic de transferència, que és un dels plans estratègics que preveu la llei de la ciència. En això anirem avançant.

I queda clar que, com que la transferència i la innovació és la pota coixa respecte al sistema català de recerca, és una assignatura pendent que hem de completar, hem d'assegurar i hem de complir en la seva plenitud.

Pel que fa al pla Serra Húnter, el pla Serra Húnter ha tingut un episodi aquest últim any del director actual que va dimitir de les seves funcions. Per tant, hem funcionat durant mig any amb una direcció interna des del departament, assumida des de la Direcció General d'Universitats i estem desplegant i portarem a govern abans d'un mes el pla Serra Húnter 2024-2027, que, si bé és veritat que per raons estrictament pressupostàries de moment situa les convocatòries en el vint-i-cinc per cent –que no és l'òptim desitjable, però que, en tot cas, ja hi arribarem per altres camins–..., sí que introdueix una novetat en la provisió de deu places: set, una per a cada universitat, més tres en funció del concurs i de l'excel·lència d'un pla sènior Serra Húnter per a la captació de talent de procedència de països estrangers. És a dir, una nova modalitat que el que tracta és d'afavorir l'excel·lència en l'àmbit del professorat universitari.

I arribem al que podríem dir-ne el «moll de l'os» de la moció subsegüent a aquesta interpellació i aquells punts en els que ens podríem posar d'acord; de fet, ens podríem posar d'acord en tots. Podríem girar la votació de fa una setmana, del debat de política general, agafar les propostes de resolució que va proposar, per exemple, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en l'àmbit de recerca, d'universitats, de transferència, i deixar de votar-les en contra i votar-les a favor. Per què? O acceptar aquelles propostes de resolució com a esmenes a la moció que vostè proposarà. És tan senzill com això. Ens vam posar d'acord amb la llei de la ciència. Les resolucions en el consens extraordinari que vostè deia que existia en l'àmbit de la recerca, ho hem de portar en aquest terreny.

Girem el budell de la forma com es van desplegar les votacions en el debat de política general. En l'àmbit del concret, hi ha acord possible. Posem-nos d'acord. És

així de senzill. I jo crec que el país ens ho agrairà, perquè el país, la recerca i el personal que es dedica a la recerca ho necessita i ho espera.

La presidenta

Interpel·lació al Govern sobre el dret a l'habitatge

300-00365/13

Moltes gràcies. I passem ara al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre el dret a l'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I per fer l'exposició de la interpel·lació té la paraula la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. *Consellera*, hoy queremos abordar el problema del acceso a la vivienda de manera integral y responsable, porque es un desafío que afecta a todos los ciudadanos de todos los estratos sociales y trasciende divisiones partidistas. Es cierto que en este Parlament se aborda de forma regular el problema de acceso a la vivienda, con la voluntad de poner soluciones a corto plazo para aquellos que viven en una situación muy muy muy precaria. Pero desde Ciudadanos creemos que ya va siendo hora de trascender el cortoplacismo y enfocar este tema de forma que realmente las políticas que se lleven a cabo tengan un beneficio real y duradero para todos los ciudadanos de Cataluña.

En el contexto de Cataluña, es esencial reconocer que el problema del acceso a la vivienda está estrechamente relacionado con la concentración de la población en áreas específicas. En los años sesenta del siglo pasado, presenciamos un significativo éxodo de las zonas rurales hacia las ciudades como Barcelona o zonas de la costa y esta tendencia, lejos de detenerse, ha continuado debido a la transformación de la economía. Y no es coincidencia que el precio de la vivienda sea más bajo en áreas con pérdida de población y más alto en lugares con una mayor presión demográfica y mayor demanda de vivienda. Por ello creemos necesario abordar este debate con un enfoque integral, reconociendo que la vivienda solo es una parte del rompecabezas y que, para solucionar este problema, hay que incluir en la ecuación cuestiones como la movilidad de la población, la conectividad digital o la revitalización industrial en regiones menos pobladas. Abordar estas cuestiones, sin duda, ayudaría a que no nos apiñásemos todos en ciudades como Barcelona o esas zonas específicas de la costa.

Tenemos poco tiempo para desarrollar estos aspectos, pero antes de pasar a la parte de políticas específicas de vivienda, sí que me gustaría detenerme en aquellos que afectarían a su consejería, como es la conectividad digital y la movilidad. En agosto conocimos, gracias a la encuesta de población activa, que el teletrabajo, que llevaba en decadencia desde principios del 2021, había empezado a incrementarse; de hecho, Cataluña y Madrid han sido las comunidades donde más ha aumentado el teletrabajo. Muchas empresas están empezando a apostar decididamente por el teletrabajo, como una medida para retener y atraer el talento, por la flexibilidad horaria o las facilidades para la conciliación que conlleva, y los sindicatos también informan de la presión que existe para introducir acuerdos de teletrabajo en convenios colectivos.

Creemos que solucionar la brecha digital y de acceso a servicios en áreas remotas influiría en la decisión de muchas personas sobre dónde vivir, y somos conscientes de que existe una red pública de fibra óptica. Y, aunque es cierto que llega a una gran parte de la población catalana, es precisamente en los municipios y en las urbanizaciones más remotas donde esa fibra óptica aún no llega y donde sería más necesaria para mejorar la conectividad y atraer habitantes hacia esos municipios, donde ahora mismo o no hay internet o, si lo hay, no es estable. Nos gustaría preguntarle,

consellera, para cuándo estará esta fibra óptica, cuándo llegará esta fibra óptica al cien por cien del territorio.

Respecto a la movilidad, no es ningún secreto que, si tuviésemos un transporte público eficiente y fiable, serían muchos más los ciudadanos que se atreviesen a vivir lejos de las grandes aglomeraciones, donde la vivienda es más cara. El Observatorio de la Movilidad de Cataluña publicó, en diciembre del 2020, un estudio del que me gustaría resaltar dos conclusiones con relación a las empresas en zonas densamente pobladas, que es que hay que aumentar la frecuencia del transporte público y hay que aumentar el horario del transporte público. Esto es algo que no dejamos de insistir desde Ciudadanos. Póngase en el lugar de una persona que trabaja en un restaurante, por ejemplo, de Barcelona y termina de trabajar a las doce de la noche y el tren a esa hora no funciona. Luego nos extrañamos de por qué queremos vivir todos en ciudades, en la gran ciudad, pero es que en muchas ocasiones es porque es inevitable hacerlo en otro lado, porque o no tienes forma de llegar o volver del trabajo si no es en transporte privado. Y no todo el mundo puede permitirse tener un coche ni es viable en términos de sostenibilidad medioambiental.

Y le voy a dar una buena noticia, *consellera*, tenemos competencias para aumentar los horarios del transporte público. Aunque les recomiendo que si lo hacen lo paguen, porque evidentemente tiene un coste y, si no, luego vienen los llores cuando llegan las sentencias judiciales. *Consellera*, ¿tiene previsto aumentar los horarios del transporte público, competencia de la Generalitat? (*Veus de fons.*) Muy bien. Otra medida que ayudaría a mejorar la movilidad sería mejorar el transporte hacia las estaciones, y el fomento de los llamados «aparcamientos disuasorios», de modo que se pueda utilizar el transporte privado por aquellos sitios donde..., para desplazarse por donde el transporte público no llega, aparcarse cerca de la estación y terminar el desplazamiento hacia el centro de trabajo en transporte público.

Y en lo relativo a las medidas específicas de vivienda, como le decía al principio, las políticas de vivienda no se pueden circunscribir únicamente a la emergencia habitacional porque de lo contrario estaremos siempre poniendo parches. Y el problema, lejos de desaparecer, lo que ocurre y que comprobamos día a día es que empeora. Y le voy a dar un ejemplo: ayer mismo, usted anunciaba una inversión de 144 millones para la ayuda al alquiler, y ya en 2016 interpele a la *consellera* Borràs después de que anunciase que iban a invertir 111 millones. Y le pregunté lo mismo que le pregunto a usted: ¿qué sucede cuando el Gobierno da una ayuda en el lado de la demanda, pero no toca la oferta? Pues que los potenciales inquilinos tienen más dinero en el bolsillo para alquilar y para los propietarios eso significa que hay más potenciales clientes al haber más gente con más dinero en el mercado, así que el problema que tienen estas ayudas si se sostienen en el tiempo, que es lo que está ocurriendo en Cataluña, al no solucionar el problema de fondo, es que se consigue un efecto distributivo regresivo, es decir, contrario al que se busca, como ya ocurrió en Francia, en Finlandia y en el Reino Unido, y, por otro lado, contribuye al alza de los precios. ¿No sería mejor opción, *consellera*, aumentar el parque de vivienda de alquiler social asequible para cumplir con el objetivo de la Ley 18/2007, del derecho a la vivienda?

Y estoy convencida de que me va a contestar que la ley de regulación de precios del alquiler ayudará a contener los precios, pero es que ese tipo de leyes ya se ha demostrado que por un lado reduce la oferta de pisos disponibles, algo que agrava el principal problema del alza de precios, y, por otro lado, que no contiene los precios de los alquileres más baratos, que son a los que, en definitiva, pueden acceder las personas con dificultades para pagar un alquiler.

Y como no quiero que el debate se quede enquistado en el desencuentro, me gustaría avanzar hacia un debate en el que podamos encontrar puntos de encuentro.

En Cataluña, pagar la casa donde uno vive puede ser uno de los principales problemas para las familias catalanas. Incluso acceder a una vivienda por primera vez puede ser uno de los grandes retos que tienen los jóvenes en este país. Y creo que,

independientemente del color político, todos podemos estar de acuerdo en que el principal problema del acceso a la vivienda es la falta de pisos disponibles, ¿no?, es la falta de oferta. Y esa falta de oferta se puede aliviar dando confianza a los propietarios. Según el Observatori Metropolità de l'Habitatge de Barcelona, casi el ochenta por ciento de los pisos de Barcelona está en manos de pequeños propietarios. Y creo que hay un error que se comete habitualmente al pensar que para el propietario la prioridad es alquilar el piso al mayor precio posible. Esto no es así. Un impago o una ocupación es mucho más doloroso; un desahucio es un horror para todas las partes. Los pequeños propietarios confiarían más, se atreverían a poner sus pisos en alquiler si se les ofreciese seguridad jurídica y protección ante los impagos. ¿Tiene previsto, *consellera*, dar más seguridad jurídica y protección ante los impagos para aumentar la oferta de vivienda disponible?

Y también me gustaría preguntarle si tienen prevista alguna medida para todas aquellas personas que quieran comprarse una vivienda pero que necesiten algún tipo de ayuda. Porque, *consellera*, aquí parece que la única asistencia debe darse a las personas en régimen de alquiler, condenando a muchas personas a tener que desistir de poder ser propietario, pero los datos nos dicen que el sesenta por ciento de los jóvenes que viven en alquiler querrían vivir en propiedad, pero no pueden porque no tienen capacidad de ahorro. Y no me estoy refiriendo al mercado protegido, sino al mercado libre.

Verá, desde Ciudadanos creemos que las políticas de acceso a la vivienda no deben circunscribirse únicamente al mercado del alquiler, puesto que hay ciudadanos que por una cuestión de seguridad en etapas más avanzadas de la vida tienen la voluntad de comprarse un piso. Hay personas que actualmente pagan un alquiler, están compitiendo con otros inquilinos en el mercado del alquiler, pero que querrían tener un piso en propiedad, y el principal escollo que se encuentran son los grandes desembolsos que tienen que hacer para dar la entrada.

¿Tiene pensada alguna ayuda para el pago de esa entrada en forma de préstamos blandos o a interés cero para poder hacer frente a la entrada que te piden en la adquisición de una vivienda de compra? Porque este tipo de ayudas podrían beneficiar en gran parte a esos jóvenes que, con la falta de justicia intergeneracional que tenemos hoy en día, no tendrán derecho a una pensión y tampoco tendrán un piso en propiedad que les dé seguridad en una etapa avanzada de la vida.

En Ciudadanos proponemos que los jóvenes puedan pedir el adelanto de una parte de su pensión para la compra de primera vivienda, pero me gustaría preguntarle, *consellera*, en el ámbito autonómico, si tienen prevista alguna medida para todos esos ciudadanos que quieren acceder a la vivienda de compra.

Y como el tiempo se me acaba, le plantearé alguna cuestión más en el turno de réplica.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per respondre, té la paraula la consellera de Territori, la senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera... Diputada De la Calle, bé, vostè aquí ha plantejat moltes coses de les que som competents el Departament de Territori, i d'altres, no. Parlava de la fibra òptica. Vostè es va quedar en la fase prèvia del canvi de Govern, quan el vicepresident Puigneró tenia competències en aquesta matèria. No estic eludint la meva responsabilitat, per això tenim els plans d'arrelament, per això tenim les polítiques de muntanya, per això reclamem al Ministeri de Transports i Agenda Urbana que ens deixin també obrir les carreteres de propietat de l'Estat per poder-hi fer passar la fibra òptica, etcètera, però em cenyiré en l'àmbit de l'habitatge.

Vostès, a diferència de nosaltres, quan parlen de l'habitatge no parlen de l'habitatge com a dret fonamental i, per tant, la construcció d'un dret fonamental. No, senyora De la Calle, no parlen en aquest sentit, perquè vostès barregen naps i cols de forma habitual. Vostè em feia un plantejament i unes preguntes que anaven vinculades a un model, un model caduc –segurament, eh?, vostè dirà «bé, no és el que nosaltres pensem des de Ciutadans»–, que és que l'única manera d'entendre l'accés a l'habitatge o una de les maneres importants d'accedir a l'habitatge és a través del dret de propietat.

Miri, li explicaré els eixos principals del Govern de la Generalitat, del Departament de Territori, en matèria d'habitatge, perquè no és veritat –no és veritat– que nosaltres només atenguem l'emergència, que també. Vostè ha confós la mesura de l'altre dia. No és una mesura d'emergència, és una mesura preventiva, que és diferent. Hi ha mesures preventives, hi ha mesures d'emergència, hi ha mesures estructurals, hi ha mesures a llarg termini i hi ha mesures imminents.

Per tant, li faré un..., li descriuré els eixos sobre els que es fonamenten les polítiques del Govern actual de la Generalitat de Catalunya en matèria d'habitatge. I són o estan basades fonamentalment en quatre grans eixos: evitar l'emergència residencial més immediata; la que no és tan immediata però que sí que pot comportar, doncs, situacions d'emergència, o que, en tot cas, com li deia, són les preventives; ampliar el parc públic d'habitatge, fer allò que no s'ha fet durant tots aquests anys i revertir les polítiques que van malbaratar el patrimoni i, per tant, també el parc públic d'habitatge, parc públic d'habitatge de lloguer i a preus assequibles. Ho repetiré mantes vegades: parc públic d'habitatge de lloguer i a preus assequibles.

Aquesta és la política que ha de fer la Generalitat de Catalunya. Aquesta és la política que en aquests moments..., i, per tant, des del Govern d'esquerra independentista, del Govern republicà, és la prioritat. I, per tant, aquesta és la línia d'actuació. Ja ho entenc, vostès en tenen unes altres. Vostès parlen de que el mercat ho arregla tot, parlen de compra. Nosaltres ho fonamentem, doncs, en aquests eixos. Garantir habitatges dignes, que vol dir també rehabilitar, regenerar i adaptar a l'emergència climàtica i també..., i per tant, els habitatges, els immobles, el parc d'immobles de Catalunya és un parc envellit.

I, darrera i important, treure de la lògica del mercat l'habitatge –treure de la lògica del mercat l'habitatge. L'habitatge no és –no és– una mercaderia amb la que es pugui especular –no és una mercaderia amb la que es pugui especular–, no és un actiu financer, és un habitatge que ha d'acollir i que ha de recollir les persones. I quan dic «recollir» vol dir «aixoplugar», «tenir un sostre on viure». I m'ho han sentit dir moltes vegades: l'habitatge, el dret a l'habitatge, garantir l'habitatge com un dret fonamental vol dir la porta d'accés a tots els altres drets. Perquè ja m'explicaran vostès com garantirem els altres drets si tu no saps on dormiràs, si tu no saps on viuràs, si tu no tens un habitatge en condicions.

Per tant, començo per la primera, l'emergència residencial més immediata. L'objectiu és clar; és avançar cap a..., avançar-nos a les situacions de pèrdua de l'habitatge. I des de la Generalitat disposem de diversos programes, de diverses línies d'intervenció, de diverses línies d'acció, com és el servei Ofideute, per atendre aquelles persones en situació d'exclusió residencial o que necessiten, doncs..., i també garantir que entitats socials, com és la xarxa d'habitatges d'inclusió social, puguin atendre més de cinc mil persones.

També tirem endavant ajuts directament dirigits al pagament del lloguer de les famílies. Efectivament, situacions d'emergència. Aquesta mateixa setmana anunciava, eh?, anunciava...; aquests 144 milions d'euros que anunciàvem per pagar els rebuts del lloguer, és a dir, per complementar aquella part que les famílies... I quan parlo de famílies parlo dels diferents models i maneres de famílies. Parlo de joves, de gent gran i de les edats intermèdies. I, com deia, de les famílies diverses. Aquest any és un vint-i-sis per cent més que l'any passat. Per tant, hi ha un increment. No

digui que estem fent sempre el mateix; no, ho fem diferent. I, per tant, ens adrecem a joves, a gent gran i, doncs, a les edats intermèdies; 71.000 famílies se'n veuran beneficiades –71.000 famílies se'n veuran beneficiades. Mai la Generalitat havia destinat tants recursos a evitar –a evitar– que haguem d'arribar en el moment de l'emergència, quan ja es produeix un desnonament, quan ja estem a la fase d'execució d'una resolució judicial que diu que treu les famílies del seu habitatge.

El segon és ampliació del parc públic d'habitatge, parc públic d'habitatge que ha de ser de lloguer –de lloguer– i a preus assequibles. Catalunya disposa actualment només d'un 1,7 per cent d'habitatge de lloguer social, quan la mitjana dels països europeus és d'un deu per cent. Per tant, miri que lluny estem del que hauríem d'estar, a on hauríem d'estar; que lluny estem d'on realment hauríem d'estar.

I, per tant, és aquí on la Generalitat de Catalunya centrarà tots aquests esforços fins a final del mandat. Per tant, dues terceres parts de l'habitatge construït per l'Incasòl al llarg de la nostra història, de la història del nostre país recent, s'ha venut i s'ha incorporat al mercat lliure. És que ha participat del festival del mercat. Per tant, el que nosaltres hem de posar-hi és regnes, al mercat, límits al mercat, perquè, si no, l'únic que garantim és l'especulació. I com tots vostès saben i suposo que comparim, l'especulació no és un dret.

Per tant, ho farem diferent. Un pla de deu mil habitatges fins al 2026. I com ho farem? Doncs, miri, promoció directa per part de l'Incasòl, transformant-lo en el gran promotor públic d'habitatge de Catalunya, per obtenir dos mil habitatges, adquirint directament i exercint el dret de tanteig i retracte per aconseguir-ne 1.500 més, d'habitatges. Farem promoció delegada a través..., el sòl de l'Incasòl, aconseguint així mil habitatges més. I, per tant, evitar aquesta descapitalització que han estat aquests darrers anys o aquests vint darrers anys.

I donem suport també a la promoció d'habitatge de lloguer social en el marc dels fons Next Generation, destinant-hi 160 milions d'euros, inversió que suposa un potencial de 3.200 habitatges.

I com ho farem també una mica més? Doncs amb la Sareb. Per tant, exigim també a la Sareb i al Gobierno del Reino de España que deixin de posar més excuses i cedeixin, com va anunciar el president del Gobierno del Reino de España, com va dir que cedia els pisos de la Sareb per tal de que en poguessin gaudir els ciutadans i ciutadanes. La Sareb va salvar els bancs, la Sareb va blanquejar els comptes foscos, va netejar els comptes dels bancs i, per tant, el que va fer és que poguessin repartir-se beneficis al cap de res, el dia següent.

Per tant, per això exigim nosaltres que no haguem de tornar a pagar per allò que com a ciutadans i ciutadanes ja havíem pagat abans. Per tant, exigim que deixin de tractar els més de tretze mil habitatges que té la Sareb a Catalunya com a actius immobiliaris –com a actius immobiliaris–, que deixin de tractar els immobles que té la Sareb a Catalunya, aquests tretze mil immobles que té la Sareb a Catalunya, com a actius immobiliaris i que parlin d'habitatges, que els considerin habitatges, que els cedeixin a la Generalitat de Catalunya perquè els pugui destinar a habitatge per als ciutadans i ciutadanes.

El tercer eix: garantir habitatges dignes. I això vol dir, doncs, garantir l'accés a un habitatge digne; per tant, evitar la situació d'emergència habitacional, i, per tant, també, doncs, incorporar la rehabilitació energètica per garantir drets energètics i aprofitar també els fons europeus Next Generation, 400 milions d'euros per a la rehabilitació energètica.

I, per últim, i quart, com li deia, treure l'habitatge de la lògica del mercat. Com deia, el dret a especular no existeix, no és un dret, i el que sí que existeix és el dret a accedir a un habitatge digne. Per tant, en això trobaran el Govern de Catalunya. I en el que no ens trobaran és en facilitar que el mercat continuï, doncs, aprofitant la situació de no regulació o de regulació que no s'executa per part del Govern de l'Estat, perquè..., i, en definitiva, que és el que impedeix poder accedir a un habitatge digne.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, *consellera*. Mire, creo que voy a empezar por el tema de la fibra óptica y luego ya dejaremos el tema de la vivienda para después. Me estaba comentando, me decía, *consellera*..., pues, no me ha contestado lo de cuándo se va a llegar al cien por cien, va llegar esta fibra óptica a la totalidad del territorio. Déjame que insista: la cuestión es que esa fibra tiene que llegar a esos municipios y urbanizaciones más remotas, donde es necesario atraer habitantes; así que, si la Generalitat no puede o no tiene pensado llegar a todo el territorio, me gustaría preguntarle: ¿qué medidas están tomando para fomentar, si no puede la Generalitat, la inversión en infraestructura de banda ancha en zonas menos pobladas y rurales que actualmente carecen de acceso confiable a internet?

Respecto al tema de la movilidad, porque he visto en la anterior intervención que se removía mientras se lo comentaba..., le voy a dar una buena noticia, *consellera*: desde Ciudadanos –es un tema que ha estado hoy encima de la mesa en este hemiciclo–, no nos oponemos a que se mejore la inversión por parte del Estado en Cercanías; de hecho, creemos... (*pausa*) Sí, sí, usted se ha revuelto, mientras yo hacía la primera intervención, con el tema de la movilidad. Y le digo, *consellera*, que nosotros apostamos por ampliar los horarios de Renfe de Cercanías. (*Veus de fons.*) Exacto, estamos de acuerdo, *consellera*, muy bien.

Pues, creemos que, en vez de estar negociando amnistías en contra de la igualdad de los ciudadanos, lo que debería negociar son políticas que benefician al conjunto de la ciudadanía, y este es un tema, y con esto nosotros... O sea, si ustedes negocian esto con el Gobierno de España, nosotros no nos vamos a oponer; de hecho, haremos presión, pero lo que no puede ser es que el único medio de transporte que está negociando con Sánchez sea el Falcon para traerse de vuelta a Puigdemont, y de los trenes que usamos los catalanes para ir a trabajar, pues, no se habla nada de nada.

Me ha dicho que nosotros no contemplamos la vivienda como un derecho fundamental; de hecho, el nombre de esta interpelación es interpelación al Govern sobre el derecho a la vivienda. Dicen que nosotros tenemos un modelo caduco. Yo creo que el modelo caduco es el que ha tenido la Generalitat durante todas estas décadas, que además usted ha intervenido aquí como..., es que parece que ustedes acabasen de llegar al Gobierno. Llevan aquí muchísimos años. De hecho, cuando se aprobó la Ley 18/2007 estaban ustedes en el Gobierno. Han formado parte de diversos gobiernos en legislaturas posteriores, y es como si ustedes, pues, no hubieran formado parte del Gobierno.

Y ustedes tienen la responsabilidad de que el objetivo de la Ley 18/2007 no se haya cumplido. Esa ley dice que en el 2030 el quince por ciento del parque de vivienda de Cataluña tenía que ser de vivienda social, y actualmente estamos en el dos por ciento. Entonces, quizás el modelo caduco es el que han estado llevando a cabo los sucesivos gobiernos de la Generalitat entre ellos los que ha estado su partido.

Ustedes dicen: «Es que ustedes solo entienden el modelo de vivienda como el modelo solo de compraventa.» Pues no, nosotros, a diferencia de ustedes, entendemos que hay personas que quieren alquilar un piso y personas que quieren comprar. Nosotros no hacemos distinciones entre «buenos y malos catalanes», no criminalizamos a las personas que quieren comprarse un piso ni criminalizamos a las que quieren alquilarlo, optar por el modelo de alquiler. Nosotros creemos que el Gobierno tiene que dar solución a todos los ciudadanos y no dividir a los catalanes entre «buenos y malos catalanes», entre los que se compran un piso y los que prefieren alquilarlo.

Mire, *consellera*, nosotros vamos a presentar una propuesta en el próximo Pleno, en la que vamos a ofrecer una serie de medidas que espero que podamos compartir,

como mejorar el transporte público ampliando el horario, entre otras cosas, para que la gente pueda compaginar el vivir y trabajar donde realmente le apetezca; ofrecer seguridad jurídica a los propietarios para aumentar la oferta de pisos disponibles; medidas de fomento de colaboración publicoprivada; medidas para dejar de criminalizar el turismo, porque lo que es contradictorio es intentar atraer turismo como fuente de atracción de riqueza, a la vez que se hace un discurso turismofóbico desde las administraciones.

Y hay una medida que desde Ciudadanos llevamos mucho tiempo proponiendo, y que además en su momento fue revolucionaria porque hasta la CUP luego lo propuso después, que fue utilizar parte de la tasa turística para crear vivienda pública en barrios que están gentrificados. Yo creo que, en esto, pues puede ser que a lo mejor algunos podamos llegar a acuerdo, en medidas como esta que puedan ser transversales, que hagan un bien por la sociedad y que no dividan a la sociedad entre buenos y malos catalanes, en función de la opción que utilicen para garantizarse el derecho a la vivienda.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. I per a la rèplica té la paraula la consellera, la senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori

Ja m'encantaria tenir competències sobre tot el que vostè m'ha reclamat. Però, miri, jo li diré: escolti'm, el Departament de Territori té competències sobre el litoral, sobre la muntanya, sobre els ports, sobre ferrocarrils, sobre els trens només sobre els horaris i l'ampliació de serveis, però no sobre... (*Veus de fons.*) Però no, no, no, no, però no pels trens i el nombre de trens, ni pels maquinistes, ni per les vies, ni pels dissenys de les línies ferroviàries. D'això no en tenim competència.

Sobre la fibra òptica, tampoc. Però bé, no es preocupi, ja l'hi contestarem. Ho dic perquè si fa una moció, que l'encari bé, és a dir, demani'm a mi el que jo he de fer i, en tot cas, assenyali a qui li corresponen les competències. I tampoc en la taxa turística, també li dic que no hi tinc res a veure, però, en tot cas, vostè faci la moció sobre el que cregui, però... (*Veus de fons.*) Sí, sí, transversalitat tota la que vostès vulguin, però interpelli'm a mi sobre allò que en soc responsable i sobre allò que puc decidir i en tinc competències.

Però en tot cas, per endreçar una mica el debat, perquè vostè al final ha fotut aquí un batibull que no s'acabava d'entendre gran cosa, ha parlat de concentracions urbanes, ha oblidat que a les zones que no són densament poblades, com les àrees metropolitanes, l'àrea metropolitana de Barcelona, la que pot ser la segona àrea metropolitana del país, Tarragona, etcètera, també en les zones d'alta muntanya i en les zones que hi ha poca població, també hi ha un problema d'accés a l'habitatge –també hi ha un problema d'accés a l'habitatge–, i també hi ha un problema de zones que són tenses i que, per tant, el problema de l'accés a l'habitatge també té a veure amb el preu de l'habitatge. Per moltes raons: una en podria ser el turisme, una podria ser el turisme; o per escassetat, també, d'habitatge de lloguer a preus assequibles, que és l'altra també, i aquesta és certa.

I sí, i parlaré de l'aplicació de la llei de contenció de rendes, de la llei d'habitatge, en aquest cas, l'espanyola. Saben vostès que nosaltres en vam fer un a la catalana que va funcionar. I no és cert –no és cert– que no hi hagués habitatge disponible. Les dades ho expliquen.

L'Observatori Metropolità de l'Habitatge ho ha explicat de forma exhaustiva. I el no fer res, i el no aplicar la llei i el no aplicar la contenció de rendes, doncs, generen que, en aquests darrers mesos, doncs, el lloguer ha tornat a pujar més d'un vuit per cent.

I, a Barcelona, per exemple, en el termini de deu anys, deu anys, eh? –un històric de deu anys– l'increment de l'habitatge a Barcelona és d'un seixanta per cent. I quan

a la capital del país es constipa, ja li dic jo que al voltant, eh?, deu, vint, trenta, quaranta, cinquanta, seixanta, setanta, cent quilòmetres, cent-cinquanta, dos-cents, s'afecten també del refredat, o es constipen encara més amb les condicions i, moltes vegades, les poques capacitats i competències que tenen determinats ajuntaments per poder-hi fer front.

Per tant, la no aplicació de la llei de contenció de rendes, en aquests moments, està generant un increment i, per tant, una exasperació també del preu de l'habitatge de lloguer.

Per tant, ja ho sé que vostès no comparteixen amb nosaltres les polítiques que li assenyalava. Jo no dic: «Bons i dolents catalans», són vostès que parlen tot el dia de «bons i dolents», d'un costat i de l'altre. Nosaltres parlem d'unes determinades polítiques públiques que a vostès els hi poden agradar o no els hi poden agradar.

Som partits diferents, defensem coses diferents. Vostès volen que el mercat ho arregli tot. Bé, només cal veure el que vostès han votat de forma evident durant tots aquests anys que han tingut representació en les cambres parlamentàries de l'Estat, al costat de qui votaven i al costat de quins interessos defensaven, que no eren el de la majoria dels catalans i les catalanes, que no eren la majoria dels ciutadans, sinó dels grans *lobbies*, dels grans fons d'inversió, que, en definitiva, són els que han especulat de forma sistemàtica durant tot aquest temps amb un dret que, per nosaltres, ha de ser un dret fonamental, que és l'habitatge.

Per tant, senyora De la Calle, li contesto totes les preguntes. Nosaltres exercim les nostres competències, moltes vegades una mica més enllà del que ens toca. Però, evidentment, doncs, vostè deia que ens acompanyaran a reclamar que només..., que puguem ampliar horaris.

No, jo l'hi dic: vostès acompanyin el Govern de la Generalitat a reclamar el traspàs, el traspàs de Rodalies, que puguem decidir absolutament sobre tot; sobre els trens, sobre les vies, sobre la planificació, sobre les persones que porten les màquines de tren. Sí, sí, si ens acompanyen en això, doncs, nosaltres tindrem més força i segurament ens en sortirem.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la crisi institucional que ha provocat el separatisme

300-00366/13

I ara passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la crisi institucional que ha provocat el separatisme, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i té la paraula, per la seva exposició, el senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta; *consellera*... Buenas tardes a todos. Miren, el separatismo en Cataluña está basado en tres mentiras: falsificación histórica, identidad manipulada y balanzas fiscales tramposas.

Falsificación histórica. Cataluña, como la entendemos ahora, se formó a partir de los condados que formaban la marca hispánica como resistencia a los musulmanes en el contexto del imperio carolingio, y luego vino la unión del Condado de Barcelona y el Reino de Aragón en el siglo XII, y, finalmente, con los Reyes Católicos, la unidad de los reinos de Aragón y Castilla, donde se consagró la unidad de la nación más antigua de Europa, nuestra querida nación, España. (*Alguns aplaudiments.*)

Luego se culminó la reconquista. Ya desde tiempo de los Reyes Católicos, los catalanes hemos participado directamente –directamente–, junto al resto de españoles, en la historia de España. Ejemplo: conquista de América. Presencia catalana: muchísima. Pere Bertran i de Margarit, ampurdanés, acompaña a Colón en su segundo viaje; Joan Orpí i de Pou, natural de Piera, conquistó territorios y los llamó Nueva Cataluña y Nueva Barcelona; el barcelonés Manuel Homs fue virrey de Perú; o Miquel Ballester, de Tarragona, fue alcalde de Santo Domingo.

Los catalanes, como el resto de España, tuvimos gran presencia en la conquista de América, en todos los frentes: en el político, en lo comercial, incluso en el religioso, en la evangelización. El *monjo* de Montserrat, Bernat Boïl, consejero de Fernando Católico, con doce monjes más de la abadía Montserrat, fundó las tres primeras iglesias de América. Una (*rialles*) –ríase, pero es verdad–, la llamó Cataluña, la otra la llamó Montserrat, la otra, Santa Eulalia, en honor a Barcelona, y otra Santa Tecla, en honor a Tarragona.

De hecho, las instituciones catalanas, a finales del siglo XIX, fueron las que promovieron que el Doce de Octubre fuese nuestra fiesta nacional, la fiesta de la Hispanidad, e incluso se construyó el monumento a Colón al final de la Rambla de nuestra querida ciudad Barcelona por cuestión popular.

Por ello el Doce de Octubre es nuestra fiesta nacional (*alguns aplaudiments*), y esto no lo cuentan en sus libros de historia que imponen los colegios. No lo cuentan esto, lo omiten.

Y otros episodios: la Guerra dels Segadors, en 1740, fue un conflicto civil y social interno. En 1714 y el 11 de septiembre venido fue un conflicto internacional y una lucha entre dos dinastías dentro de nuestra nación.

La Guerra de la Independencia fue un estallido patriota español con gran participación de catalanes como Joan Clarós o Agustina Saragossa i Domènech, Agustina de Aragón. Y en los siglos XIX y XX, los catalanes, como el resto de españoles, hemos participado de manera distinta – de manera distinta–, no uniforme, en los distintos episodios de nuestra historia común, siendo tradicionalistas o liberales en las guerras carlistas, siendo nacionales o republicanos en la Guerra Civil, y de un partido u otro, por ejemplo, en la actual partidocracia, como se puede ver aquí, en este Parlament.

Y el separatismo oculta muchos de estos episodios o los manipula, e intenta vender una historia de enfrentamientos de Cataluña contra España que es totalmente falso. España, la hispanidad, no se entiende sin Cataluña, y tenemos que estar *molt orgullosos de ser catalans perquè és la nostra forma de ser espanyols*.

Segundo, identidad manipulada. El separatismo utiliza los elementos que configuran nuestra entidad, no como lo que son, parte de la riqueza cultural de España, sino como elementos de diferenciación, de enfrentamiento, de construcción de su falsa nación. Ejemplos: la *senyera*. La *senyera*, pues, con origen en los condes de Barcelona, cuando ya eran Corona de Aragón. Por eso compartimos barras con Aragón, con Baleares, con Valencia. Sin las estrellitas que se han inventado ustedes, señora *consellera*. Por cierto, los colores rojo y gualda inspiraron la actual bandera de España.

La cultura, los *castellers*, los diablos, los gigantes de tradición mediterránea, las sardanas *d'arrels grecoromanes*, y la habanera de origen cubano, precisamente por esa participación de los catalanes en el conjunto de España, por nuestra presencia en la isla de Cuba en el siglo XIX. De hecho, nuestra querida canción «El meu avi» la compuso un militar español, Ortega Monasterio.

O el himno de *Els Segadors*; una canción escrita en métrica castellana que elogiaba la fe catalana en Cristo, era profundamente religiosa, pero luego vino el anarquista Emili Guanyavents que cambió la letra, convirtiendo esa letra en el actual himno de odio.

La lengua. Desde hace cientos de años, el español y el catalán se hablan aquí y se escriben en Cataluña.

Las instituciones. La Generalitat de Cataluña fue creada..., nada, hace nada, el 1931, y nada tiene que ver con la Diputación del General, que se creó en 1359, con otras funciones totalmente distintas: la de recaudar impuestos al servicio de las Cortes de Aragón.

Els Mossos d'Esquadra, creados por Felipe V. Uh, Felipe V, sí, creó los Mossos d'Esquadra precisamente para combatir a las tropas y a los partidarios de la Casa de Austria. Luego, un catalán como es el general Prim, de Reus, los disolvió, y luego, Francisco Franco, el 1950, los volvió a reconstruir, a los Mossos d'Esquadra, dándoles la vigilancia de los edificios de la diputación. Sí, és historia, entenc que en els seus llibres no estigui així. Todo lo que tocan, lo manipulan para construir un relato falso.

Y tras la falsificación de la historia y la identidad manipulada, viene la tercera mentira, la pata del separatismo, que son las balanzas fiscales tramposas. Nadie paga, los territorios no pagan impuestos, los pagan las personas. Lo hemos dicho mil veces. Y en Cataluña también tenemos distintas balanzas personales. Hay gente que aporta mucho porque trabaja y gana mucho, y otros reciben mucho porque actualmente no trabajan, o están en paro o son pensionistas. Nada que ver con los territorios. Nada que ver de que un barrio de Barcelona paga más que otro. Eso es manipular y enfrenar territorios.

Es por eso por lo que el separatismo en Cataluña es una ideología perniciosa que causa múltiples daños, daños en la convivencia. El separatismo, lejos de romper España, lo que hace es partir Cataluña en dos. Aquí lo estoy visualizando. Partir Cataluña en dos. La violencia por motivos políticos se ha instalado en nuestra tierra cuando el 92 por ciento de esas agresiones políticas lo practican los separatistas a las personas que se sienten españolas. No podemos olvidar los CDR y los Tsunami Democràtic que causan terror en nuestras calles y por eso somos acusación particular, popular, para perseguir esos actos terroristas.

Dos: daños de nuestra cultura e identidad. Utilizan la lengua como arma de división y de enfrentamiento; sancionan, por ejemplo, con el concurso del PSC, por rotular en español. O sea, a un tipo que pone «panadería», ustedes lo multan. Esto va contra la convivencia.

No consideran cultura catalana la que se realiza en español o la que practica aquel que no separatista: Estopa, Joan Manuel Serrat, Malmö –un grupo joven, reciente. Desprecian a catalanes ilustres porque no eran separatistas, por ejemplo, a Dalí, al ampurdanés Josep Pla o a Juan Antonio Samaranch. Utilizan los rasgos culturales catalanes como elementos constitutivos de una supuesta identidad nacional y se inventan que nada tiene que ver con España. Y son tan catalanes la habanera y el *pa amb tomàquet* como el flamenco..., son tan españoles la habanera y el *pa amb tomàquet* como el flamenco o la paella. Pretenden que los catalanes renunciemos a nuestras raíces, a nuestras historias familiares, a nuestra identidad plural y común con el resto de los españoles.

Tercero, daños en la política. Llevamos años de inestabilidad –es un hecho constatado, empírico– intentando resolver un conflicto que han creado ustedes los separatistas con un chantaje permanente al bipartidismo, al PP en el Majestic, ahora al PSOE con la amnistía, permanentemente. Porque en vez de buscar soluciones para mejorar la vida del conjunto de los españoles en el Congreso de los Diputados, ustedes van al enfrentamiento y a la división y a la desigualdad permanente a través de sus reivindicaciones.

Cuatro, daños a nuestra economía, a nuestra prosperidad. Porque perjudicar la convivencia, fomentar el enfrentamiento, la inestabilidad política, ¿qué trae? Pues perder inversiones, inseguridad jurídica, caer antipáticos o balanzas comerciales ne-

gatives, sí. Y es por eso que han huido de Cataluña más de siete mil empresas, por culpa del separatismo.

Y si consideramos al separatismo como una enfermedad, necesitamos un antídoto que tenga tres sustancias. Primero, combatir a los partidos separatistas con firmeza. Segundo, dar la batalla en todos los frentes: en la calle, en los tribunales y en las instituciones. Y, tercero, plantear soluciones, cosa que el bipartidismo no ha hecho. Nosotros sí. Reformar la organización política y administrativa de nuestra nación, que es afrontando la segunda transición, el municipalismo. Normas para todos igual en toda la nación y una descentralización administrativa en la administración más cercana, que es el ayuntamiento, para poder gestionar todo en ventanilla única. Y ese medicamento, pues evidentemente, se llama VOX. (*Rialles.*)

Y es por ello que presentaremos en la moción una serie de medidas concretas para ir revertiendo estos graves problemas que genera el separatismo. Porque, desde todos los arraigos de España, desde todas las patrias chicas, en nuestro caso..., *des de la nostra estimada Catalunya, combatrem el separatisme i defensarem la unitat de l'única pàtria i nació dels catalans, que és Espanya.*

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Passem la paraula per respondre aquesta interpellació a la consellera, la senyora Laura Vilagrà i Pons.

La consellera de la Presidència

Bé. Gràcies, presidenta. Diputat, després d'aquesta pseudoclasa d'història, que realment ha repassat, doncs, en fi, cinc-cents anys d'història, o més, deixi'm que li digui que això de «crisi institucional provocada pel separatisme», home, doncs quan vaig llegir el títol, em vaig quedar atònita. Bàsicament perquè això de «separatisme» té unes connotacions franquistes que fan feradat. És allò de «¡Peligro! ¡Rojo, separatista!». Això s'ho ha deixat, aquesta part se l'ha deixada.

De fet, si em permet, jo no li parlaré del passat, li parlaré del futur. Només li diré que jo soc de Cal Boter, de família de menestrals, de família de dones del tèxtil, on van venir, a les colònies tèxtils del Llobregat i del Cardener, moltíssimes persones de fora que evidentment són catalanes i catalans i que defensen els mateixos valors que jo, que són els valors de la igualtat, de la convivència. Efectivament, d'una nació que és acollidora. Per tant, uns valors que són compartits i que vostè, ha quedat clar, doncs, que no són els que defensa.

En qualsevol cas, va fer gràcia, en el debat de política general, que defensessin que la diada havia de ser Sant Jordi, no perquè s'estimin Sant Jordi, evidentment; no perquè s'estimin els llibres, sinó perquè odien l'Onze de Setembre, una diada que és arrelada, que és sentida per tothom, per totes les catalanes i catalans d'aquest país, també els que han vingut, doncs, de fora, com la meva àvia, castellana. I és una diada nacional reivindicativa i reivindicada. En canvi, el 12 d'octubre, el 6 de desembre, són el que esperen els catalans i els espanyols per anar-se'n de pont. Això és el que signifiquen les diades a què vostè fa referència.

Però, en qualsevol cas, no me n'aniré de mare i li explicaré el que jo li volia explicar amb relació al que parlava vostè. Crisis institucionals. Crisis institucionals són les que creen aquells que no donen la paraula al poble; són els que creen, doncs, una política espanyola totalment tensionada, polaritzada. Evidentment, de crisis n'hi ha moltes, a tot arreu del món, però vostès la creen quan abonen l'«a por ellos» judicial, quan apliquen el 155 i la repressió terrible, doncs, en la qual estem sotmesos encara.

O crisi institucional és quan el rei emèrit està exiliat per presumpta corrupció, enriquiment il·legal. Per cert, una institució, la monarquia, que a Catalunya està valorada pels catalans i per les catalanes amb un 1,7. Jo soc *boomer*, però això era molt deficient a la meua època.

En aquest sentit, a Catalunya no som monàrquics, som republicans. I, per tant, ho demostrem cada dia. I en aquest sentit, doncs, una crisi institucional és aquella en un estat que no pot renovar els seus òrgans de poder judicial perquè la dreta manipula, obstaculitza. Una vergonya a Europa.

Per altra banda, una crisi institucional és la que van crear els seus camarades fa deu anys en l'atac ultra al Centre Cultural Blanquerna, uns atacs molt greus al Govern de la Generalitat, que, de fet, jurídicament han tingut un recorregut complicat i lent. De fet, només una persona està a la presó; justament, el cunyat, sembla, de l'exministre del PP d'Educació, Cultura i Esports.

En qualsevol cas, la catalanofòbia està instaurada i incrustada a tots els estaments de l'Estat, o en molts estaments de l'Estat, amb persones infiltrades, encara, en moviments socials, en entitats, en partits polítics.

Una crisi institucional és la que vàrem veure al Congreso dels Diputats, la setmana passada, quan semblava més una grada de *hooligans* que no pas un parlament, i concretament, doncs, la seva bancada, amb un Abascal fent declaracions colpistes –sí, colpistes–, quan diu que «el pueblo español se defenderá; después no vengán llo-riqueando», referent a les persones que defensem l'amnistia.

Per tant, crisis institucionals són les que creen quan vostès manen, fent política de terra cremada, quan no els agrada segons què. Al País Valencià, a les Illes o a l'Aragó. A les Illes, eliminant l'Oficina Anticorrupció, perquè diuen que és prescindible, unes illes governades en el seu moment pel Partit Popular. De fet, un dels territoris més colpejats per la corrupció. I vostès consideren que no cal.

O bé, doncs..., li diré com vivim la institucionalitat a Catalunya. I és que, realment, a Catalunya hi ha un comportament col·laborador entre les institucions catalanes, totes, i, per tant, estabilitat institucional. És a dir, just el contrari del que vostè diu.

Miri, fa pocs dies vàrem fer una jornada de treball, Govern, Parlament –algunes de les diputades i diputats d'aquest Parlament hi eren–, en la qual vàrem conversar i vàrem compartir, doncs, una jornada de treball amb la síndica de greuges, amb el síndic major de la Sindicatura de Comptes, amb l'Oficina Antifrau. Per tant, estem en un entorn de cordialitat, de cooperació entre institucions.

I vostè parla d'economia i diu que els governs separatistes, doncs, realment, tenim la culpa de tots els mals, de totes les plagues. Doncs bé, això són falsedats. I als rumors, els que vostè intenta anar explicant, i la ultradreta se'ls combat amb arguments. I ara li'n donaré alguns.

La taxa d'atur més baixa dels darrers quinze anys. De fet, ahir vàrem tenir dades, i encara ens baixa més la taxa d'atur, quan a l'Estat espanyol creix. Més catalans que mai treballant, rècord d'exportacions, també de captació d'inversions estrangeres.

I és evident, és evident que la gent pateix a Catalunya i que no tot són flors i violes, especialment la població més vulnerable, la població que té menys oportunitats. Per tant, segur que si reduïssim o eliminessin el dèficit fiscal dels 22.000 milions d'euros que té Catalunya, és a dir, aquells tres mil euros per família que van a l'Estat i no tornen, segur que podrien millorar molt la situació econòmica de totes aquestes famílies.

Per tant, escolti, treballi més pel país, treballi més pels catalans i les catalanes.

En aquest sentit, malgrat que vulgui descriure una Catalunya, doncs, realment esfereïdora, ningú se'l creu. Aquesta Catalunya que vostès voldrien, trencada, enfadada, endarrerida, només existeix en els seus somnis. De fet, ho varen intentar els seus companys de Ciutadans fa un temps. Ara ja no se'ls escolta massa ningú. Però, en qualsevol cas, repetien i repetien que Catalunya estava fatal, tot era un desastre. Però, en qualsevol cas, la Catalunya que vivim en aquests moments, l'economia catalana, les institucions catalanes, respon bé als reptes que tenim, malgrat vostès, i malgrat tot l'odi que desprenen, i malgrat els seus discursos i les seves intervencions.

I, a més, deixi'm que li digui que té molta barra, doncs, de venir aquí amb aquests discursos, perquè vostès no solucionen cap ni un, ni mig, dels problemes dels cata-

lans. Ho fem nosaltres; ho fem des d'aquest Parlament; ho fem des del Govern de la Generalitat; ho fem quan el president, en el debat de política general, planteja quins són els reptes i quines són les solucions, les polítiques que farem en els propers mesos.

Vostès promouen debats estèrils, i avui n'hem vist un clarament, perquè anar tan enrere en la història no crec que ens porti gaire lluny, i nosaltres treballem per la ciutadania, treballem incansablement per tenir més metges, més metgesses, més professorat, més policies i revertir les retallades que, efectivament, en el seu moment, doncs, vàrem tenir.

El Govern sempre mirant endavant amb aquesta voluntat de millorar sempre en tots els aspectes, davant de donar resposta a l'emergència derivada de les diferents crisis que hem viscut. I a mi m'agrada parlar de la motxilla de la crisi social que encara no hem superat, del 2008, però també les transformacions necessàries per construir un país lliure, just, verd, pròsper: més ocupació, més benestar; Catalunya, el millor lloc per viure. Efectivament, aquí és on ens trobaran sempre, reforçant els serveis públics, reforçant l'equitat, la igualtat d'oportunitats, pensant en els 8 milions de catalans.

Però, miri, m'agrada parlar de Països Catalans quan em fan una interpellació. No sé per què, miri, em fa aquest impuls. Darrerament, notícies que hem sentit a la premsa en els quatre mesos escadussers que fan que governen al País Valencià, a les Illes, etcètera: VOX i PP pacten frenar l'ensenyament en valencià; intent de treure el valencià com a llengua pròpia d'Alacant; intent d'afegir, de posar, un «xiringuito», segons diria vostè, *oficina para la libertad lingüística*; VOX vol imposar el castellà a l'Administració balear amb multes de fins a cent mil euros. Sembla una caricatura: multes per usar la llengua pròpia del país o canviar l'accent de «València»; això ja em va semblar sublim. Vostès i els seus socis del Partit Popular sempre fan el mateix amb el català: allà on el català és predominant, demanen bilingüisme; allà on el català té un ús més moderat, no el fan servir i demanen que no sigui obligatori, i als llocs on té menys parlants, com a Alacant, li volen treure tota la condició de suport i d'oficialitat, és a dir, el lloc que per a vostès pertoca al català sempre és el lloc on n'hi hagi menys i que estigui en una feblesa més evident.

De fet, no volen que es parli català, ho sabem, eliminant-lo amb una estratègia d'asfíxia permanent, aquest és el projecte del nacionalisme espanyol que vostès representen. I davant el nacionalisme espanyol i excloent, ens trobaran de cara sempre i a tot arreu, i des d'aquí donant tot el suport a totes les persones que treballen pel català, per a la cultura i per la ciència a tots aquests territoris que en aquests moments governen vostès i que intenten esclafar-nos.

I a la pròxima rèplica, més.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta; i gràcies, consellera. Bé, la història diu..., la seva història, però la seva història diu que Catalunya va néixer al set-cents abans de Crist, que Santa Teresa i que Cervantes eren catalans (*rialles*). I si tot això que vostè diu podria ser veritat, que és mentida, però al cap i a la fi, seria història d'Espanya. L'Onze de Setembre no és un dia festiu; és un dia bèl·lic, és una guerra civil entre dos models. Això no es celebra, i menys quan la majoria de la població catalana no sap ni lo que celebra. Per això continuem defensant la festa regional de Catalunya, arrelada, festiva, popular, Sant Jordi, el 23 d'abril.

Segon, referèndum. Miri, no, referèndum i opinió per trencar una nació i dividir la nostra regió en dos, no; no hi estem d'acord, ni per recuperar l'esclavitud tampoc, ni per decidir coses perjudicials, doncs no. Perquè aquest referèndum que vostès plantegen és trencar la convivència, és trair la nostra història, és atacar l'estabilitat

política i perjudicar l'economia i el benestar dels catalans. Abans del seu referèndum? Doncs la nostra consulta en aplicació de l'article 92 de la Constitució espanyola i preguntar als espanyols si volem illegalitzar aquests partits que trenquen la nostra convivència, els partits separatistes.

Tercer, parla de colpistes i corruptes, de vostès (*veus de fons*), perquè han sigut condemnats els seus líders polítics de Junts i d'Esquerra, per colpistes, per desobediència i per corruptes, per prevaricar i per malversar. (*Alguns aplaudiments.*) I evidentment, a Balears suprimim «xiringuitos». Sí. Però no, no canti victòria. Continuarem perseguint a Balears, a Catalunya, a València, a Galícia, a Andalusia i a tot arreu d'Espanya la corrupció que vostès representen. (*Veus de fons*).

Llibertat lingüística, llibertat lingüística. Jo, mira, perquè estava molt concentrat (*l'orador fa el gest de manipular el telèfon mòbil*), però és que quasi esclato a riure. Llibertat lingüística, m'està parlant? Si jo obro un negoci, poso «panaderia» a casa meva, a Catalunya, i em multen. Llibertat lingüística, m'està dient? S'ho creu de veritat, senyora consellera? *Venga*. Per favor, llibertat lingüística, vostès, res de res. Vostès, imposició lingüística. (*Alguns aplaudiments.*)

Li donaré unes dades interessants. Això m'ho havia preparat i em fa il·lusió treure-ho. (*Joan Garriga Doménech mostra un full a la cambra.*) Miri, Generalitat de Catalunya, CEO, li sona?, que nosaltres volem tancar –Centre d'Estudis d'Opinió. Òmnibus, li sona? Pàgina 51, en verd, els que se senten espanyols, amb matisos eh?, més espanyols que catalans, més catalans que espanyols, només espanyols. En vermell, els que només se senten catalans, els separatistes. Estan perdent terreny –estan perdent terreny. (*Alguns aplaudiments.*)

Ja per acabar, dir-li que a la moció presentarem propostes per posar fi a això, que nosaltres considerem el separatisme que causa tant dany a les institucions i als catalans en el seu dia a dia. I és probable, jo no vull ser aquí..., fer una aposta, però jo crec que no s'aprovarà. La moció no s'aprovarà, però quedarà a la retina també per al concurs del PSC, que està en aquest del cordó antidemocràtic. Però bé, ja ens trobarem un dia a les «eleccions», entre cometes, eh? Quedarà a la retina dels catalans aquesta fermesa de VOX i aquesta aportació de solucions que el bipartidisme no aporta. I es podrà veure a la nostra moció que aportem solucions concretes per combatre aquesta «lacra» que està atacant la història de Catalunya i el benestar dels catalans.

I per acabar, miri, Espanya és una realitat històrica de la qual Catalunya forma part; no és una imposició. Els catalans sempre hem fet Espanya, a vegades bé i a vegades malament. «España nos roba» com diuen vostès, ens roba la Generalitat a Catalunya almenys a les nostres butxaques. I Espanya no només és un estat o una bandera, és la nostra família, les nostres arrels. Vostè diu que té família de la resta d'Espanya. Jo, malauradament, no només tinc família catalana, però no passa res, perquè al final som una família (*Veus de fons*.) Vull dir que és maco poder tenir la família arreu d'Espanya, doncs els meus venen de Girona, de Lloret de Mar i no tinc tanta riquesa familiar. Però vostès traeixen aquesta història comuna que és una preciositat i nosaltres volem conservar, perquè li torno a dir: Espanya és la única pàtria i nació dels catalans (*Algú diu: «Olé!»*)

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera de la Presidència, Laura Vilagrà i Pons.

La consellera de la Presidència

Ara sí que estic atònita, amb un discurs etnicista. A Catalunya no preguntem d'on ve la gent, preguntem on va i què vol ser i quines oportunitats vol tenir. (*Aplaudiments.*) Home, no tergiversi la història. I tampoc no tergiversi l'opinió pública que, si s'ho llegeix bé i no només la pàgina cinquanta no sé quina ha dit, que és la que li interessa, veurà que cada cop més gent, més persones a Catalunya, està a favor del

dret a decidir que aquest país decideixi el seu futur polític. Aquesta se li ha passat per alt. D'acord que hi havia moltes pàgines i que potser era massa feixuc.

Però en qualsevol cas, miri, en política hi ha piròmans i hi ha bombers, els que volen, com vostè, generar conflicte i els que en volem resoldre, almenys algun. En aquest sentit tenim un conflicte, i tant que tenim un conflicte, de sobirania amb l'Estat, entre Catalunya i Espanya. I, en aquest sentit, nosaltres interpretant la voluntat de la ciutadania, el que li deia abans, la voluntat del poble de Catalunya a decidir, el que ens diu la comunitat internacional, en el sentit de que negociar és la via correcta per acabar amb els conflictes, doncs aquí estem negociant l'amnistia i negociant la desjudicialització del conflicte polític.

Una amnistia que la donem per feta en el sentit que és un tema que estem treballant intensament, com tothom sap, però també que va votar aquest mateix Parlament amb una majoria amplíssima. Una desjudicialització que el que ha de fer és posar el focus de la sobirania als parlaments i en els tribunals. I entenc que vostès els hi molesti molt parlar d'amnistia; de fet, els molesta tant que el diumenge portaran autocars de fora de Catalunya per fer veure que la ciutadania de Catalunya està en contra de l'amnistia. Sí, sempre provocant.

En tot cas, l'«amnistia» és un concepte jurídic. Crec que vostè és jurista, si no ho recordo malament, i evidentment és per una situació excepcional, política i com la que estem vivint. En aquest sentit, per superar l'empresonament, l'exili, la repressió política que hem viscut els darrers anys, tota la causa de l'independentisme.

Miri, ho recordava fa unes setmanes l'advocat August Gil Matamala i deia: «Vostès, que són tan primmirats amb la llei, sàpiguen que al seu admirat sistema legal no hi ha cap prohibició a una amnistia»; de fet, ell mateix, l'advocat, deia: «No entenc aquesta mania de dir que l'amnistia està prohibida. La Constitució espanyola no en parla –senzillament no en parla– ni la regula ni la prohibeix. La possibilitat d'amnistia és del tot present des de l'any 78.» Es va concedir; vostès ho saben. Allò que no està prohibit, es pot fer sempre que no hi hagi una llei concreta en contra. Per tant, ja ho té. Ja ho tenim.

En aquest sentit, no només l'amnistia en el sentit que li comentava, sinó posar en mans de la ciutadania el futur polític. Per tant, la possibilitat de veure en quines condicions s'ha de poder celebrar un referèndum i això no trenca la convivència. Votar no divideix; de fet, votar és la màxima expressió de la democràcia. I, per això, en aquest moment polític important –tots ho són, però aquest també– doncs el Govern de Catalunya, el Govern de la Generalitat, treballem per fer efectives les condicions en què s'ha de celebrar el referèndum.

El president ho comentava en el debat de política general. Va parlar del cas del Quebec i del cas d'Irlanda del Nord o d'Escòcia, que les seves constitucions no preveïen la possibilitat d'autodeterminació tampoc, però en el seu moment, doncs, es van buscar sortides. Doncs bé, ara ens toca a nosaltres. Doncs encara que el seu líder brami al Congrés dels Diputats, ens amenaci, no ens fan por les urnes, no ens fa por negociar i aquí estem sempre per trobar solucions.

Sàpiga, senyor diputat, que mai renunciarem a exercir els nostres drets col·lectius com a poble. No ho varem fer a la llarga nit del franquisme, quan governava el seu espai polític. Tampoc ho farem ara.

I ja vaig acabant. Seguirem reivindicant també poder seguir tenint més instruments per millorar les condicions de vida i el benestar de la ciutadania, i per això demanem la fi de l'espoli fiscal, un finançament més just i equitatiu, també el traspass de Rodalies, efectivament imprescindible per aturar el caos que pateixen centenars de persones cada dia a Catalunya i, per tant, la Catalunya dels 8 milions de persones s'ha de poder expressar, efectivament, negociació, amnistia i autodeterminació com va votar aquest Parlament la setmana passada.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat de la interpellació, suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major, el secretari general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural i la consellera de Cultura.

La presidenta

Diputats, diputades, reprenem la sessió.

Proposició de llei de declaració del Mercat dels Ocells de la rambla de Barcelona com a patrimoni cultural i immaterial de Catalunya (debat de totalitat)

202-00030/13

I anirem pel tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la proposició de llei de declaració del Mercat dels Ocells de la rambla de Barcelona com a patrimoni cultural i immaterial de Catalunya. D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presentaran aquesta iniciativa legislativa dos representants de la comissió promotora de l'esmentada proposició de llei, que es repartiran el temps màxim d'intervenció, quinze minuts. Per això té la paraula, en primer lloc, el senyor Javier Cuenca Soro.

El representant de la comissió promotora Javier Cuenca Soro

Diputats, prenc avui la paraula davant el Ple del Parlament en representació de la Comissió Promotora de la Iniciativa Legislativa Popular per a la Declaració del Mercat dels Ocells de la Rambla de Barcelona com a Patrimoni Cultural i Immaterial de Catalunya. Ho faig amb molta emoció i una mica de por. La meua vida no s'entendria sense el Mercat dels Ocells; tampoc no s'entendria la vida del meu pare, de la meua mare, del meu avi i de tots els altres paradistes que avui ens acompanyen. Per això la decisió que avui ha de prendre el Parlament és transcendental per a tots nosaltres. I per això també vull demanar-los disculpes per si la meua oratòria no té el nivell que s'espera en aquesta cambra. No estic acostumat a fer discursos, així que intentaré fer-ho tan bé com pugui.

Com es poden imaginar, en els darrers anys m'ha tocat assistir a moltes reunions i fins i tot donar algunes entrevistes per defensar el Mercat dels Ocells de la rambla de Barcelona. En aquestes ocasions m'agrada dir una cosa que avui vull repetir. Senyores i senyors diputats, vostès i jo ja ens hem vist alguna vegada abans d'avui. Estic segur que han passejat en moltes ocasions pel Mercat dels Ocells. M'atreviria a dir que molts de vostès, quan eren petits, van tenir una mascota de les nostres parades. També estic convençut que, ara que són adults, segueixen ramblejant sempre que els ho permeten les seves múltiples ocupacions.

Doncs bé, senyores i senyors diputats, quan vostès passejaven per les Rambles, jo era allà. D'ençà que vaig començar a ajudar els meus pares al mercat, quan era un nen, la meua mirada s'ha creuat amb la de milions de persones, i entre aquests milions de persones segur que també hi han estat vostès, senyores i senyors diputats. Crec que aquesta petita reflexió... *(Pausa.)* Bé, perdoneu-me, eh? És per això que el Mercat dels Ocells mereix ser declarat patrimoni cultural i immaterial de Catalu-

nya, per garantir legalment que els nostres fills i els nostres nets puguin ramblejar en el futur igual que ho vàrem fer i ho volem seguir fent nosaltres.

Amb aquest objectiu decidim posar en marxa la iniciativa legislativa popular per a la declaració del Mercat dels Ocells de la rambla de Barcelona com a patrimoni cultural i immaterial, la qual, com vostès ja saben, ha aconseguit entre l'abril del 2022 i el gener del 2023 un total de 56.629 signatures autenticades per l'Idescat. Per tant, la comissió promotora de la ILP que avui represento en aquest faristol té 56.629 raons per donar les gràcies.

El suport que hem rebut ha superat totes les nostres expectatives i ens ha confirmat una cosa que ja intuïem: el Mercat dels Ocells de la rambla de Barcelona està molt per damunt dels paradistes, s'ha convertit en una institució de país i així ha d'ésser reconeguda. L'esforç per recollir totes aquestes signatures sense possibilitat de fer-ho digitalment, sinó a peu de carrer, demanant el nom, les dades personals i la signatura dels ciutadans de Catalunya, ha estat un treball ingent en el qual moltes famílies s'han deixat la pell. Amb aquest esforç, sense cap infraestructura o grup de suport, promoció o finançament per aconseguir-ho, hem assolit ser l'única ILP d'aquesta legislatura que ha superat el llindar establert per la llei de cinquanta mil signatures.

Val a dir que el Mercat dels Ocells i el dinamisme comercial que se'n deriva romanen presents, incòlumes, en l'imaginari col·lectiu de la ciutadania catalana com a part indissociable de la Rambla. Per tant, malgrat les moltes hores de dedicació, el fet cert és que el suport ciutadà rebut ha estat desbordant.

Els lletrats del Parlament van emetre un informe favorable sobre la ILP abans de la seva admissió a tràmit. Tan bon punt acabi la meua intervenció, l'advocat i amic Xavier Ruiz de Loizaga exposarà amb detall totes les qüestions tècniques jurídiques.

En aquest moment –que quedi clar– no estem demanant el seu suport al text final de la ILP. Com hem manifestat repetidament als grups parlamentaris, estem oberts a explorar totes les alternatives que s'entenguin convenients. Per exemple, fer extensiva a la rambla de Barcelona la declaració com a patrimoni cultural i immaterial de Catalunya, tal com han suggerit alguns grups. La comissió promotora està totalment disposada a col·laborar amb els grups parlamentaris en la modificació i la depuració de la ILP per tal que sigui la millor solució jurídica possible per salvaguardar el valor cultural i immaterial del Mercat dels Ocells de la Rambla.

Per això, si la votació d'avui és favorable a la iniciativa legislativa popular, la comissió promotora tindrà tot l'interès en escoltar i, si s'escau, en fer seves les seves propostes, però això és indispensable perquè ens ajudeu a superar el debat a la totalitat.

Senyores i senyors, si la votació d'avui no és favorable a la ILP, la conseqüència directa serà que el Mercat dels Ocells de la rambla de Barcelona desapareixerà. La feina realitzada per la meua família i per les famílies de la resta de paradistes amb un gran esforç durant moltes generacions i al llarg de la història es perdrà sense remei. També perdran la seva ocupació laboral més de cent treballadors, alguns dels quals, que avui ens acompanyen a la tribuna de convidats, porten dècades treballant a la Rambla.

Sigui com sigui, allò més important és que la desaparició del Mercat dels Ocells suposarà una pèrdua irreparable per a la ciutat de Barcelona i per a tot Catalunya. L'eventual rebuig a una ILP per part del Parlament de Catalunya infligirà una ferida gravíssima en el nostre patrimoni cultural i immaterial, en contravenció de les obligacions internacionals assumides amb la convenció de la UNESCO del 2003.

Per aquestes raons, la comissió promotora prega a les senyores i senyors diputats que s'oposin a les esmenes a la totalitat presentades i permetin d'aquesta manera que, respectant el mandat de la ciutadania de Catalunya, pugui continuar la tramitació parlamentària de la ILP. Votin perquè les nostres mirades puguin continuar-se

creuant quan visitin les parades de la rambla dels ocells. Votin, si us plau, perquè la rambla de Barcelona no deixi mai de ser-ho.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats. Cedeixo ara la paraula al meu amic Ruiz de Loizaga, que explicarà al Ple les principals qüestions jurídiques que planteja la ILP.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació intervé el senyor Xavier Ruiz de Loizaga Solé. Quan vulgui.

El representant de la comissió promotora Xavier Ruiz de Loizaga

Molt honorable senyora presidenta del Parlament, moltes gràcies. Molt honorable consellera, il·lustres senyors i senyores diputats i diputades, és un autèntic honor per a mi parlar avui davant del Ple del Parlament. El portaveu de la comissió promotora, el meu bon amic Xavi Cuenca, m'ha demanat que prengui la paraula en aquest debat per detallar els principals aspectes jurídics i tècnics d'aquesta proposta. Permetin-me, per tant, que li agraeixi públicament la confiança que ha dipositat en mi per acompanyar-lo en tota aquesta tramitació, conjuntament amb el meu company Miquel Pons, a qui li agraeixo immensament la molt bona feina feta.

Permetin-me també, al seu torn, indicar-los que el debat d'avui transcendeix absolutament la pervivència del Mercat dels Ocells. Allò que veritablement està en joc en aquesta sessió és el dret fonamental a la participació política de les 56.629 persones que han donat suport a la ILP. El Tribunal Constitucional ha reconegut en reiterades ocasions que les iniciatives legislatives populars són una expressió del dret fonamental a la participació en els assumptes públics. En conseqüència, el Ple no hauria de perdre en cap moment de vista l'autèntica dimensió de la decisió que ha de prendre.

Frenar en sec la tramitació de la ILP, com pretenen aconseguir els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat, seria greument perjudicial per a la democràcia participativa. Avui no es votarà l'aprovació de la ILP, com ha dit el Xavier, sinó únicament permetre que continuï la seva tramitació com a proposició de llei.

Com les senyores i senyors diputats saben, durant aquesta tramitació la ILP podrà ser modificada, i fins i tot podrà plantejar-se la seva integració en una altra iniciativa legislativa que s'estigui substanciant al Parlament. En aquest context, ens costaria molt –ho repeteixo, molt– d'entendre i d'acceptar que la nostra ILP no pugui ni tan sols superar el debat a la totalitat per continuar amb la seva tramitació, amb la feina de les comissions i ponències que pertoquin.

Amb tot el respecte, creiem que un incompreensible rebuig en aquest acte d'avui de la ILP implicaria desconèixer la voluntat expressada per la ciutadania a través de les 56.629 signatures obtingudes i autenticades per l'Idescat. El sistema democràtic es basa en la participació ciutadana. Aquest és el tret més característic del nostre sistema de convivència i aquell que ens diferencia, en definitiva, d'altres règims polítics. De fet, el dret fonamental a la participació ciutadana en tots els aspectes de la vida econòmica, política, social i cultural es consagra tant a la Constitució com al propi Estatut de Catalunya. Amb la ILP el que estem fent no és altra cosa que exercir aquest dret fonamental.

En aquest sentit, presentar o donar suport a les esmenes a la totalitat plantejades pels grups parlamentaris que ho han fet seria esmenar l'actuació dels ciutadans. Els ciutadans, amb les seves signatures, plantegen un debat, el de la necessària preservació del Mercat dels Ocells com a part integrant del patrimoni cultural i immaterial de Catalunya, que aquest Parlament hauria d'afrontar i entomar amb valentia permetent que continuï endavant la tramitació parlamentària de la ILP.

El Parlament ha de saber canalitzar l'anhel manifestat pels ciutadans. No fer-ho allunya la ciutadania de les institucions, siguem-ne molt conscients. Segurament els semblarà una qüestió trivial, la qüestió que estem abordant avui, però és més transcendental del que s'imaginem, perquè suposa menystenir la democràcia participativa i resta legitimitat a l'actuació institucional.

Fetes les consideracions anteriors, que són per nosaltres molt rellevants, i abans d'entrar en els detalls tècnics de la ILP que es presenta, tinguin molt present que allò que pretén aquesta iniciativa és assegurar que es pugui continuar desenvolupant activitat comercial en el mercat, com ha succeït durant els darrers segles.

La ILP no determina, perquè no forma part del seu propòsit, ni ho pot ser, quins productes s'han de vendre a les parades, ni entra en el debat de quina és la durada de les concessions, qui n'ha de ser el titular o quin ha de ser el seu règim jurídic. Això és debatrà a nivell municipal, es debatrà a nivell judicial, on correspongui. No forma part de la ILP, aquest debat. Per tant, els prego que, quan facin les seues exposicions, no ho abordin des d'aquesta perspectiva, perquè la ILP no va d'això; va de preservar el dinamisme comercial del Mercat dels Ocells de la Rambla, el bullici que el fa tan característic, el ramblejar que tots els ciutadans i ciutadanes de Barcelona i de tot Catalunya coneixem i hem compartit en alguna ocasió.

La finalitat de la ILP es limita, doncs, a la salvaguarda del valor cultural i immaterial del Mercat dels Ocells. Les qüestions que abans he citat –la durada, el titular– són purament contingents en aquest debat, l'objecte del qual és la protecció del dinamisme comercial característic de la rambla de Barcelona i específicament del Mercat dels Ocells. Volem que quedi molt clar en aquest debat.

Així mateix, ha de quedar també molt clar que el Parlament de Catalunya, per mandat del conveni de la UNESCO de 2003, no té la facultat de preservar el patrimoni cultural i immaterial de Catalunya, en té l'obligació. Per tant, senyores i senyors diputats, han d'exercir avui les seves obligacions amb molta responsabilitat.

Fetes aquestes consideracions, m'agradaria que la meua presentació servís també per contestar dues preguntes: per què el Mercat dels Ocells de la Rambla reuneix els requisits legals per ésser declarat patrimoni cultural i immaterial de Catalunya? En segon lloc, per què és necessari que aquesta declaració es faci a través d'una ILP com la que es planteja?

Comencem per la primera d'aquestes dues qüestions. La venda d'animals a la rambla de Barcelona es remunta a finals del segle xv. Les parades de venda d'animals domèstics, principalment ocells, però també d'altres tipus de productes alimentaris i no alimentaris, existeixen a la Rambla des de mitjans del segle xix. L'ambient ramblístic no s'entén sense el Mercat dels Ocells, n'és absolutament indissociable. I és per això que reuneix les característiques precises per ésser declarat patrimoni cultural i immaterial de Catalunya.

Segons l'article 2 de la convenció de la UNESCO per a la salvaguarda del patrimoni cultural i immaterial del 2003, formen part d'aquest els usos, les representacions, les expressions, els coneixements que les comunitats, els grups i, en alguns casos, els individus reconguin com a part integrant del seu patrimoni cultural. A més a més, el patrimoni cultural, segons la UNESCO, es transmet d'una generació a una altra, és recreat constantment per les comunitats i els grups en funció del seu entorn, la seva interacció amb la naturalesa i la seva història, la qual cosa els infon un sentiment d'identitat i de continuïtat.

En el nostre cas, la rambla de Barcelona forma part del patrimoni cultural i immaterial perquè constitueix un ambient que el veïnatge de la ciutat assumeix com a propi, en ésser fruit de l'esforç continuat de moltes generacions d'ençà del segle xv. Així ho va reconèixer el propi Ajuntament de Barcelona quan aprovà el pla especial d'ordenació de la Rambla, amb el qual se cerca –llegeixo literalment el seu article 1– «potenciar i preservar els trets característics que configuren la Rambla com un conjunt patrimonial i immaterial de la ciutat».

Doncs bé, el Mercat dels Ocells és un element imprescindible en l'enteniment d'aquest conjunt patrimonial i immaterial. Allò que defineix la Rambla no és el seu disseny urbanístic, el valor dels seus edificis, sinó elements expressius fràgils, com el pendent, l'ondulació del carrer, tal com digué Josep Maria Espinàs, així com la pervivència del seu dinamisme comercial.

És veritat que, d'ençà de l'aprovació de l'actual normativa en matèria de benestar animal, els paradistes del Mercat dels Ocells ja no poden exercir la seva activitat vinculada als animals domèstics, però és important, com hem dit abans, subratllar que amb la ILP no se cerca tampoc recuperar aquesta activitat vinculada als animals.

Ara bé –és molt important–, l'absència d'animals domèstics a la Rambla de Barcelona no ha implicat –ho repeteixo, no ha implicat– que el Mercat dels Ocells hagi perdut la seva essència més característica, sinó que ha originat una evolució que dona fe de la seva voluntat d'ésser d'aquesta institució barcelonina i catalana.

Quan entrà en vigor la normativa sobre benestar animal, els paradistes del Mercat dels Ocells, seguint precisament el criteri de l'Ajuntament de Barcelona, hagueren de reorientar la seva activitat comercial. D'aquesta manera, aconseguiren que la vitalitat i el dinamisme del Mercat dels Ocells s'hagin mantingut absolutament incòlumes.

Emprant les paraules de la convenció de la UNESCO que abans hem citat, l'evolució experimentada pel Mercat dels Ocells fins al dia d'avui exemplifica la seva recreació constant. El mercat no ha romàs immòbil durant els segles, sinó que s'ha anat adaptant a les circumstàncies i regulacions canviants de la nostra societat.

Passem ara a la segona qüestió –i vaig acabant, presidenta. Durant les dues darreres legislatures, l'ajuntament ha manifestat la seva voluntat de desmantellar les parades del mercat. L'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que la Generalitat ha d'adoptar les mesures necessàries per executar les obligacions derivades dels tractats i els convenis internacionals ratificats per Espanya o que vinculin l'Estat en l'àmbit de les seves competències. Per tant, el Parlament té el deure d'emprendre totes les actuacions que siguin necessàries per donar compliment, en l'àmbit de les seves competències, a la convenció de la UNESCO per a la salvaguarda del patrimoni cultural i immaterial.

De moment no existeix en la legislació catalana –i és molt important ser-ne conscient– una legislació sobre el patrimoni cultural i immaterial que estableixi categories jurídiques adequades per a la seva protecció. I les decisions adoptades per l'Ajuntament de Barcelona per desmantellar de manera immediata el Mercat dels Ocells no permeten esperar a l'aprovació d'una llei general sobre aquesta matèria, com sí que existeix en altres comunitats autònomes.

La proposició de llei singular que avui es presenta compleix els requisits establerts al respecte pel Consell de Garanties Estatutàries. No afecta cap dret fonamental ni cap llibertat pública. Així mateix, és una decisió respectuosa amb el principi de proporcionalitat, perquè constitueix una *ultima ratio*: s'adopta després d'haver esgotat els mitjans ordinaris disponibles tant a nivell administratiu com a nivell judicial.

Per tant, reclamem de tots vostès un suport a aquesta iniciativa i que les esmenes a la totalitat plantejades no prosperin en la sessió d'avui.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. I a continuació, i per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Bé, bona tarda. També benvinguts a la comissió promotora. Des del nostre grup parlamentari, ho saben, hem presentat una esmena a la totalitat. I des del màxim respecte també a la seva proposta, doncs, tractarem d'explicar en què es fonamenta aquesta esmena a la totalitat i per què l'hem presentada, no?

Mirin, vostès parlaven sobre el que representa, segurament, per a molts barcelonins i barcelonines, i també jo diria per a molts catalans i catalanes, el que és ramblenar. I, sens dubte, forma part d'una part de la nostra història i de la història de milers de barcelonins i barcelonines i de catalans i catalanes. Segurament..., en el meu cas, un dels primers records que tinc d'infant és quan amb el meu avi, tot esperant que la meua àvia deixés de treballar a l'antiga sabateria Royalty de Portal de l'Àngel, anàvem a la plaça Catalunya i el meu avi em comprava veges per donar als coloms. I, després, sovint baixàvem per la Rambla a veure les parades, les parades de les flors i, evidentment, també les parades dels ocells.

I és cert que avui són dues activitats que ja no existeixen i que jo crec que té sentit que no existeixin. I això també passa amb altres tradicions. És a dir, també jo, a casa meua..., durant molts anys es veien els toros, i el meu pare era una persona que, bé, li havien agradat els toros, i jo també de petit els havia vist. I ara jo, si parlo del meu pare, doncs..., els dos estem plenament satisfets que a Catalunya, per exemple, no hi hagin corrides de toros i s'hagin prohibit les corrides de toros.

Per tant, nosaltres, en tot cas, no neguem que hi hagi un llegat cultural i, evidentment, el que ha representat durant molt de temps, diria que fins i tot més enllà d'un segle, el que ha estat la rambla dels ocells. I vostès també hi feien referència, que fins i tot forma part de la literatura catalana i, per tant, també, òbviament, de la nostra cultura i, evidentment, de la cultura dels barcelonins i barcelonines. Però també les tradicions i també els usos, i també el que la societat entén que és raonable o no és raonable en ple segle XXI, canvia. I això és el que explica el que ha passat amb la rambla dels ocells i el que ha passat també amb les parades de les Rambles.

Jo crec que té a veure..., i amb la nostra posició, però no és només la nostra posició, crec que també és el marc legal que ens hem donat entre tots i totes, que és una activitat que a dia d'avui no es pot exercir en funció del marc legal que existeix a Catalunya, no es pot exercir tal com estava plantejada en el seu moment a la Rambla. I, per tant, nosaltres no la compartim, com estava plantejada.

I el que nosaltres no acabem d'entendre de la proposta és que, clar, si el que volem és que sigui patrimoni immaterial, la rambla dels ocells i el que representaven les parades, teòricament seria per mantenir la mateixa activitat que hi havia aleshores. I això crec que segurament tots i totes devem estar d'acord que no és plantejable.

Una altra cosa és que nosaltres volguéssim recordar el que havia estat la rambla dels ocells, però això es pot fer de moltes maneres. Es pot fer des de la remodelació, per exemple, de la Rambla; des de decidir conjuntament aquest procés de remodelació, si hi ha d'haver algun tipus..., no?, des del punt de vista de record memorialístic, que es posi..., que s'expliqui el que va existir a la Rambla durant molt de temps. Però no té sentit que aquesta activitat la tinguem avui tal com l'havíem definit.

I el que nosaltres també entenem i, a més a més, vull recordar que la situació específicament dels paradistes és evident que s'ha de produir..., s'ha anat, diguéssim, materialitzant en aquestes dues darreres legislatures, però ja veníem de temps d'abans i d'antics també governs de l'Ajuntament de Barcelona on la decisió i la decisió presa anaven en un mateix sentit, que és que deixessin d'existir.

I jo crec que hi ha hagut un debat i hi ha un debat també al voltant de la Rambla, i això segurament té a veure amb els models de ciutat. Però crec que, paradoxalment, aquí coincidim diferents partits polítics que en altres coses no estem massa d'acord..., què és el que ha de ser la Rambla i què volem que sigui la Rambla. I també té a veure amb el que es plantejava inicialment: volem que la Rambla sigui un passeig per als barcelonins i barcelonines i especialment també per als veïns i veï-

nes de Ciutat Vella. I això també té a veure amb els usos i amb les activitats que s'hi plantegen.

I això també té a veure..., en funció del que es converteixen o es deixen convertir, en aquest cas, doncs, els comerços i les parades. I per nosaltres –i ho hem dit també per activa i per passiva– té sentit que en aquest cas a la Rambla el que hi hagi siguin segurament, evidentment, els quioscos, els quioscos de flors; evidentment també activitats com, per exemple, el que és la venda en aquest cas de l'ONCE; coses evidentment històriques i singulars, com és també el quiosc del Museu de Cera. I això és el que nosaltres entenem que té sentit en un procés de recuperació, de transformació de la Rambla.

I, per tant, el que nosaltres volem, en definitiva, és que determinades activitats, que es poden legítimament defensar, però..., que no tinguin cabuda en aquest sentit en el procés de la Rambla. I segurament és complicat de resoldre. I, evidentment, els processos de transformació són complicats. I sempre es pot fer millor, i, evidentment, sempre hi pot haver més diàleg.

Per part nostra, entenem que diàleg n'hi ha hagut. Segurament quan s'arriba a la via judicial..., probablement per part de totes les parts, en aquest cas, doncs..., bé, sempre es podria haver fet millor. Però hi ha hagut per part de l'ajuntament diàleg, s'han intentat buscar solucions, s'han ofert fins i tot compensacions també, evidentment, per una activitat que ha de cessar. En tot cas, s'han buscat també processos de mediació. Evidentment, això, finalment, ha arribat a un terreny judicial.

I, per altra banda, també dir que les coses nosaltres entenem que per part de l'Ajuntament de Barcelona s'han fet bé, perquè també, en aquest cas, totes les sentències judicials excepte la darrera, cautel·lar, que té a veure amb el debat que estem tenint aquí, han donat la raó al procediment que ha seguit, en aquest cas, l'Ajuntament de Barcelona, no?

I, per tant, insisteixo en el que deia al principi, des de l'absoluta comprensió de que no és una decisió senzilla, que evidentment té efectes concrets sobre persones i famílies, com vosaltres destacàveu, però sí que nosaltres creiem que és una decisió que en el seu moment va ser encertada i que, a més, tenia a veure amb el signe dels temps. I, per tant, té sentit que determinades activitats que segurament quan van començar, al segle XIX, eren socialment acceptades, que es van començar a fer a la Rambla..., doncs al segle XXI aquestes activitats no hi tenen cabuda.

I són decisions, també vull recordar-ho, que s'han pres de manera compartida a l'Ajuntament de Barcelona. Si no vaig errat, amb el suport de tots els grups municipals excepte el Partit Popular –com que parlen després de mi, si no, ja em corregiran–, però que són decisions que s'han pres amb el suport dels grups majoritaris en diversos governs municipals a l'Ajuntament de Barcelona. I té a veure també amb el que deia jo d'aquest sentit comú i d'aquest signe dels temps, no?

Per tant, com deia, des del respecte més absolut, evidentment també des del respecte a les persones que han donat suport a la iniciativa legislativa popular, nosaltres no contraposem el fet de que es pugui recordar i fins i tot reivindicar el que va ser la rambla dels ocells en el seu moment, però nosaltres, evidentment, no compartim el sentit de la iniciativa legislativa popular, no compartim el sentit del projecte de llei. I és per això que vam presentar aquesta esmena a la totalitat i és per això que també la mantenim.

Moltes gràcies. Bona tarda.

La vicepresidenta

A continuació, i per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la senyora Assumpta Escarp Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades, membres de la comissió promotora, senyor Xavier Cuenca, senyor Xavier Ruiz de Loizaga i també tots aquells que avui ens han volgut acompanyar en aquesta presentació d'aquesta iniciativa legislativa popular per declarar el Mercat dels Ocells de la Rambla com a patrimoni cultural i immaterial.

Si ens llegim el contingut de la ILP, el que fa és, diguéssim, declarar i, al mateix temps, estatuir les seves conseqüències jurídiques; per tant, l'obligació de salvaguarda i protecció dels béns materials associats, és a dir, la salvaguarda dels elements actuals, no els originals. I, per tant, crec que aquest és un matís important, que més endavant m'hi referiré.

Es tracta de mantenir, segons el contingut de la ILP, una activitat declarada il·legal pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya davant del desallotjament previst per part de l'ajuntament d'acord amb el pla especial d'ordenació de la Rambla i del projecte executiu de nova urbanització.

He volgut començar aquí aquesta intervenció per desgranar a partir d'ara el perquè de l'esmena a la totalitat del meu grup parlamentari, que en cap cas és una esmena al procés d'iniciativa legislativa popular, regulat per llei i pel propi Estatut, procés democràtic de participació i que amb tuteles i totes les garanties dona la iniciativa legislativa als ciutadans i ciutadanes, però que dona al Parlament de Catalunya el que és la seva obligació: decidir, com qualsevol projecte de llei, si continua o no la seva tramitació.

Mirin, les ciutats són éssers vius, canviant i sempre en constant evolució. La seva força i la de la seva gent rau en fer com els vogadors: navegar en aigües turbulentes del present per trobar el seu camí cap al futur, però sempre amb la mirada còmplice cap al passat.

Reconèixer d'on venim, quina és la història de cada racó de Barcelona, ens permetrà avançar i evolucionar, però mai ens parerà. La Rambla, les Rambles, amb els seus diferents trams, és la imatge de Barcelona, és la seva història, és el punt d'encontre entre el Raval i el Gòtic, és porta al mar. S'han anat construint al llarg dels segles no només la seva arquitectura, sinó també els seus usos canviant.

I ara tenim un repte col·lectiu com a barcelonins, com a catalans: recuperar la Rambla, tornar-la a sentir nostra, tenir ganes de tornar-hi a passejar. Hi ha en aquests moments projectes i iniciatives culturals que ens han d'arrossegar rambla avall; també el gran projecte d'urbanització, alliberant espai públic, donant perspectiva d'on som, i veure la Rambla en tota la seva amplitud.

Parlem un moment d'on venim. La Rambla és història llunyana i recent, és també la història de la ciutat. La venda d'animals a la Rambla es remunta al 1891, si parlem dels orígens del mercat. En aquell moment no eren parades fixes; eren parades que s'obrien al matí, s'hi posaven els animals a la venda i es recollien a la tarda per recuperar l'espai per als vianants.

A partir de 1970 hi ha un canvi radical de la naturalesa del mercat i, per tant, deixa de ser ambulant i es posen unes guinguetes fixes que es construeixen –estem parlant de l'any 1970– i es converteix en un mercat sedentari. Estem parlant de la Rambla dels Estudis.

A partir de 1988, la llei de protecció dels animals, que marca i obre el camí en els principis de respecte, defensa i protecció dels animals, marca un abans i un després en el que és el Mercat dels Ocells de la Rambla, i també marca l'inici de la fi del mercat tal com el coneixíem.

Posteriorment, Catalunya fa la seva llei el 2003 –hi ha un text refós de l'any 2008–, sempre amb el mateix criteri: evitar l'exposició dels animals i protegir tot el que és el benestar animal. La pròpia estructura física de les antigues parades d'ocells, petites guinguetes, no permetia complir amb aquest requisit de benestar en

la mesura, també, que els animals quedaven exposats a la vista de qualsevol vianant i es contravenia la llei del 2003.

El 26 de novembre del 2009 es formalitza un conveni amb els titulars de les parades d'ocells de la Rambla on es planteja la reordenació comercial dels llocs de venda. El conveni regula les condicions per a la remodelació física de les parades. Els titulars, amb instal·lacions totalment renovades, van passar a vendre gelats, articles de *souvenirs*, torrons i altres articles que res tenen a veure amb la venda d'animals.

Aquest conveni, així com les autoritzacions noves dels llocs de venda, van ser declarats nuls per decret d'alcaldia de 9 d'octubre del 18, ratificat per una sentència del Tribunal Superior de Justícia aquest mateix any, que va desestimar el recurs d'apel·lació interposat pels titulars de les parades. I, per tant, ha confirmat la nul·litat del conveni.

Actualment, aquest procés judicial està pendent de cassació davant del Tribunal Suprem. La mateixa llei i l'exposició de motius ho diuen: avui, amb aquesta ILP, el que es vol és suspendre aquesta última actuació judicial i, per tant, d'alguna manera, parar el procés on el tenim en aquest moment.

A més, jo crec que val la pena també dir, en aquest repàs de la història, que totes les concessions estan caducades. Han passat catorze anys i les concessions també estan caducades. Han passat catorze anys, com els hi deia, i crec que tres forces polítiques a l'alcaldia de l'Ajuntament de Barcelona, i totes hi han estat d'acord. No referiré aquí totes les sentències ni els llargs camins judicials, però dir, sí, que totes, com deia el meu company David Cid, han estat favorables a l'Ajuntament de Barcelona. I els hi diré: han estat favorables a l'interès general de recuperar l'espai públic, fins i tot la mesura cautelar per tal d'impedir el cessament i desallotjament de les actuals parades.

Però, mirin, m'allunyaré de les explicacions jurídiques i els hi faré una pregunta ben senzilla: hi ha res a les actuals estructures de venda de la Rambla que els hi recordi aquell mercat, el mercat d'ocellaires? I, ja posats a fer, en faig una altra: creuen que la salvaguarda del valor cultural i immaterial d'un mercat obliga a mantenir cap estructura material que res té a veure amb aquella venda, o al que obliga és a preservar el valor immaterial?

El que tots tenim a la memòria, i em dirigeixo possiblement als diputats i diputades de més edat, és quelcom que ja no hi és, perquè, el que feien, ara és impensable, des de la perspectiva de benestar animal, i perquè les guinguetes que han quedat no tenen res a veure amb la història, sinó amb una reconversió feta en un moment determinat per facilitar la transició dels concessionaris i que s'ha acabat convertint en un mercat lluny del comerç tradicional. I malauradament, i em sap greu dir-ho, només tenen un públic objectiu i possiblement són molt pocs de vostès que formin part d'aquest públic, lluny de la tradició.

Jo lo que els hi demano és que una suposada raó històrica no perpetui l'error actual i que no impedeixi ni hipotequi un necessari projecte urbanístic d'un espai de la ciutat que reclama a crits una nova ordenació. Com diu l'informe elaborat per l'Ajuntament de Barcelona, és difícilment comprensible impulsar una obligació de respectar i conservar béns materials quan aquests béns ja no existeixen com a tals, ja que les estructures originals de 1971 han desaparegut i, per tant, materialment no existeix res a protegir relacionat amb les antigues parades de la venda d'ocells.

Acabo, presidenta, i em permetran una llicència personal. He estat dotze anys regidora de l'Ajuntament de Barcelona, regidora de la meua ciutat d'acollida. Entre altres responsabilitats, he estat regidora de Ciutat Vella, el cor de la ciutat. He passejat, he caminat i he treballat molt per la Rambla. Em va quedar la recança, i encara la tinc, que no vam fer bé aquesta transició, que vam generar uns llocs de venda que poc tenen a veure ni amb la història ni amb la ciutat ni amb els barcelonins, però ho vam fer per respecte a qui hi tenia una activitat comercial.

Després d'anys, masses procediments judicials, som en el moment d'avançar, de tirar endavant un projecte d'urbanització amb respecte a l'espai públic, un projecte de dignificació, de recuperació, d'estima d'un espai emblemàtic, que a fora l'hi tenen i que hem de tornar a estimar des de dins. Un projecte que ha d'anar acompanyat de nous projectes culturals, d'una nova mobilitat.

I torno a l'inici: avancem com les ciutats, com els vogadors, navegant en les aigües del present, avançant amb força cap al futur i en complicitat amb el passat, que no vol dir ni parar ni perdre el respecte pel que es va ser.

Moltes gràcies.

La presidenta

En acabar, i de conformitat amb l'article 14 de la Llei 1/2006, de la iniciativa legislativa popular, hi ha la possibilitat d'un torn en contra per part dels representants de la comissió promotora per un temps màxim de cinc minuts. Té la paraula... (*Veus de fons.*) Primer vostè? Doncs primer el senyor Xavier Ruiz de Loizaga Solé. Quan vulgui.

El representant de la comissió promotora Xavier Ruiz de Loizaga Solé

Moltes gràcies, senyors diputats, per les seves intervencions. S'han plantejat aquí alguns debats. El primer, però, que m'ha sorprès, i els hi he de dir molt obertament, és que no han fet pràcticament referència al dret a la participació política de la ciutadania. He sentit..., m'ha semblat entendre, de la senyora diputada, la senyora Escarp, que això s'ha de tramitar com qualsevol altre projecte de llei, i formalment és així, res a dir, però la sensibilitat o, per dir-ho d'una altra manera, la manca de sensibilitat que denota un tractament igual d'una iniciativa legislativa popular plantejada per la ciutadania amb més de 56.000 signatures al nostre entendre no és de rebut.

Ha parlat vostè de l'activitat de la... Han parlat vostès –perdó– de l'activitat de venda d'ocells, i que actualment és una activitat que no es duu a terme a les parades. I certament és així, però la iniciativa legislativa popular, com els he dit, el que pretén és garantir la continuïtat en el dinamisme comercial d'aquesta part de la Rambla i fer-la extensiva, si s'escau, a tota la Rambla, però parlem d'aquest mercat perquè és el que està en risc. Per tant, en el debat sobre el Mercat dels Ocells nosaltres ens hi alineem: no estem pretenent recuperar la venda d'ocells, estem pretenent preservar l'activitat comercial, el dinamisme, el bullici de la Rambla, el ramblejar del qual parlàvem. I estem oberts absolutament a qualsevol debat entorn de com han de ser les parades, quins productes s'hi han de vendre..., el que sigui, el que faci falta.

La ILP, com els hi he dit, tampoc parla de les concessions, però vostè, sobretot en la intervenció de la senyora Escarp, hi ha fet una referència molt concreta. I ha fet referència al conveni de 2009, que, efectivament, pendent de sentència del Suprem, s'ha declarat nul. Però és que aquest conveni el van impulsar vostès, i a qui han deixat a l'estacada és als paradistes. I jo els hi vull fer una reflexió: si es confirma que el conveni de 2009 és nul, voldrà dir que mai ha existit en el món del dret, i si mai ha existit en el món del dret, voldrà dir que encara queden dotze anys de concessió.

Per tant, si volen que baixem el debat a aquestes qüestions, l'hi baixem, però la ILP no versa sobre aquesta qüestió. Nosaltres volem insistir-hi. Hi insisteixo: si es confirma la nul·litat del conveni del 2009, queden dotze anys de concessió. Pensin-ho bé, perquè voldrà dir que no ha existit i es recuperarà el règim previ a aquest conveni. Em sembla que és molt senzill d'entendre. I, per tant, si volen que baixem el debat, el baixarem, però, hi insisteixo, no és el nostre objectiu.

En qualsevol cas, un aclariment, també. El TSJ no ha declarat pas il·legal l'activitat que s'està duent a terme, l'activitat entesa com l'activitat comercial en les parades; ha dit que el pla especial contempla l'extinció del mercat. I per això som aquí. Nosaltres no ho neguem, però no diu que en aquestes parades no s'hi pugui dur a terme una activitat comercial.

I, enllaçant-ho amb això, i recupero el que deia abans, si el conveni del 2009 és nul, les concessions no estan caducades, no estan extingides. I he baixat al fang però no volia fer-ho, perquè la ILP, hi insisteixo, no va d'això, va d'una cosa molt més transcendent.

En qualsevol cas, molt agraït per les seves intervencions. I, si m'ho permeten, dono pas al meu amic Xavi Cuenca.

El representant de la comissió promotora Javier Cuenca Soro

Bé, moltíssimes gràcies. No entenem què ha passat a les darreres hores, però intuïm que alguns grups municipals, que no han volgut entendre de què anava aquest debat, han imposat el seu criteri per sobre de la voluntat de 66.116 ciutadans que només demanaven que es pugui debatre a la seu de la sobirania popular, en les corresponents ponències i comissions, amb experts de la matèria.

Em saltaré un tros..., perquè ho tenia preparat però ho he canviat, i... Bé, simplement, afortunadament, no tot és fosc, així que, sense desmerèixer la resta de diputats, volem destacar els valors i els principis que hem pogut trobar en els diputats i diputades amb els que ens hem reunit durant aquest procés, que també els acabo de veure ara mateix aquí, aquests valors, i que ens han tractat amb respecte, empatia i educació, independentment del que després hagi decidit el seu grup parlamentari. Així que moltes gràcies a tots en general, però en particular a la Jess, a l'Alejandro, a l'Anna, a l'Andrés, a la Marina, i moltes gràcies, Dolors, i moltes gràcies, Eugeni, i moltes, moltíssimes gràcies, Mònica, pel tracte que ens heu donat.

Finalment, i per acabar, només voldria que ressonés un cop més el nom de la Itziar González en aquesta cambra, una persona de raça i principis fermes que per mi, personalment, ha estat un àngel en aquesta angouxa que dura ja tretze anys i que va entendre tant el problema com totes les parts i que, en tot moment i a través de la qual..., creiem fermament que es pot començar a trobar una solució consensuada.

I, donat que tot sembla indicar que no hi haurà una altra vegada que pugui pujar a aquest faristol, vull que les meves darreres paraules siguin per al meu pare, que avui ens acompanya. Papa, t'estimo. Ho sento molt, ho sento moltíssim. Ho he intentat (*aplaudiments*), no ho he aconseguit. No sé si ho aconseguirem mai, però no deixaré d'intentar-ho.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

La presidenta

A continuació, passem al torn d'intervenció de la resta de grups parlamentaris per posicionar-se. En primer lloc, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Maria Assumpció Laïlla Jou.

M. Assumpció Laïlla Jou

Gràcies, presidenta. Abans de res, agrair tant al Javier Cuenca com al Xavier Ruiz la seva exposició al faristol. Ells deien que no era fàcil adreçar-se en aquest faristol i parlaven de l'oratòria; crec que han estat a l'alçada, i cal reconèixer-ho, perquè a tots els que ens hem estrenat aquí algun dia o altre, en aquest faristol, els primers minuts de les nostres intervencions ens ha passat, segur, com els hi ha passat a ells.

I també agrair a la comissió promotora la recollida d'aquestes més de 56.000 signatures, perquè certament té moltíssim mèrit entendre que hi ha un projecte que al darrere hi han persones que demanen obrir un debat o, com a mínim, plantejar-se, doncs, en aquest cas, una proposició de llei per declarar el Mercat dels Ocells de la rambla de Barcelona com a patrimoni cultural i immaterial de Catalunya.

Crec que puc dir amb tota seguretat que la Rambla forma part de la memòria de tots els barcelonins i barcelonines, i crec que fins i tot de molts o tots els catalans i catalanes, perquè, qui no ha badat mai passejant amunt i avall per les Rambles o en

una diada de Sant Jordi? O qui no ha badat mirant els turistes quan s'aturen a la font de Canaletes? O qui no ha badat veient les riuades de gent que entren i surten del Mercat de la Boqueria o la gent que va al Liceu, que entra i surt del Liceu? La Rambla, des de Colón fins a la plaça Catalunya, té mil racons amb mil colors que ens evoquen a tots molts i molts records.

Jo, en el meu cas, de ben petita acompanyava els meus avis a una petita barberia que teníem davant del Regulador, allà davant de la Boqueria, per als que no són de la ciutat. Recordo les floristes, recordo els ocells, els animals de tota mena (*aplaudi-ments*) que obligaven a tothom a ramblejar, a dedicar temps i mirades perdudes per copsar allò que es veia a les Rambles i que no es veia a la resta de la ciutat; aquelles mirades encuriosides, aquell ambient peculiar i diferent que es veia a les Rambles i no es veia a la resta de la ciutat. Però, més enllà de la meua història, que és com la de tants altres, només cal llegir, per exemple, Manuel Vázquez Montalbán i posar-se en la pell de Pepe Carvalho quan passava per les Rambles, o de Mercè Rodoreda, passejant, acompanyant la Natàlia, la Colometa, en les seves mil passejades, també, per la nostra ciutat. Perquè totes aquestes històries formen part de la nostra història col·lectiva, d'aquella memòria conjunta d'aquells que hem ramblejat tantes i tantes vegades.

Crec sincerament que des del Govern de la Generalitat s'ha perdut una oportunitat, perquè aquest tema s'hagués pogut entomar si hagués sortit la llei tant de temps anunciada i promesa del patrimoni cultural i immaterial català i de l'associacionisme cultural, que està dormint el son dels justos; una llei que de ben segur hagués pogut entomar i recollir..., per conservar aquest patrimoni de tots, immaterial i cultural, que també i tan bé ens diu què i qui som.

Des d'aquesta perspectiva històrica i, perdonin-me, però fins i tot diria que un punt romàntica, jo crec que compartim la importància que posa de manifest aquest text de preservar la memòria de tots nosaltres en totes les seves dimensions preservant la història de cadascun dels trams de les Rambles en tots i en cada moment, començant per la Rambla de Canaletes, la Rambla dels Estudis –posteriorment, durant cent cinquanta anys, la Rambla dels Ocells–, la Rambla de Sant Josep –que també al segle XIX va passar a anomenar-se la Rambla de les Flors o, com deia en Sagarra, la Rambla de les Floristes–, també la Rambla dels Caputxins o Santa Mònica.

Certament, però, la Rambla ha canviat; està obligada a fer-ho i a adaptar-se a aquests nous temps. Amb l'entrada en vigor de les diferents lleis de protecció i benestar animal, ja no es poden vendre ocells i animals –ho ha dit tothom– a la Rambla. I també l'ordenació de la ciutat, i de la Rambla en concret, a partir de l'aprovació del pla especial d'ordenació de la Rambla, ja el 2016, obligava a prendre decisions sobre els diferents usos dels espais i també sobre les parades que estaven en aquest passeig central.

Aquesta iniciativa legislativa popular, en aquesta segona part, entra a regular, per preservar la memòria del Mercat dels Ocells i els antics ocellaires, com s'ha de regular aquest espai central, quins usos ha de tenir aquest espai central que antigament s'hi havia fet el Mercat dels Ocells, ja fos de manera oficial o oficiosa, espais que a dia d'avui ja no estan previstos per a aquests usos econòmics que no siguin, doncs, flors, premsa o, en algun cas, un quiosc, per exemple, del Museu de Cera.

Durant aquests anys, certament, hi han hagut trobades i reunions entre totes les parts, de manera col·lectiva o de manera individual, per arribar a acords i trobar solucions que fossin convenients per a tots. Però, malauradament, aquests temes no ha estat possible solucionar-los i estan a dia d'avui judicialitzats.

Des de Junts per Catalunya, creiem que no és objecte del Parlament regular ni entrar en aquesta matèria, perquè entenem que és competència municipal, i, a més a més, ha de ser així. I també creiem que..., tot i que som partidaris de preservar –només faltaria– la memòria històrica i immaterial que demana aquesta iniciativa legislativa popular, no creiem que calgui preservar de manera física aquelles estruc-

tures que ja no són del Mercat dels Ocells, sinó que són noves, i, per tant, no representen allò que es voldria preservar en aquesta memòria.

És des d'aquesta perspectiva que no podem donar suport a la iniciativa legislativa popular, però sí que estenem la mà i ens comprometem a treballar perquè aquesta memòria pervisqui, per treballar perquè des de Cultura es pugui ajudar a conservar aquest patrimoni tan important no només per als barcelonins, sinó que crec que puc parlar..., per a tots els catalans, i, per tant, que també preservem i ajudem a construir aquest futur de tots a partir d'aquesta memòria col·lectiva que ens fa ser com som.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Señora presidenta, señores diputados, señores comparecientes –Javier, Xavier, Xavier, Javier–, público, que me han dicho que hay algunos paradistas y trabajadores, bienvenidos al Parlamento de Cataluña y buenas tardes a todos. Bueno, pues pocas veces hemos tenido más fácil, la verdad, en este Grupo Parlamentario de VOX, posicionarnos ante una iniciativa como en este caso.

Ya les anuncio, para empezar, que en VOX apoyamos que se debata en este Parlamento sobre esta iniciativa legislativa popular de la proposición de ley de declaración del Mercat dels Ocells de la rambla de Barcelona como patrimonio cultural e inmaterial de Cataluña. Por lo tanto, no vamos a apoyar las enmiendas a la totalidad presentadas por los grupos políticos socialistas y comunistas, que han venido malgobernando el Ayuntamiento de Barcelona en los últimos años y cuyo objetivo, de estas enmiendas, es impedir este debate.

Y lo vamos a hacer por dos razones fundamentales. En primer lugar, por respeto a Barcelona, a sus tradiciones, a sus costumbres y a sus gentes. Seguramente, cada uno de nosotros puede explicar multitud de vivencias y de anécdotas personales que han tenido lugar en las Ramblas de Barcelona. Lo hemos visto ya; hemos visto que algunas personas –además, con gran emotividad– han estado expresando vivencias personales. Todos podemos..., tenemos situaciones parecidas, ¿no?

Y todos hemos paseado por ellas, por estas Ramblas, en multitud de ocasiones, disfrutando de su ambiente mediterráneo y alegre. Y, además, todos nos hemos sentido orgullosos de mostrarlas a familiares o amigos de otros lugares que nos visitaban y que, cuando venían, ya tenían apuntado en su agenda de viaje conocer esta famosa calle de Barcelona, la Rambla de Catalunya, con tanta personalidad.

Creemos que la desaparición de una parte fundamental de la Rambla de Catalunya no debe decidirse sin más en una oficina administrativa del propio ayuntamiento.

En segundo lugar, nos oponemos a estas enmiendas por respeto a las..., tengo apuntado 56.629 personas –ahora nos han dicho que parece que son bastantes más– que han apoyado con su firma esta iniciativa legislativa popular para la declaración, como hemos comentado, de este mercado como patrimonio cultural e inmaterial de Cataluña.

Bien, pues, las enmiendas a la totalidad presentadas por socialistas y comunistas tienen como objeto impedir que se debata; nada más, impedir que se debata. No quieren hablar de este tema en este Parlamento. Y, evidentemente, como ya he dicho, desde VOX no podemos apoyarlas.

Quiero dejar claro que esto no quiere decir que vayamos a apoyar el texto que nos presenta el grupo promotor. Solo quiere decir que nosotros, VOX, queremos que se debata en este Parlamento. Repito: solo quiere decir que queremos debatir sobre ella. Queremos escuchar con detalle los argumentos de los promotores de la iniciativa y de los comerciantes afectados. Esperamos conocer sus argumentos para

aprobar esta ley y las consecuencias que tendría para la Rambla de Catalunya esta declaración de patrimonio cultural e inmaterial de Cataluña.

Y también queremos escuchar al Ayuntamiento de Barcelona y a sus técnicos, por supuesto; queremos escucharlos a todos. Esperamos conocer el proyecto de remodelación urbanística que se ha mencionado por aquí de esta parte de la Rambla, los beneficios que esto puede traer para la ciudad de Barcelona y los perjuicios que, a su juicio, a juicio del ayuntamiento y sus representantes, puede acarrear esa declaración de patrimonio cultural e inmaterial.

En definitiva, creemos –también se ha hecho mención de ello– que los ciudadanos, estos cincuenta y tantos mil ciudadanos o sesenta y tantos mil que han presentado esta iniciativa a este Parlamento, se merecen nuestro respeto y consideración. Y poco respeto mostraríamos a estos catalanes si este Parlamento decidiese rechazar su iniciativa sin siquiera debatirla, como pretenden socialistas y comunistas.

Es muy probable que su rechazo venga motivado por que las personas proponentes son honrados comerciantes que levantan cada día la persiana de su negocio, trabajan duro, cumplen la ley, crean empleo –más de un centenar, según nos dicen– y pagan sus impuestos. Si en vez de ser así las personas afectadas fuesen –es un suponer, ¿eh?– inmigrantes ilegales que no cumplieran las leyes vigentes ni la normativa municipal, que no pagaran impuestos ni estuvieran dados de alta en la seguridad social, probablemente socialistas y comunistas les hubieran prestado más atención y se habrían mostrado más comprensivos con ellos. *(Alguns aplaudiments.)*

Es más –es más–, incluso les hubieran ayudado con subvenciones. Desgraciadamente, son los tiempos que corren en nuestro país, fruto de decenios de hegemonía cultural progre: para el que trabaja duro, cumple la ley y se esfuerza en crear riqueza y empleo, cada vez más normas, más controles y más sanciones, si en algún momento las incumple; para el que ni trabaja ni crea riqueza e incumple las normas por sistema, comprensión y ayudas.

Desde VOX manifestamos nuestro cariño por la Rambla de Catalunya, una calle tradicional que ha pasado a ser un emblema de Barcelona, de Cataluña y de España. Y, por ese cariño que le profesamos, creemos que es obligación de este Parlamento escuchar la voz de los más de cincuenta mil catalanes que piden reconocimiento y respeto para la Rambla. Este ejercicio de democracia supone el rechazo a las enmiendas a la totalidad presentadas por socialistas y comunistas.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Sempre és sorprenent, no?, escoltar la defensa de la participació, quan després els 2 milions que voten l'U d'Octubre se'ls vol engarjolar, eh? *(Aplaudiments.)* En fi...

Presidenta, diputades i diputats, consellera, promotors de la ILP i totes les persones que ens acompanyeu, mireu, una de les coses que és més desconcertant de la vida parlamentària és que en els debats parlamentaris, quan fem la nostra exposició, quan venim aquí al faristol, tant és si fem una intervenció més brillant o menys brillant, si la fem més oportuna o menys oportuna, si és provocativa, si és avorrida, si és divertida..., és igual, el que segur que no és, habitualment, és eficient, és eficaç, perquè el vot, el que cada u votarà respecte al tema que estem debatent, ja es porta decidit i no es canvia.

Jo avui, que sé que aquí els grups porten molt decidit quin és el vot que faran, els hi demano honestament que se'ls replantegin. *(Aplaudiments.)* Els hi demano que es replantegin aquest vot a favor de l'esmena a la totalitat que impedirà que aquest Parlament pugui debatre el que ens han portat aquí els promotors de la ILP.

I els ho dic perquè, més enllà de la proposta concreta que ells estan presentant, sobre la qual nosaltres també..., hi han molts aspectes, hi han moltes coses que podem no compartir, hi han coses que veuríem diferent... Ells mateixos ho han explicat, no?, tot el que hem aportat a partir de que ells han vingut a veure'ns, de si això podria ser per a totes les Rambles, per a tot sencer, per a tota l'activitat... Més enllà, doncs, de la solució concreta, aquí estem parlant d'un procés de que aquí ha arribat una proposta que ve del carrer, que ve d'una iniciativa legislativa popular, que vol dir que ve de la participació ciutadana, que ens porta l'oportunitat de tenir un debat en profunditat que no ha de quedar segrestat per les dinàmiques municipals de Barcelona. Perquè la Rambla, les Rambles de Barcelona són un patrimoni de tot el país, i no pot ser que tot aquest debat sobre els usos quedi segrestat per una història que està farcida de cadenes d'errors que s'han comès durant molts governs municipals.

Fixeu-vos que aquesta iniciativa legislativa popular ha vingut a Cultura, s'ha posat a Cultura. I ha estat un encert dels promotors fer-ho així, perquè això ens obre moltes més oportunitats. Es tracta d'una ILP que recau a Cultura, perquè la proposta que fan els ocellaires per evitar ser expulsats dels seus llocs de venda a la Rambla és que puguin convertir-se en patrimoni a protegir, en ser una tradició històrica i un element del paisatge urbà que fa de contrapoder a la uniformitat de les ciutats, on dominen les multinacionals i les terrasses de restaurants.

Em vull aturar un moment en això, en aquest detall. S'ha dit també..., és veritat, consellera, no tenim la llei de patrimoni en marxa. Hem parlat molts cops a la Comissió de Cultura de la importància de la memòria dels llocs, de què ha passat als llocs, de lo important que és preservar què s'ha viscut en els llocs de les ciutats. Perquè, si no, resulta que si no preservem la singularitat de les ciutats arriba un moment que tant ens és estar a la Rambla d'Amsterdam com a la de qualsevol ciutat del món, sobretot si és del món europeu, que ja no sabem on som. És important preservar el que identifica ciutats concretes, la seva vida, la seva història i la seva identitat.

Però és que aquest debat que se'ns planteja amb aquesta ILP, i per això jo els demano de veritat que es replantegin aquest vot que tenen ja previst, doncs, de recolzar l'esmena a la totalitat..., els demano que permetin que aquest debat entri al Parlament, que es generi la ponència, que puguem programar totes les compareixences, que puguem escoltar i puguem debatre..., és perquè aquí no hi ha només unes famílies que, a més a més –i aprofito per dir-ho–, no han estat prou escoltades. Perquè, senyora Escarp, vostè parlava d'aquest procés històric, però quan hi va haver el pla especial –la regidora llavors era Mercè Homs– no estàvem parlant d'interessos, de qui ocuparia aquell espai després, no hi havia uns lobbys que pressionaven perquè els ocellaires deixessin lliure l'espai perquè estaven fent competència a uns comerços dels costats de la Rambla o perquè hi havia previst poder-lo ocupar amb les terrasses dels restaurants i dels bars que estan esperant que la Rambla quedi lliure per poder ocupar aquest espai... Per tant, estem parlant d'una disputa de l'espai públic, d'un debat que s'ha de prendre en profunditat, d'una disputa sobre qui ocupa l'espai públic i quins usos té. Estem parlant sobre aquests usos.

O és que ja no recordem que ja no es poden fer manifestacions a la Rambla? Això també és memòria històrica, senyores i senyors diputats i diputades. Quants drets no hem aconseguit amb mobilitzacions immenses pels drets LGTBI, per la insubmissió, per moltíssimes manifestacions que han aplegat tot el país al voltant de la Rambla? Ara ja no es pot fer. Qui la segresta, la Rambla, en aquests moments? La segresta aquest turisme desbordat (*aplaudiments*) que està eliminant, està expulsant la vida dels veïns i veïnes que ja no tenen un comerç de proximitat; tot i que aquestes parades de la Rambla poden ser comerç de proximitat, però ja no el poden exercir, perquè està absolutament pres pel turisme.

Per tant, estem parlant de debat sobre la disputa de l'espai públic, sobre els usos de l'espai públic, sobre com aquest capitalisme multinacional esborra la singularitat

dels paisatges urbans. Estem parlant, per tant, d'aquest turisme massificat i estem parlant de la memòria dels llocs.

I tot això va lligat, evidentment, a aquesta reivindicació, aquesta justa reivindicació de respecte per tot un conjunt de comerciants, de treballadors i treballadores que quan es va fer el pla especial no se'ls va tenir en compte, no se'ls va escoltar, es van trepitjar els seus drets, es va tirar endavant amb els quioscos i amb les parades de flors, però a ells se'ls va esborrar del mapa. I això s'ha d'esmenar. I tenir aquest debat obert és una oportunitat, una oportunitat per escoltar i per poder pensar una altra manera d'espai públic, una altra manera de fer la Rambla.

Jo, quan van presentar-nos aquesta ILP, tenia poca informació sobre tot l'històric. L'he obtingut, m'he informat, l'he anat a conèixer. Per exemple, tota aquesta iniciativa que hi ha d'Utopia Rambles, que està reivindicant que les Rambles siguin l'espai d'àgora ciutadana perquè les lluites de tothom, de les Kellys, de les persones migrants que estan lluitant a Ciutat Vella per fer-se una vida amb dignitat i que necessiten també aquesta àgora..., que sigui les Rambles de Barcelona, per tenir espai. Iniciatives com Quilòmetre Zero, per exemple, que també està vinculada a la vida municipal. Hi ha moltíssimes coses que s'han de posar i s'han d'aflorar i s'han de discutir. Tinc folis i folis del recorregut històric que ha portat a que els ocellaires hagin hagut de venir aquí, a tocar la porta del Parlament, amb aquesta feina ingent que han fet de recollida de signatures, perquè aquest tema cridés l'atenció al debat, perquè a Barcelona el tema està judicialitzat, està segrestat i està tancat. O sigui, ja no hi ha oportunitat de que aquests debats es puguin fer.

S'hi encavalca el pla especial, per exemple, el pla que va dirigir justament Itziar González, que l'han anomenat..., després d'un concurs internacional per fer un pla de reactivació de les Rambles, no se li va deixar tocar el pla especial. El pla especial és sagrat. Aquí s'encavalquen moltes coses.

Per tant, nosaltres..., i, ho reitero, nosaltres no estem dient que estiguem cent per cent d'acord amb la proposta concreta que els ocellaires han presentat. Tenim moltes..., hi ha llums i ombres, hi ha moltes coses, pros i contres, moltes coses amb les que no estem d'acord, però hi veiem una oportunitat extraordinària, una oportunitat excel·lent perquè aquest Parlament debati i pugui prendre una decisió que faci que d'aquest problema, d'aquest camí de lluita que porten els ocellaires de tants anys de menysteniment, en surti una proposta lluminosa, una proposta que faci de Barcelona una ciutat millor, i de totes les ciutats del nostre país unes ciutats que es reivindicuin com a tals i que tinguin un concert millor en els usos que fem de les ciutats per la democràcia participativa.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Passo la paraula, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, a la diputada senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellera*... Hoy nos llega, desde la sociedad civil, un bonito debate a este Parlament fuera del habitual que, como hemos visto, ha traído también muchas emociones a flor de piel.

Un debate sobre la rambla de Barcelona, sobre su historia, sobre su actividad y sobre sus elementos definitorios. En concreto, el debate que nos trae aquí esta iniciativa legislativa popular hace referencia a un elemento concreto de las Ramblas, el denominado Mercat dels Ocells, pero, con permiso de los promotores –y por sus palabras creo que estarán de acuerdo–, diría que este debate se podría abrir o extender a un ámbito incluso mayor dentro de la propia Rambla.

Antes de continuar, de hecho, les quería enviar un saludo –¿cómo no?– a los promotores de esta iniciativa y agradecerles que nos hayan traído aquí este interesante debate utilizando una herramienta, la iniciativa legislativa popular, que, como todos

sabemos, requiere no pocos esfuerzos en cuanto a la redacción del texto, a la recogida de firmas, al cumplimiento de plazos, a intentar llegar a acuerdos y a seguir las distintas tramitaciones hasta llegar hasta aquí. No es fácil, no muchos lo consiguen, así que vaya por delante todo nuestro reconocimiento.

Pues bien, entrando ya en la materia, con cuestiones un poco más técnicas pero que creo que son importantes, empezaré leyendo qué define la UNESCO a efectos de la convención para la salvaguarda del patrimonio cultural inmaterial como tal, como patrimonio cultural inmaterial. Pues lo define como –y leo textualmente–: «Los usos, representaciones, expresiones, conocimientos y técnicas, junto con los instrumentos, objetos, artefactos y espacios culturales que les son inherentes, que las comunidades, los grupos y en algunos casos los individuos reconozcan como parte integrante de su patrimonio cultural. Este patrimonio cultural inmaterial» –continúa la UNESCO–, «que se transmite de generación en generación, es recreado constantemente por las comunidades y grupos en función de su entorno, su interacción con la naturaleza y su historia, infundiéndoles un sentimiento de identidad y de continuidad, y contribuyendo así a promover el respeto de la diversidad cultural y la creatividad humana».

Desde luego, yo creo que a cualquiera que lea esta definición no le parecerá descabellado pensar que una actividad como la del Mercat dels Ocells pueda considerarse patrimonio cultural inmaterial, que es lo que viene a proponer eso, y no otras cuestiones; es lo que viene a proponer precisamente esta iniciativa legislativa popular. Y menos descabellado debería ser que, como mínimo, pues, se escuche a los interesados y se escuche también a los posibles expertos sobre la cuestión y se permita, al menos, dar la oportunidad de poner sobre la mesa esta posibilidad.

Por ser totalmente sinceros, no les voy a negar que tampoco desde mi grupo creemos que el definir o no un elemento como patrimonio cultural inmaterial, pues, deba hacerse así, caso por caso, ¿no? Seguramente la forma mejor de hacerlo sería teniendo una visión global, de conjunto, y elaborando un catálogo completo en el que, con unos criterios homogéneos, se definan cuáles son esas actividades, esas expresiones que componen nuestro patrimonio cultural inmaterial. Eso sería lo más ordenado. Y quizá, precisamente, si existiera ya ese catálogo, esa legislación general, pues, no tendríamos que estar aquí tratando este caso particular. Quizá el Mercat dels Ocells estaría ya incluido en ese catálogo.

Pero a nadie se le escapa –y yo creo que aquí tampoco nadie lo ha pretendido esconder– que esta iniciativa surge precisamente de la situación de riesgo en la que se encuentra ahora mismo el Mercat dels Ocells. Y es esa situación de riesgo, frente a la que ya han agotado todas las vías posibles, que precisamente justifica y hace razonable este debate particular. No justamente lo contrario, como parece que aquí alguno de los grupos ha pretendido decir, que al ser un caso particular o al ser una situación de riesgo, pues, no debemos tratarla aquí. Yo creo que precisamente es esa situación de riesgo la que hace razonable que abramos este debate aquí.

Existe una situación de riesgo para el Mercat dels Ocells. El Ayuntamiento de Barcelona tiene la determinación de eliminarlo. Y no es casual, pues, que hayan sido justo PSC y comunes quienes hayan presentado una enmienda a la totalidad de esta ILP. PSC y comunes, dos partidos que, por otro lado, hubieran llamado de todo a quien presentase una enmienda a la totalidad a cualquier otra proposición de ley similar que hubiera llegado a este hemicycle mediante este tipo de iniciativa popular; en particular, el grupo de los comunes, porque los comunes siempre venden que hay que escuchar a todo el mundo. Son expertos –y aquí lo hemos visto millones de veces– en proponer que se paralice cualquier obra en cuanto alguien saca una pancarta. Da igual que sea un vertedero imprescindible para la gestión de residuos, da igual que sea una obra de interés general o da igual que sea una vía de comunicación que facilitaría la vida a miles de vecinos. Eso les da igual. Les da igual también que se hayan seguido todos los trámites, que se hayan cumplido todos los procedimientos,

todos los requisitos, en especial los ambientales, o todos los plazos establecidos de información pública. Todo eso les da igual, y siempre vienen aquí diciendo que hay que pararlo todo y escuchar.

Pues bien, eso ocurre salvo –y eso hoy está quedando meridianamente claro– cuando son ellos quienes quieren ejecutar sus planes. En ese caso, todo el mundo sobra. En ese caso, hay que tirar para adelante y no escuchar a nadie. No pararse ni siquiera a escuchar a nadie. Y, si lo hacen ellos, cuando lo hacen los comunes, ni siquiera pierden el tiempo en cumplir todos los requerimientos legales; requerimientos legales que, no nos olvidemos, están ahí precisamente como garantía, como defensa de la ciudadanía.

Ahí tenemos, por ejemplo, el caso de Consell de Cent. Como son los comunes, que están por encima del bien y del mal, pues, se ve que ya no hay ni que escuchar a los vecinos ni cumplir los requerimientos legales, como, por ejemplo, modificar el correspondiente plan metropolitano. Como vienen unas elecciones, no vamos a hacer..., ni a molestarnos en cumplir los trámites. Como ellos están por encima del bien y del mal, la ciudadanía ya no necesita leyes que garanticen sus derechos, porque ya les tienen a ustedes para saber lo que es bueno para ellos. Ese parece a veces que es su pensamiento, y miren qué peligroso suena.

Así que no es de extrañar, actuando como vienen actuando comunes pero también PSC desde el ayuntamiento, que, a pesar de las dificultades, miles de personas hayan firmado para que esta ILP llegase a este Parlamento. No es de extrañar que miles de personas hayan firmado para que el ayuntamiento no arrase con todo sin preguntar y hayan firmado para que se debata en este Parlament la protección de una actividad comercial como la asociada al Mercat dels Ocells.

Y aquí vienen o han venido poco menos a decir que es que es una ILP interesada. Y yo lo que les digo es que lo que de verdad son interesadas son sus enmiendas a la totalidad, aquí sí que no hay ninguna duda sobre el interés particular y partidista. Porque aquí vienen a decir que este debate no toca, pero lo cierto es que ninguno de sus argumentos ha tenido que ver apenas con el texto que recoge la propia iniciativa popular. Hablan del interés de unos pocos en conservar un negocio cuando aquí nada se dice de cómo tienen que seguir siendo esas concesiones, ni siquiera de quién deberá seguir manteniéndolas en el futuro.

No seremos nosotros, que somos enemigos natos del clientelismo, quienes creamos que tengan que ser concesiones permanentes. Serán concesiones que tendrán que revisarse, que tendrán que adecuarse o que tendrán que salir a concurso cuando corresponda, pero es que esta ILP no habla para nada de ello.

Hablan también de recuperar las Ramblas, como si el Mercat dels Ocells no solo no llevara formando parte de las Ramblas más tiempo que nosotros, sino que fuera que el Mercat dels Ocells nos las estuviera quitando, de alguna manera. En cualquier caso, de nuevo, eso tampoco es nada de lo que se hable en esta ley. Muy al contrario –y ahí sí que el ayuntamiento tiene mucha responsabilidad–, qué se vende o qué no se vende ya hoy en día en esas paradas viene conveniado precisamente con el ayuntamiento, aunque probablemente lo que sí que tiene que ver con todo ello o con toda su forma de entender el movimiento que hay ahora mismo en las Ramblas es su enmienda a la totalidad. Como no saben gestionar el turismo, como no saben manejarlo, pues, vamos a intentar eliminarlo.

Pero de nuevo les digo que esta ILP no trata de ello, trata sencillamente de valorar si el Mercat dels Ocells merece nuestra atención como patrimonio cultural inmaterial. Y ustedes ni siquiera quieren sentarse a hablar, prefieren ejecutar rápidamente. Y si luego nos damos cuenta de que se han vulnerado derechos, de que se ha perdido riqueza, de que se ha perdido riqueza material pero también inmaterial, o de que se han generado situaciones irreversibles, pues, encima casi chulean. Esa es su especialidad: hechos consumados y luego ya veremos, cuando a lo mejor podríamos

encontrar una solució que compliera todos los requisitos y con la que pudiéramos estar todos de acuerdo.

Nosotros, desde luego, no apoyaremos las enmiendas interesadas y partidistas a la totalidad, que lo único que pretenden es tener vía libre para imponer sus planes. Y me sumo, aunque con motivos diferentes, a la compañera de la CUP en la petición de que al menos los grupos que no han presentado la enmienda a la totalidad se replanteen su posición y no las apoyen.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Mixt, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Bé, avui estem aquí, evidentment, per considerar una, en fi, esmena a la totalitat, és a dir, la impossibilitat o no de parlar –de parlar–, de debatre sobre una qüestió que afecta no només Barcelona, sinó el conjunt de Catalunya, perquè tot allò important que afecta Barcelona afecta Catalunya.

Nosaltres, des del Partit Popular de Catalunya, el primer que voldríem traslladar és que estem convençuts de donar suport a la declaració del Mercat dels Ocells com a patrimoni cultural i immaterial de Catalunya, i que, en conseqüència, estem radicalment en contra de les esmenes a la totalitat que es presenten avui.

Motius? Primer, clar, ja no estem parlant del contingut, estem parlant de la possibilitat de desenvolupar un debat. (*Veus de fons.*) Sí, sí, senyors, sí: estem parlant de la possibilitat de desenvolupar un debat. I, de fet –i, de fet–, no és fàcil recollir seixanta mil signatures com han recollit ells. No és fàcil. Vostès ho saben, perquè tenen reincidència en fracassar recollint signatures per tot tipus d'iniciatives, o sigui que... (*Veus de fons.*) No, no, no, no, no, no. Nosaltres, no; els que estan tot el dia recollint signatures, fracassant, són vostès. Aquí tenim un exemple de com, de manera sorprenent –ho reconec, sorprenent–, es van recollir signatures validades, perfectament validades, per a una iniciativa; només per aquest motiu... Vostès, que diuen que són els prínceps de la participació ciutadana, els que donen veu a la ciutadania, tot allò..., mentida. Vostès són estalinistes –estalinistes–: quan no els hi agrada, no permeten el debat. Presenten esmenes a la totalitat perquè no volen debatre, perquè no volen debatre sobre el fons. I aquesta és la primera consideració.

Segona consideració: tradició, quan dic que estem totalment a favor de considerar el Mercat dels Ocells com a patrimoni cultural i immaterial de Catalunya. En tenim exemples: la UNESCO, en un mercat molt semblant, a Marràqueix, va tipificar com a patrimoni cultural i immaterial un mercat molt semblant. Com a mínim parlem-ne. Però vostès no volen parlar, vostès volen negar el debat. Avui el que volen és negar la possibilitat del debat. És molt important. Que la gent ho sàpiga: no són arguments a favor o en contra, vostès volen negar el debat.

Tercer, la qüestió animalista. És que encara tenen la barra de parlar d'això. Vostè, de fet, senyor Cid, ha sortit amb una posició –ho reconec, eh?– bastant prudent. Fins i tot se'l notava una mica incòmode, perquè sap perfectament que aquest debat fa dècades que està fora, del que estem parlant –està fora. A la dècada dels cinquanta, seixanta, potser sí, però ara no. No estem parlant del debat animalista. De què estem parlant? O sigui, si tenim tots molt clar, primer, que hi han signatures, com a mínim, per parlar, per desenvolupar un debat, perquè cadascú posi damunt de la taula les seves posicions..., a favor o en contra, és legítim. No, però vostès diuen que no es pot ni debatre, no. Si tenim molt clar això, si tenim molt clar que la qüestió animalista està fora del debat ara per ara, segle XXI, tal com estan les coses, d'on ve aquesta animadversió? D'on ve? Socialistes i comuns, d'on ve?

Doncs miri, jo els hi diré –la meva opinió, eh?, no significa que sigui això la Bíblia ni molt menys, però...–: jo tinc la sensació que a vostès tot allò que vingui de la

iniciativa privada que no controlin vostès els hi fa nosa, i aquest és el problema. Tot el que vingui de la iniciativa privada que no controlin vostès els hi fa nosa. No permeten ni el debat –ni el debat–, que és el que estem fent avui. I els hi hauria de fer una miqueta de vergonya. Perquè arriba un a la conclusió que quan es parla de l'espai públic, perquè estem parlant de l'espai públic..., casal okupa, ple de merda –amb el perdó dels presents–, molt bé, això els hi agrada molt; en canvi, parades dels ocellaires de tota la vida, això malament. Això és..., feixista, deu ser. Ho sento, però no.

Per tant, i com a conclusió final, jo traslladaria un missatge: vostès estan liquidant una activitat econòmica sense justificar, sense permetre el debat; estan liquidant una activitat econòmica, que són dos-centes famílies, amb prejudicis ideològics sense sentit i només perquè no la controlen. I això em porta a la conclusió que vostès diuen... (*Remor de veus.*) No, vostès potser no són feixistes, però fan de feixistes –no són feixistes, però fan de feixistes–..., que és impedir que la gent es guanyi la vida per prejudicis ideològics. Això és feixisme ideològic, i els hi he de dir amb totes les lletres.

No es pot impedir que la gent es guanyi la vida sense arguments, que és... Senyor Cid, vostè, que acostuma a ser loquaç i acostuma a tenir molts..., avui estava que és que no sabia què dir –no sabia què dir. (*Veus de fons.*) I els socialistes igual, no saben què dir, és que no saben què dir. (*Veus de fons.*) No, no, no... Ho sap bé? Doncs no s'ha demostrat –no s'ha demostrat. Arguments per negar el debat, cap ni un –cap ni un. I això, i que ho tinguin molt present, passarà en contra seva, perquè s'estaran carregant una tradició i una cosa que forma part de la tradició de Barcelona, del concepte de «ramblejar», i que vostès s'estan carregant. Que ho sàpiguen.

Gràcies.

La presidenta

Passo la paraula ara al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, al diputat senyor Eugeni Villalbí Godes.

Eugeni Villalbí Godes

Senyor Fernández, m'ho ha posat una mica difícil. Diria que podríem generar un consens en que s'ha passat una mica de voltes. Potser és que vostès d'això del feixisme en saben tant que ens en poden donar lliçons a la resta. (*Aplaudiments.*)

Presidenta, consellera, diputades, diputats, els promotors de la ILP, senyor Xavier Ruiz, Javier Cuenca, públic que ens acompanya... Voldria començar amb un reconeixement, malgrat el posicionament que després explicaré del meu grup, tant per la feina que els promotors de la ILP han fet com per les més de 56.000 persones que s'han compromès en aquesta iniciativa legislativa popular i han signat perquè pugui prosperar, perquè en el fons, prosperi o no, no deixa de ser res més que un compromís amb los mecanismes de funcionament democràtic del nostre país.

Entrant en matèria, la Rambla, o les Rambles, una i molt diverses, és un dels patrimonis més singulars i preuats dels que disposa Barcelona, un patrimoni immaterial que és alhora molt tangible. Un passeig que ha anat canviant però que sempre ha sabut reflectir el pols social, cultural, econòmic, esportiu de la ciutat al llarg dels segles. De fet, des d'aquell antic areny que al segle XIII enllaçava la ciutat emmurallada amb els horts, els convents i els hospitals del Raval, fins a l'actualitat, les Rambles han estat un dels eixos centrals de Barcelona, i ho han continuat sent fins a l'actualitat.

Tant és així que el passeig ha estat escenari de moments transcendents per a la ciutat i per al país. Allí s'hi va ubicar l'Estudi General, primer centre universitari de Barcelona. Allà s'hi va produir la primera Casa i Corral de les Comèdies, avui Teatre Principal. Allà la burgesia barcelonina hi va ubicar el temple operístic de la ciutat, el Liceu, víctima d'un dels episodis més sagnants de la Rosa de Foc. Allà el moviment LGTBI hi va protagonitzar la primera manifestació per l'orgull gai a tot

l'Estat, amb la participació de personatges tan icònics com l'artista Ocaña. Allà, a Canaletes, on els culers antigament anaven a veure el resultat dels partits del Barça en una pissarra davant del *Diari de la Rambla*, avui encara és on segueixen, on seguim celebrant les victòries i els títols del Barça. Allà també és on s'han signat alguns dels episodis més foscos de la història de la ciutat, com l'atemptat terrorista que vam viure l'agost del 2017, i es va fer allà perquè no només buscaven atacar contra els habitants de Barcelona, sinó que buscaven atacar un símbol al cor de la ciutat.

Sens dubte, la Rambla, les Rambles, ha estat un element important i vertebrador de la vida social, econòmica, cultural, reivindicativa, festiva, de la ciutat per a barcelonins i barcelonines, i un lloc indispensable per veure i viure per qualsevol visitant si volia entendre el que és Barcelona. I aquesta essència avui reconec que està en perill.

Ni revolucions ni guerres ni greus crisis ni atemptats han aconseguit alterar aquesta essència que ens porta el ramblejar. Està sent el model econòmic i turístic de la ciutat, desenvolupat per diferents i successius governs municipals, el que està posant en greu perill aquesta identitat, aquesta essència, aquest patrimoni immaterial de la ciutat. La forta pressió turística i especulativa està amenaçant greument les Rambles i el conjunt de la ciutat. L'expulsió de veïns i veïnes, la manca de serveis públics al barri, la pèrdua d'un comerç emblemàtic i de proximitat han estat i estan transformant aquest espai urbà i el conjunt del seu barri, fent-lo entrar en un procés preocupant de gentrificació i de museïficació. Per tant, com veuen, no podem estar més d'acord amb el que les Rambles representen i amb el fet que aquests valors avui estan més en perill que mai. El ramblejar avui no respon al que és i ha estat Barcelona.

Però, companys i companyes, malgrat constatar i compartir aquesta preocupació i malgrat ser el que ha centrat la intervenció dels promotors de la ILP, avui no estem parlant d'això. La preservació del ramblejar ha estat pal de paller de la seva intervenció, com també de la meua fins ara, però l'objectiu de la ILP no s'ha presentat en aquest sentit. Cap dels seus cinc articles, si hi fixen l'atenció..., on sí que fixen l'atenció és al mercat dels ocellaires. Saben que hem mantingut diverses reunions i converses telefòniques i per correu. Els he d'agrair el to en tot moment, la paciència i la comprensió. Saben que tant el meu grup com jo mateix hem intentat ser el més clars, transparents i coherents en tot moment, i saben que no hem volgut marejar la perdiu en cap moment amb aquesta qüestió, malgrat reconèixer que algunes qüestions potser les haguéssim pogut fer una mica millor.

Els vam dir que no presentaríem esmena a la totalitat i no ho hem fet. En totes les reunions que hem tingut els hem traslladat els nostres dubtes –el que jo els hi deia «un cert escepticisme sobre la iniciativa»–, i tan aviat com hem tingut un posicionament definit l'hem compartit amb tots vostès, tal com ens hi havíem compromès en les reunions que havíem mantingut. Un posicionament que també ha defensat Esquerra a Barcelona reiteradament i que saben que no és favorable a la iniciativa que ens proposen, malgrat compartir el que hem exposat fins ara.

I, si m'ho permeten, intentaré explicar la posició del meu grup en quatre punts.

Primer, creiem que la llei no és l'eina. A la legislació catalana no hi ha cap element patrimonial que tingui una legislació específica singular. Els reconeixements de patrimoni cultural i immaterial a la legislació catalana actual només estan previstos per al patrimoni festiu; per tant, no hi entren. Vostès citen a la ILP qüestions com el Parc Nacional d'Aigüestortes, l'estany de Sant Maurici o el cap de Creus, i saben que el motiu de la protecció d'aquests espais respon a la protecció del paisatge, del territori i del patrimoni natural. Convé recordar que ni la Patum de Berga ni els castellers ni les falles del Pirineu ni cap altre element català reconegut per la UNESCO com a patrimoni cultural i immaterial tenen una llei singular.

Compartim que, com a país, ens cal una llei de patrimoni immaterial. I saben també que per al Departament de Cultura ha estat una prioritat, perquè, de fet, al

cap de poques setmanes de la consellera entrar al seu lloc es va engegar la memòria de l'avantprojecte i saben que el veurem ben aviat. Senyor Ten, vostès han tingut responsabilitats al Departament de Cultura i no l'hem vista mai; vull dir que el rellotge..., jo també en porto, i marca els mateixos minuts i segons que el de vostè.

El segon argument és que no es pot protegir una activitat que no existeix. La ILP no ens parla del ramblejar, sinó del mercat dels ocellaires; per tant, estem parlant de declarar i protegir un patrimoni immaterial, una activitat que saben que ni existeix ni tornarà a existir, perquè la nostra societat ha canviat i els valors han canviat. Saben que per nosaltres, per Esquerra Republicana, el debat sobre els drets dels animals, sobre el benestar animal, forma part de la nostra manera de ser, i, de fet, hem impulsat iniciatives en aquest sentit arreu, aquí al Parlament i a la mateixa ciutat de Barcelona, on m'agradaria avui reconèixer la tasca del regidor republicà, en Jordi Portabella i Calvete, que va ser l'impulsor de moltes de les polítiques animalistes que a dia d'avui encara perduren a la ciutat.

Una tercera qüestió és la invasió competencial. El debat al voltant de la Rambla saben que ve de lluny, un debat que massa sovint s'ha centrat en la part material, en l'espai públic, i poc en la immaterial, és a dir, en la seva gent, en els veïns i veïnes, en el comerç, en la vida de barri i els serveis públics que l'acompanyen. Però en els diferents debats i propostes de transformació de la Rambla que s'han fet a la ciutat i que s'han aprovat..., totes preveuen que desapareguin les casetes del mercat dels ocellaires. I, pel que plantegen vostès en els articles 2, 4 i la disposició final segona, entenem, com ja els hi hem dit en diferents reunions, que, d'aprovar-se aquesta llei, condicionaria el projecte de reforma urbana de les Rambles aprovat per l'Ajuntament de Barcelona. I creiem que no és aquesta la via per modificar i canviar els acords i les majories sobre competències de què disposa la ciutat de Barcelona.

I quart i últim punt, coherència política. Com he dit abans, el debat sobre la reforma de les Rambles ve de lluny; un debat que comença el 2010 i on nosaltres, com a grup polític, sempre hem mantingut la mateixa posició: la necessitat de reforma de l'espai públic, la recuperació d'aquest espai per a la ciutadania i no només per al servei de l'activitat econòmica, i la necessitat d'anar més enllà de la renovació de la pedra i l'asfalt i treballar per recuperar el ramblejar, que ha estat present en tota la meua intervenció. I en totes les reunions i en totes les votacions, tant el pla especial com el projecte urbanístic, com en la votació a l'Institut Municipal de Mercats, han estat favorables a l'extinció de llicències i la recuperació d'aquest espai públic. Per tant, per coherència política amb allò votat i defensat a Barcelona, creiem que avui el nostre vot ha de ser –i serà– coherent amb aquesta posició.

I acabo com he començat, amb tot el respecte i el reconeixement més absolut per la feuada que han fet de recollir les signatures i d'organitzar-se, però amb tota la coherència, transparència i sinceritat que des del meu grup hem mantingut amb vostès en tot moment. I amb la voluntat, ferma i convicció que la Rambla torni a ser les Rambles –en plural–, diverses, plurals, barcelonines i vives que totes i tots hem conegut, els trasllado el meu vot contrari a la iniciativa legislativa popular que avui ens presenten, alhora que els ofereixo, com no pot ser d'una altra manera –i també els hi hem fet en les diferents reunions que hem mantingut–, la mà estesa, la veu del grup municipal d'Esquerra Republicana de Barcelona, per tornar a la ciutat aquest debat de ciutat sobre el futur de les Rambles i sobre el ramblejar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Un cop acabat el debat, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat de retorn presentades pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem i el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

(Pausa llarga.)

Doncs, diputats i diputades, acabat el debat, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat de retorn presentades pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem i el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació són 96 vots a favor, 30 en contra, i tres persones que no han votat.

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn de la proposició de llei han estat aprovades, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada.

Interpel·lació al Govern sobre el risc i la crisi del sistema esportiu català

300-00367/13

I, un cop acabat aquest punt, passàrem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre el risc i la crisi del sistema esportiu català, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula, per a la seva exposició, la diputada senyora Marta Moreta Rovira. (*Remor de veus.*) Sí que els hi demanaria als diputats i públic assistent si poden anar abandonant l'hemicicle en silenci. Gràcies. (*Pausa.*) Diputada, quan vulgui.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, presidenta. Bona tarda, consellera, diputats i diputades. Avui tornem a parlar d'activitat física i d'esport. És imprescindible que en aquest Parlament posem el focus d'una vegada per totes en l'esport, perquè crec sincerament que no en parlem prou en aquest Parlament, d'esport. Concretament, em centraré en parlar sobre els consells esportius, la unió de consells esportius, les federacions i la Unió de Federacions Esportives de Catalunya.

Aprofito des d'aquest faristol per saludar a tots els que ens segueixen a través de les xarxes. I voldria recordar que precisament aquest dematí s'han desplaçat fins aquí al Parlament representants d'aquestes entitats per reivindicar les seves necessitats, i ho han fet amb una lectura d'un manifest.

Voldria aclarir de què vull parlar, consellera. Els consells esportius de Catalunya són entitats dedicades a la promoció i foment de l'esport i a l'organització d'activitats esportives per a infants i joves en edat escolar, allò que molts de vostès coneixen com a «esport base». Per la seva banda, la Unió de Federacions Esportives de Catalunya és l'òrgan de solidaritat entre les federacions esportives catalanes i també del conjunt de l'esport. També és l'òrgan assessor de la Generalitat de Catalunya que fa formació en els ensenyaments esportius. La UFEC té com a objectiu principal coordinar i potenciar les federacions esportives de Catalunya.

Un cop definit exactament de què estem parlant, consellera, abordem el problema. La situació creada a nivell econòmic per l'impagament i retard dels cobraments de les subvencions del Consell Català de l'Esport i les conseqüències que això té per a l'esport en edat escolar diria que és insostenible. En aquests moments, el deute pendent de les subvencions dels consells esportius i de la Unió de Consells Esportius de Catalunya puja –ni més ni menys– a 2.400.000 euros.

Anem a pams. Parlem de la temporada 22-23. Els consells esportius han cobrat la bestreta del vuitanta per cent que s'ha fet efectiu aquest mes de setembre, és a dir, fa quatre dies, quan ja s'ha començat la temporada 23-24. Per la seva banda, la Unió de Consells Esportius encara té pendent que la Generalitat faci el pagament. I la Generalitat ha de compensar la UFEC els imports retallats de la temporada 2021 a les entitats esportives, que pugen –ni més ni menys– a 7,5 milions d'euros.

I, consellera, sap què passa a les diverses federacions esportives? Que vostès els hi deuen la temporada sencera del 22-23, que suma –ni més ni menys– 15 milions d'euros, més tots els endarreriments d'altres temporades, que sumen 2 milions més.

Amb això ja tenim 17 milions d'euros que deuen. A més, consellera, la partida de la UFEC que surt en el conveni i apareix en els pressupostos aprovats no s'ha executat.

Tot això provoca que les entitats hagin d'assumir el sobrecost del finançament derivat dels endarreriments de l'Administració, juntament amb els interessos de demora. Aquesta situació no és nova, fa anys que es produeix. Any rere any veiem que l'Administració de la Generalitat no acaba de resoldre definitivament aquesta problemàtica, i aquesta problemàtica posa en greu situació, per exemple, el futur dels jocs esportius de Catalunya, l'escolar de Catalunya, i el pla, per exemple, català de l'escola.

Per això, consellera, el que li demanem és que es resolgui d'una vegada per totes aquesta situació i que s'adeqüi el finançament, per exemple, dels programes que són de la seva administració. És que, consellera, són programes propis del seu Govern i vostès no estan pagant els seus propis programes. És que això és injustificable. És que no estan pagant el que vostès estan fent. I si això no es fa d'una forma normalitzada, el patiment econòmic és totalment insostenible.

I li comentava aquesta situació d'impagament i de patiment econòmic, que suposa per a les entitats unes tensions de tresoreria molt importants, que provoquen un endeutament i un sobrecost pels interessos de la contractació de pòlisses de crèdit per fer front, evidentment, als pagaments de les activitats. També suposa renunciar a determinades activitats, perquè no se sap l'import final de la subvenció que s'atorgarà i per la incertesa de poder fer front en aquest cost. La situació creada, consellera, també genera la impossibilitat de poder pagar els proveïdors, evidentment, en els terminis legalment establerts.

Consellera, a aquesta problemàtica, a més a més, s'hi ha d'afegir la incertesa del futur de les activitats dels seus propis programes, com deia. El sistema actual, a més de tenir un finançament insuficient, fa que sigui ineficient, perquè la Generalitat publica les convocatòries de les subvencions un cop finalitzada la temporada i no a l'inici d'aquesta, i només per una sola temporada esportiva, que, a més a més, ja s'ha acabat. Aquest fet impedeix que hi hagi una mínima planificació i continuïtat amb les activitats que s'hi desenvolupen. Fa molt temps, i en diverses legislatures, que totes aquestes entitats reclamen canvis estructurals i urgents al sistema esportiu català.

Cal, consellera, un millor finançament. Aquestes millores del sistema i de finançament no poden esperar més, si realment volem que l'esport català estigui en consonància amb els països del nostre entorn. La manca de finançament i els endarreriments en els pagaments corresponents –atenció– a les temporades 20-21, 21-22, 22-23, que en la majoria de casos encara falta pagar la bestreta del vint per cent, fan que la situació sigui totalment inacceptable. De fet, molts consells esportius estan a les portes del seu tancament.

Què farem –pregunto jo– amb els nens i nenes que no puguin fer activitat esportiva perquè la Generalitat no assumeix les seves pròpies responsabilitats? M'agradaria saber-ho. No sé si són conscients de la greu situació en què estan aquestes entitats; algunes d'aquestes, responsables de la gestió i organització de les activitats esportives per a més de 200.000 infants i joves en edat escolar de tot Catalunya, que s'enfronten actualment a greus dificultats que poden posar en perill l'inici dels jocs esportius 23-24.

Els endarreriments en els pagaments dels programes esportius del consell català han col·locat els consells esportius en una situació límit. La repercussió directa d'aquesta situació és que no poden assumir les despeses necessàries per a l'organització de les competicions i activitats esportives, així com tampoc –alerta– els salaris de 1.500 tècnics i tècniques que estan treballant. Tenen dificultats per poder-los pagar. No sé si se n'adonen, d'aquesta situació.

Consellera, no podem anar aprovant mocions, propostes de resolucions, ni escoltar ja més promeses d'aquest Govern, perquè l'agonia que estan patint totes aquestes entitats té una repercussió directa en els nens i nenes del nostre país. I només cal que

li digui que li exigim –aquesta vegada sí, li exigim, consellera– una solució urgent per part del Consell Català de l'Esport i la Generalitat de Catalunya, evidentment, competents en garantir el funcionament i continuïtat de les activitats i evitar, evidentment, danys irreparables que puguin afectar l'inici d'aquesta temporada.

I, per anar acabant –i em quedarà encara un altre apartat a la rèplica que vull acabar de constatar–, només dir-li que la UFEC necessita que faci el pagament immediat de la subvenció 22-23.

Moltíssimes gràcies. Fins després.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per a la resposta, té la paraula la consellera de la Presidència, senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Crec que..., constatem la importància i els beneficis de l'esport, i crec que això ho compartim; també la importància de les persones esportistes i entitats que representen el món de l'esport. Però avui aquests beneficis han quedat en segon terme, i vostè el que ha pretès és desgastar el Govern, de fet, noticiant aquesta fotografia que hi ha hagut aquí, al Palau del Parlament, a fora. Però el més noticable, justament, són les absències; les grans absències de les grans federacions, que no hi eren. I, de fet, ja hi ha cartes sobre la taula, de federacions, que ni tan sols se'ls havia informat d'aquest esdeveniment o algunes que ja han dit que no hi estan gens d'acord. Segurament, avui ha parlat en nom de les federacions i no podia haver-ho fet.

En qualsevol cas, entenc les preocupacions que vostè em planteja o que el mateix manifest, que, de fet, vostè ha llegit fil per randa, doncs, especifica, i, en tot cas, li donaré resposta en aquests minuts.

Primer de tot, dir que, evidentment, el Govern de la Generalitat ha posat al centre de les seves polítiques l'esport; des de la base a l'alt rendiment, passant pel reconeixement de l'esport femení o la consolidació dels grans esdeveniments. I, per tant, sí, fets i no paraules –més ajuts, més pressupost, més beneficis per a tothom–, amb l'objectiu d'acabar amb les retallades, certament, que hi havia hagut en el sector de l'esport; parlant amb tothom, no només escoltant els de sempre, els que diuen representar molta gent, però es defensen o representen només el seu interès particular: amb els ajuntaments, dels més grans als més petits, reconeixent-los com a impulsors de l'esport, com a eina de cohesió i de salut, recuperant la inversió en equipaments esportius després de deu anys de ni un duro per als ajuntaments; també parlant amb entitats de base, clubs, associacions, equips, federacions, consells esportius, organitzadors d'esdeveniments del territori; amb la UFEC i amb la UCEC, però també parlant amb totes les federacions i amb tots els consells esportius directament, perquè nosaltres treballem sumant, facilitant la feina i, de fet, ens ho reconeixen constantment. I com ho fem? Escoltant el sector, ja l'hi deia, però també augmentant un trenta per cent els diners destinats a federacions, a consells i a clubs.

Federacions: escoltant les seves reivindicacions històriques, un canvi de cicle amb convocatòries bianuals per poder planificar millor les temporades. Així, les federacions saben, sabran de quants diners disposen al començament de la temporada i podran treballar més a llarg termini. Per tant, aterrem-ho. De quina crisi em parla? Parlem de les federacions: increment de 9,5 milions a 14, de pressupost. I les convocatòries anteriors, que vostè hi feia referència –20, 21 i 22–, tot sumat, tot l'import són 37 milions, dels quals només manquen per tramitar el 6,8 per cent –per diferents motius, evidentment, no tots atribuïbles a l'Administració.

Consells esportius. Amb els consells esportius, malgrat ser conscients dels retards en la gestió de les subvencions, hem donat la cara i hem posat subvencions. I, també, aterrem-ho. Hem passat de destinar-hi 5 milions a destinar-ne 6. I pel que fa als imports pendents –20-21, 22-23– de 20 milions en el total, en la suma, pen-

dent de subvenció, 5,7 només, 1 milió d'euros. És a dir, dels 20, 1 milió d'euros. Per tant, diguem les xifres bé i no barregem conceptes de convocatòries anteriors respecte a les que estan obertes.

I dins dels consells esportius faig un repàs ràpid de l'esport escolar, que és el que tenim més a prop de la igualtat. Esport blanc –en els esports d'hivern, com sap–: dos mil alumnes de tercer i de quart de primària, nou consells esportius del Pirineu treballant-hi, una convocatòria de 675.000 euros, el quatre per cent més que l'anterior. Esport blau –vela i medi marí–: gairebé tres mil alumnes de cinquè de comarques costaneres, en aquest cas amb la col·laboració de la Federació Catalana de Vela, 400.000 euros de subvenció. Clubs: hem passat de poder ajudar cinquanta clubs l'any 2021 a fer-ho a dos-cents, amb un import que s'ha més que quadruplicat. Hem passat de menys d'1 milió d'euros a 4,5 milions d'euros. Per tant, hem pogut beneficiar i ajudar categories inferiors i no només l'elit.

Així doncs, amb aquestes xifres que li dono, de debò que creu que l'esport està en crisi? Jo diria que l'esport a Catalunya és ben viu, ben ric i ben fort. No només gestionem, sinó que també innovem i donem més eines i millors. Però, en tot cas, escoltem bé el reguitzell d'informació que li facilito. D'una banda, una xarxa que compta amb tretze mil instal·lacions esportives, quaranta mil espais esportius, el CAR i set centres de tecnificació repartits pel territori. La nostra gent, els nostres protagonistes són l'esport català: vora 17.500 clubs, més de 40 consells esportius, 70 federacions, 40.000 persones inscrites al Registre de Professionals de l'Esport, 1.500 persones estudiant a l'INEFC, més de 300 esportistes becats al CAR –ahir vam visitar-lo, justament– i més de 5.000 esportistes beneficiats del programa d'alt rendiment català. Què significa això del PIB català? Un dos per cent. Per tant, una xifra més que significativa.

Grans esdeveniments: cent vint, aquest any –però més o menys sempre ens movem en aquesta xifra–, en aquesta ocasió, que passaran en trenta-dues comarques, trenta-nou disciplines esportives. Per exemple, en el cas d'un esport tan significatiu com és el Godó, el torneig de tennis Godó, el que fem és justament esport circular; és a dir, un torneig que és masculí, que és molt d'elit, però que l'hem convertit també en un torneig sub-14 masculí i femení, amb més de tres mil participants. Al voltant de l'Extreme Barcelona muntem un circuit arreu del país per detectar talents.

Doncs bé, no només hi posem més recursos, no només cuidem el sector, sinó que ens creiem, evidentment, que està al centre de les nostres polítiques i per això l'hem declarat –hem declarat l'esport– bé d'interès essencial, amb la creació de la Taula de l'Esport i l'Activitat Física de Catalunya; també amb ajuts extraordinaris –10 milions d'euros, aquest passat exercici– per als gestors d'equipaments esportius, que en un context de postcovid o també de creixement dels preus energètics necessiten una empenta i un suport; amb formació a la universitat, a l'INEFC, però també a l'Escola Catalana de l'Esport. I ho fem donant més oportunitats al territori, perquè tothom necessita la possibilitat d'un equipament esportiu a prop. Per tant, 200 milions en el programa «Més esport, més país»: per als municipis del país –per al manteniment, condicionament, reparació, millora d'equipaments esportius–; també obra nova a les comarques del país; també equipaments singulars arreu, i línies de crèdits extraordinàries, també, per als gestors a través de l'ICF.

Miri, només una anècdota, però que crec que és significativa. L'Associació de Micropobles –segur que la coneix perfectament– en l'última reunió de l'agenda rural va agrair públicament al Govern justament aquests ajuts, que són no de forma competitiva, sinó que són per a tots els ajuntaments de Catalunya, perquè, evidentment, si són competitius, els ajuntaments petits no en rasquen, doncs, ni un euro.

Legislatura de l'esport femení. N'hem parlat en moltes ocasions, però deixi-m'ho repassar. Hem multiplicat per quatre, l'any passat, els ajuts; ara els hem tornat a fer créixer. Hem visibilitzat les dones en un acte a Tarragona amb quatre mil esportistes. També, «Entre totes, joc», deu mil persones en un espai lúdic amb referents

femenins a l'INEFC, aquest Nadal passat, i que ara ho tornarem a fer. Congrés La Igualtat en Joc, amb sis-centes persones, amb ponents d'arreu del món, del qual en sortirà un pla d'impuls de l'esport femení. O el llibre *Superheroïnes de l'esport*: deu esportistes, deu periodistes, deu il·lustradores. Per tant, en aquest sentit, hem fet una feina ingent i l'estem continuant fent.

I li diré també una altra de les actuacions més destacades en l'esport femení, que segur que hi ha assistit, perquè 51.000 persones van ser a l'exposició «Jugo com una nena»; una exposició amb informació de rabiosa actualitat, òbviament, en el context que ens movem, amb 51.500 persones, com li deia –sis-centes cada dia–, amb crítiques fantàstiques que ara traslladarem arreu del territori

I futur –perquè, evidentment, hem de parlar de futur–: em fa molta il·lusió i és de justícia començar amb unes proves pilot d'esport escolar inclussiu, en aquest cas ho començarem amb natació, amb boxa, amb atletisme i amb golbol; també, la millora i extensió de la convocatòria d'esdeveniments esportius amb impacte territorial, o noves subvencions modulars –i això escolti-ho bé, perquè no m'està escoltant– sobre l'esport blanc, en el sentit que simplifiquem les justificacions de cara als consells escolars, en el sentit que ja no tindrem..., ja no hauran de preparar tanta paperassa, sinó que amb aquestes subvencions modulars serem molt més àgils. També formació, també sensibilització o la recepta esportiva amb salut.

Senyora Moreta, amb aquestes dades, crec que no hem de parlar de crisi de l'esport; al contrari. I, en tot cas, si li preocupa l'esport, el que hem de fer, el que hem d'exigir són seleccions catalanes i que les nostres esportistes puguin competir amb els nostres colors, o també, doncs, més recursos. En tot cas, atacant el Govern de forma partidista segur que no ens en sortirem.

L'emplaço a treballar, a tenir més recursos; més recursos, per exemple, doncs perquè en aquests moments l'Estat no dona un duro per a l'esport base –de fet, per a l'esport escolar–, tampoc per als clubs. I, en qualsevol cas, si no tenim base, és evident que no tindrem elit, i aquesta és la mare dels ous en el sistema esportiu català.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Marta Moreta Rovira.

Marta Moreta Rovira

Bé, m'agrada que la seva intervenció hagi començat amb aquest eslògan de «Fets, i no paraules», que era del PSC, però que vostès no practiquen. Bàsicament això. I jo, escoltar, sí que escolto; el que passa, que vostè no respon res del que li demano jo. I, de fet –i, de fet, i, de fet–, avui he anat a escoltar el manifest de les entitats –hi he anat, a escoltar-lo–, però és que resulta que aquesta interpellació la vam entrar la setmana passada. La vam entrar nosaltres. Vostès aprofiten que jo faig una interpellació per començar a reaccionar; no al revés.

Miri, consellera, per anar acabant, li demano que, bàsicament, no enganyin més. No facin més promeses, perquè no les compleixen. Perquè el sector no s'ho mereix. Vostès van anunciar que duplicarien el pressupost quan en realitat no és veritat –no és veritat–, perquè la realitat és que estan sumant dos exercicis pressupostaris. Els números no enganyen, i això ho pot comprovar perfectament. En termes generals, l'esport el 2010 era de 98,4 milions d'euros –2010, 98,4 milions d'euros. El 2022, 80,4; és a dir, 18 milions menys. Això sí que són fets.

I un altre tema, consellera, no pot ser que reaccionin amb trucades de pressió cap a les federacions i els consells esportius quan saben que avui teníem aquesta interpellació i a més a més venien a llegir un manifest. A veure, no pot ser que fem aquestes pressions sobre la gent –no pot ser. O sigui, no és un govern acceptable que faci aquestes coses.

Avui la senyora Caula, que aprofito que està aquí per saludar-la, al migdia, després del manifest, ha aprofitat ràpidament per fer una roda de premsa i dir –ho lle-

geixo textualment— que..., ha assegurat que la Generalitat pagarà abans que acabi l'any, per avançat, les subvencions de les federacions i consells esportius, i que per primer cop ho farà abans que acabi la temporada en curs. Ostres, senyora Caula, li diré que la temporada ja ha començat. És que ja s'ha acabat. La 22-23 ja s'ha acabat, i la 23-24 ja ha començat, la temporada 23-24. Per tant, ja no ho poden complir. O sigui, fan declaracions que ja no poden complir. Anem malament —anem malament.

I, a més a més, no podem tolerar —jo crec que no ho podem tolerar— aquesta actitud de pressió que fan, perquè això només demostra el que tots ja sabem: que no saben gestionar, que estan sols, que és un govern dèbil i que no sap buscar acords. Aquesta és la realitat.

I, miri, vostè ha sortit aquí parlant de l'esport en general, i jo he volgut fer una interpellació que posava ben clarament el que deia: consells esportius, Unió de Federacions Esportives, Unió de Consells Esportius i federacions. I vostè m'ha parlat de l'esport femení —perfecte, si jo no l'estic criticant—; m'ha parlat de les instal·lacions —tampoc les he criticat. Jo m'he posat aquí i he dit «vull parlar d'això». I vostè què m'ha dit? M'ha parlat d'una altra cosa. M'ha parlat de l'esport en general

I acabaré amb una cosa. Acaba de parlar de grans esdeveniments esportius. Li diré una cosa. Aquest cap de setmana hi havia la supercopa d'Europa d'hoquei patins a Sant Hipòlit de Voltregà. Un sol equip català i tres de fora —tres de fora. Sap com ha donat suport el seu Govern a aquest equip? Posant-hi zero euros; mentre la Diputació de Barcelona no va dubtar ni així —però ni així— a posar-hi diners. Contesti'm això —contesti'm això—: com pot ser..., i no em digui que tenen unes subvencions específiques per a aquests temes. No, no m'ho digui, eh? Un sol equip català i vostès són incapaços de posar ni un sol euro en aquesta supercopa d'Europa, que, per cert, el Voltregà va quedar segon; és a dir, darrere del campió d'Europa d'hoquei patins.

Per tant, consellera, em sap molt greu. Pot parlar, però la veritat és que no està explicant ni la veritat ni actuen en conseqüència.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Per a la rèplica, té la paraula la consellera senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Diputada, avui no tocava *venir a hablar de mi libro* ni del meu club —si vol, també li parlaré del meu—, avui tocava parlar del que vostè va escriure a la interpellació, que és «crisi del sistema esportiu». Això és del que vostè va parlar. No va parlar de res més. (*Veus de fons.*) Un segon, deixi'm acabar.

Sorprèn la vehemència amb què parla; no el to punyent, perquè el to punyent l'utilitza sempre. Però, és clar, quan parlem de crisi, riscos i sistema esportiu i consells esportius, a mi només em ve al cap una cosa: Consell Esportiu de l'Hospitalet. Això sí que és una crisi, un risc i una vergonya (*aplaudiments*), certament. Caixa B, suposadament. UDEF —UDEF—, caixa B: un munt de diners destinats suposadament, presumptament, a multes de trànsit, dietes, copes, còctels, llibres d'autoajuda; retribucions d'àrbitres, monitoratge en negre, presumptament, també a directius i a polítics. Ah, per cert, tot això, regidors del PSC. Dinars de la campanya electoral, suposadament, 2019. Així gestionen els recursos esportius al PSC? D'aquesta manera ho fan? (*Aplaudiments.*) Doncs bé, com va dir el filòsof Johan Cruyff, els diners, al camp; els diners, al terreny de joc, no a la butxaca. En aquest sentit, és per sucari-hi pa, però no continuaré, perquè seria malgastar el meu temps.

Mirin, efectivament, nosaltres responem quan hi ha un problema. Hem parlat amb els consells esportius, sabem la situació econòmica en què es troben, però també ha d'entendre que les subvencions es gestionen, doncs, amb uns reglaments, amb unes normatives. Per tant, les bestretes, les revisions són complicades. Però és que

estem parlant de diners públics i, per tant, l'Administració, sí, hem de ser més àgils i estem treballant per ser-ho. Hem agafat compromisos, evidentment, però tenim més recursos que mai destinats al sistema. I en el cas dels consells esportius l'hi he dit: l'increment d'1 milió d'euros en dos anys.

Aquest Govern es referma en l'aposta per un model d'esport escolar que afavoreixi la participació dels infants, adolescents en activitats físicoesportives, evidentment en la pràctica de l'esport i l'activitat física, però també en unes polítiques públiques transparents, d'igualtat d'oportunitats, amb pulcritud.

I, evidentment, també crec que és important parlar de canvis normatius. El món de l'esport ha evolucionat. Tenim aquí davant, sobre la taula, qüestions rellevants que fa temps no teníem tan presents, com és, doncs, la igualtat en el joc. I en aquest sentit hem viscut situacions en els darrers dies que així ens ho requereixen.

Per tant, sí, efectivament, hem d'atendre les competències que tenim en l'esport base –que evidentment això fa referència a l'esport escolar també, però a la tecnificació i a l'alt rendiment–, però amb uns criteris d'igualtat d'oportunitat, de transparència, d'equitat, d'interès públic.

Però, en tot cas, i si li preocupa tant el món de l'esport, hi ha una qüestió que és bàsica, que és tenir recursos. I, efectivament, nosaltres treballem per doblar els recursos que destinem al món de l'esport. I no és fàcil fer-ho. Però, en qualsevol cas, amb el dèficit fiscal que tenim a Catalunya és evident que és una mica complicat fer-ho amb la rapidesa que voldríem. Aquests tres mil euros de cada família que arriben a l'Estat i no tornen.

Però també ens agradaria poder treballar, doncs, amb seleccions esportives catalanes, efectivament, i que les jugadores i els jugadors no estiguessin obligats a competir amb la *Roja* sota l'amenaça de sancions i inhabilitacions. Això no passa en cap estat del món civilitzat. Des del Govern, un cop més, i des d'aquí –i espero que tot el Parlament– donem suport a aquestes esportistes que lluiten pel respecte, pel reconeixement en el món de l'esport.

I acabo. Segur que ens equivoquem, ja l'hi reconec. Segur que podem millorar la nostra gestió, i així treballem dia a dia, incansablement i des del Govern de la Generalitat i des de tot arreu on podem. Però, en qualsevol cas, nosaltres, ja l'hi he dit, tots els diners, al terreny de joc; tots els diners, per a les federacions, per als clubs, per als ajuntaments, sempre pel bé comú, sempre per l'esport català, al costat de la gent que treballa en positiu per reforçar el sistema esportiu català.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre una transició energètica justa i de proximitat i de rebuig de les línies de molt alta tensió; presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpellació al Govern sobre una transició energètica justa i de proximitat i de rebuig de les línies de molt alta tensió

300-00371/13

I per a la seva exposició, té la paraula el senyor Eugeni Villalbí Godes.

Eugeni Villalbí Godes

Presidenta, consellera, diputades, diputats, just aquesta setmana hi ha hagut una cimera mundial prèvia a la COP28, que es celebrarà a final del mes de novembre a Dubai. Una COP28 on s'haurien de prendre decisions inequívokes i valentes amb relació a l'ús o, millor dit, al desús dels combustibles fòssils, però que malauradament no sembla que hi pugui haver un acord en aquest sentit.

En el que sembla que sí que hi pot haver un acord és en la necessitat de donar un impuls clar i decidit a les energies renovables. De fet, es planteja la necessitat de triplicar la potència instal·lada en renovables i doblar l'estalvi energètic el 2030. La transició energètica és clau per a la descarbonització, la reducció d'emissions de gasos d'efecte hivernacle i el compliment dels acords de la COP21 de París del 2015.

Som conscients –ho hem parlat aquí mil cops– que el desplegament de les renovables a Catalunya no ha anat tan ràpid com hauríem volgut. En aquest sentit, els deu anys de paràlisi que ha viscut el país hi tenen molt a veure. I que ningú s'enganyi, no ho dic per buscar de nou culpables, sinó per ser conscients, entendre i compartir el context, és a dir, d'on venim i el perquè som aquí.

La Proencat, una eina important per a la planificació en la transició energètica –per cert, aprovada també per aquest Govern–, estableix que per aconseguir els objectius fixats s'hauran d'haver instal·lat dotze mil megawatts el 2030 i més de 58.000 el 2050. Durant deu anys, en resposta a això, s'havien instal·lat nou megawatts a Catalunya, i en només dos anys el Govern n'ha autoritzat més de 1.500. Ens en caldran més? Sí, és evident, com també és evident el canvi de rumb que ha emprat el país i que ha fet que el país es posi en marxa en aquesta matèria.

I, en paral·lel, i d'acord amb aquesta determinació del Govern per accelerar la transició energètica i per no deixar-la només a iniciativa privada, s'ha creat i s'ha posat en marxa L'Energètica, l'empresa pública perquè el sector públic sigui també motor en la implementació de renovables, perquè la Generalitat lideri aquesta transformació i perquè el Govern de Catalunya acompanyi els municipis en aquesta transició. Una transició energètica que ara mateix té dos debats sobre la taula: el què i el com; és a dir, quants megawatts instal·lem i com els instal·lem. Dos debats que, a parer nostre, s'haurien de portar de manera complementària i que massa sovint molts grups ens plantegen de manera contraposada.

La nostra posició és clara. Necessitem més megawatts i seguir desplegant les renovables? Sí. Podem acceptar tots els projectes, fins i tot els que ens venen imposats i que són contraris al model que és propi a Catalunya? No. Per nosaltres, per Esquerra Republicana, són dos debats indestruïbles i que cal portar a terme de manera conjunta: més megawatts instal·lats i definir un model clar d'on i com els instal·lem.

Precisament per aquest motiu, perquè el com és important, el Govern va modificar el decret de renovables el mateix 2021, pocs mesos després d'assumir les responsabilitats en aquest àmbit per part de la consellera Jordà, amb l'objectiu de protegir espais agrícoles i naturals, amb l'objectiu d'introduir la participació ciutadana en els processos d'implementació d'energies renovables i també de la necessitat d'informació i generar consens en aquests projectes amb els propietaris i els ajuntaments.

I, en paral·lel a l'acceleració de les energies renovables, es va iniciar la tramitació d'un Plater, d'una eina de planificació territorial en l'àmbit d'energies renovables, imprescindibles per a qualsevol país, i que era incompreensible que el Govern no hagués iniciat prèviament al decret de 2019.

En resum, la posició d'aquest Govern, compartida pel nostre grup, és clara: apostar per accelerar el desplegament d'energies renovables, però fer-ho d'acord i respectant el model energètic propi de Catalunya i que aquest mateix Parlament ha votat: un model participat, distribuït, més just i democràtic i, per tant, en detriment dels oligopolis.

Mentre hem fet aquest debat i el país s'ha posat en marxa, hi ha qui, malgrat conèixer les dades i el context d'on venim, s'ha instal·lat en un discurs derrotista i negatiu, i sovint ens posa l'exemple, per exemple, de l'Aragó com a territori líder en renovables i ens recorda, a vegades amb un to amenaçador, que l'energia o te la fas o te la fan.

Però nosaltres, que pensem en l'interès públic i general, no en els interessos privats i d'uns quants –per cert, els de sempre–, no volem que la ciutadania de Catalunya pagui les conseqüències de fer-ho ràpid i malament, una fórmula que sembla que

han adoptat determinats territoris de l'Estat espanyol. I el cas de la gestió en l'impuls de renovables de l'Aragó –per citar el cas que estic esmentant– n'és un exemple clar a destacar, i no som nosaltres qui ho expliquem. De fet, Teruel Existe ha denunciat en reiterades ocasions les presumptes irregularitats, la presumpta especulació i acarnissament mediambiental de les administracions competents en l'autorització d'aquestes grans infraestructures de generació.

Precisament, ara estem patint l'amenaça de tres projectes de la ja més que coneguda empresa Forestalia: tres línies privades de molt alta tensió que pretenen imposar més de tres-cents quilòmetres de molt alta tensió de línies d'evacuació per connectar l'energia a la xarxa; un model propi del segle XX i de la producció d'energia de combustibles fòssils, que disposaven els punts de producció lluny dels punts de consum.

I, sí, nosaltres ens oposem obertament a aquest tipus de projectes. Perquè no responen a un model de proximitat entre els centres de producció i de consum –són línies quilomètriques d'evacuació i de centenars de quilòmetres–, i el nostre és un model distribuït. Perquè són agressius i destructius amb el paisatge i la biodiversitat i l'interès agrari, i el nostre és un model equilibrat i participat per les persones que viuen i treballen en aquests territoris. I perquè hipotequen també la futura i necessària electrificació del país. Perquè en beneficien uns quants en detriment de la majoria –són línies de titularitat privada–, i el nostre és un model públic, democràtic i participatiu.

Com molt sovint diu la directora general d'Energia, la senyora Assumpta Farran, fer la transició energètica vol dir que haurem d'electrificar el país, i fer aquesta electrificació, que necessitaran llars, administracions, pimes i grans centres de producció industrial, passa per nous centres de generació d'energia distribuïts arreu del país, sistemes d'emmagatzematge, però també per la millora de la xarxa de distribució i transport existent, i en alguns casos ens caldran noves línies de transport i de distribució, però públiques i d'interès general. Un interès públic i general que no tenen cap dels 338 quilòmetres de MAT privada i d'evacuació; 338 quilòmetres només en territori català: 135 a la línia Grañén-Pierola, 180 en la línia Valmuel-Begues i 23 quilòmetres en la línia Lluçanoves-Isona. Són, per tant, i en resum, uns projectes amb els quals no podem estar d'acord, ni per l'impacte ni pel model al qual responen.

De fet, la mateixa ministra Ribera en discrepava. Obro cometes: «És un projecte difícil d'entendre, tant des de la lògica ambiental com energètica.» Tanco cometes. Malauradament, però, tot i l'escepticisme de la ministra, el seu ministeri tira pel dret i s'anticipa amb el vistiplau ambiental en alguns d'aquests projectes, d'acord amb una tramitació caòtica i desordenada i amb una actitud deslleial i precipitada. I d'aquesta manera, també, d'una banda, ignora la majoria dels veïns i veïnes de tots els territoris que s'hi han oposat; ignora la veu del món local, de tots els ajuntaments, consells comarcals, diputacions i partits polítics –entre els quals el PSC– que han votat mocions i han fet alegacions en contra d'aquests projectes; ignora també la veu de la majoria absoluta d'aquesta cambra, que en la Comissió d'Acció Climàtica s'ha posicionat en contra d'aquests projectes, amb els vots del PSC, d'Esquerra, de Junts, de la CUP i dels comuns –un total de cent quinze dels 135 diputats i diputades de la cambra, més del vuitanta-cinc per cent dels representants del Parlament de Catalunya–, i ignora també el criteri objectiu dels treballadors públics del Govern de Catalunya, que, en tots els projectes i sota criteris exclusivament tècnics, han emès diversos informes desfavorables, tant en termes mediambientals com d'ordenació energètica.

En definitiva, i tenint en compte tot l'exposat, tenim un *gobierno* del Estado, un *ministerio*, una ministra i, per tant, el PSOE actuant d'esquena a Catalunya, respondent al servei dels oligopolis i actuant amb discrecionalitat i deslleialtat a les institucions catalanes.

Per tot això, conseller, per una banda, li demanem que ens expliqui quines accions emprendreà el Govern de la Generalitat per defensar la sobirania de Catalunya

i defensar també els interessos de les persones que hi viuen i treballen en aquests territoris, i, per l'altra, l'instem a que el seu departament preservi la integritat del model energètic propi de Catalunya; un model que aposta per accelerar de manera decidida el desplegament d'energies renovables, però que ho fa de manera distribuïda, democràtica, justa i respectuosa amb les persones que fan de Catalunya un territori equilibrat, pròsper i transformador.

Amb aquesta interpellació pretenem que disposi una mica més de temps del que ha disposat al matí responnent a la pregunta de la diputada Viña per exposar totes aquestes accions i també perquè ens dona peu a poder presentar una moció en el proper Ple, que ja li avanço que serà una moció clara i diàfana per renovar el compromís del Parlament amb una transició energètica justa, un compromís amb el territori, amb la gent i amb el patrimoni natural i agrícola de Catalunya, i per dir «no» a aquests projectes especulatius de la MAT de Forestalia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el senyor David Mascort i Subiranas.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, diputat Villalbí, bona tarda a tots i totes. Sí, tindrem una mica més de temps per explicar-nos tots plegats què està passant. I és d'agrair que tinguem una mica més de temps per explicar-nos, creiem nosaltres, aquesta forma, algú en diria «sibillina», d'altres dirien «no tant», d'intentar imposar un model que no és el nostre al nostre país.

De fet, nosaltres –i ho ha dit vostè, eh?, i crec que ho he explicat aquí ja alguna vegada i, si no jo, la consellera Jordà, segur– tenim molt clar el model que volem i tenim molt clar el model que no volem. De fet, no volem tampoc el model que hi havia al nostre país fins abans d'arribar Esquerra Republicana a aquestes competències.

Però, independentment del que hagi passat, crec que hem definit exactament com volem arribar al que ens diu la Proencat, els dotze mil megues el 30 i 58.400 el 50, i quin model volem per al nostre país: un model d'energia produïda a prop de la gent, distribuïda a prop de la gent, participativa, amb acord amb el territori. De fet, així ho diu el decret: acord amb els propietaris, acord..., coneixement dels municipis.

I creiem que el que fa l'Estat –i, de fet, ja ho va definir en el seu model, eh?–, quan ens diu que nosaltres podem autoritzar els projectes de fins a cinquanta megues i ell es queda els grossos i, per tant, decideix els grans projectes, com es fan i on es fan..., no només això, sinó que defineix on han d'anar a evacuar aquesta energia, traient quan li sembla els concursos dels nusos que reben aquesta energia, sense consultar al Govern de la Generalitat quins nusos s'han de treure a concurs, traient-los de la mà de Red Eléctrica quan ell vol i de la forma que vol, amb el vistiplau, com deia, de Red Eléctrica i també de les companyies, en el nostre cas, sobretot d'Endesa, que decideix qui pot endollar en les seves subestacions..., ella decideix si té potència lliure o no. En algun cas ens hem trobat que algú renuncia a un projecte que tenia potència adjudicada en una subestació i quan hi va un altre projecte Endesa diu: «No, aquí no n'hi ha.»

Per tant, totes aquestes eines que té l'Estat, acompanyat de Red Elèctrica i d'Endesa, fan molt difícil per al Govern, fan molt difícil per al país, decidir i posar en marxa, en pràctica, el model que nosaltres volem.

Tot i així, creiem que de mica en mica ens n'anem sortint, però, clar, quan algú decideix que es faran uns parcs immensos a prop del nostre país i que han de venir a evacuar al nostre país i li donen el punt d'evacuació al nostre país, a molts quilòmetres d'on produeix l'energia, això no ho decidim nosaltres, això ho decideix l'Estat, ho decideix el *ministerio* i ho decideix Red Eléctrica.

Llavors, quan algú té aquesta autorització, construeix el parc i ha de portar l'energia fins allà, l'Estat, amb l'últim reial decret, només ens dona l'escletxa, a nosaltres, al Govern del país, de l'informe de polítiques ambientals, de l'informe de sostenibilitat.

En els tres casos que ens ocupen, en les tres línies de molt alta tensió, en totes tres hi ha informes desfavorables del Govern del país, del nostre departament, de la Direcció General de Polítiques Ambientals i Medi Natural, pel que fa a l'impacte ambiental d'aquests projectes –en tots tres. I en tots tres el ministeri ha tirat pel dret.

És evident que nosaltres hem de fer tot el que estigui a les nostres mans perquè això no es faci o, com a mínim, que no es faci així, perquè nosaltres ho hem dit mil vegades: «Escolta'm, si es fa tot soterrat... No és el nostre model, no tindrà l'acord del territori, però com a mínim l'impacte no serà el que serà si no es fa soterrat.» De fet, en alguna de les DIAs diu «entre el punt quilomètric tal i el tal afecta, però no s'hi pot fer res». Clar, compte amb aquest model, perquè el que està dient la DIA, el que està dient l'autorització prèvia és «val tot». I per a aquest Govern no val tot.

És a dir, nosaltres hem arribat a la determinació, creiem, com a país i com a societat, que hi ha una sèrie de maneres d'actuar que el 2023 ja no són acceptables; que quan algú vol posar una activitat en un lloc determinat necessita una llicència ambiental, i si no compleix no es pot fer; en tots els tipus de projectes. De fet, els ajuntaments ho fan amb els projectes més petits, els consells comarcals ho fan amb els projectes mitjans i el Govern ho fa amb els projectes grans. I tots plegats ens hem donat aquestes regles del joc.

Allò que abans, fa moltes dècades, estava permès, ara moltes vegades no està permès. I podem posar molts exemples: des d'abocar residus als rius –es feia, ja no es fa– a contaminar l'aire que respirem –es feia, ja no s'hauria de fer. El mateix amb aquests projectes: si decidim que quan travessen un parc natural, una Xarxa Natura 2000, han de complir uns preceptes determinats, els hem de complir tots. No val, amb informes desfavorables, aprovar-los igualment o aprovar-los condicionat a que hi hagi un altre informe favorable, que el promotor modifiqui el projecte fins que sigui favorable.

Escolti'm, però a què juguem? Alguna vegada algun d'aquests ja l'hem avaluat tres vegades, eh? O és que el ministeri no és capaç de negar s'hi? O és que el ministeri no és capaç d'enfrontar-se a segons qui? Perquè la ministra ho va dir en seu parlamentària al Senat: «Aquests projectes, on l'energia i el punt d'evacuació estan tan llunyans, són de molt difícil justificar.» Bé, doncs els seus tècnics els justifiquen. I no només els justifiquen, sinó que ens diuen: «Vosaltres que heu dit que no, feu un altre informe fins que sigui que sí.» No, home, no. Llavors, podem entrar en aquesta forma de treballar entre institucions. Perquè, és clar, quan intentes parlar amb ells: «No, no, no, perdona, nosaltres ho fem tot bé.»

Bé, doncs, nosaltres actuarem en conseqüència i farem servir totes les eines que estiguin al nostre abast –totes–, per impedir-ho. Per què? És molt fàcil fer segons què en algun lloc on no hi viu ningú en quaranta quilòmetres a la rodona, però és molt difícil i s'ha d'agafar el bisturí i fer operacions quirúrgiques per fer segons què en llocs com el nostre país, on la densitat de població és la que és, on les infraestructures són les que són, on, per sort, alguns pensem, tenim tants espais protegits. I estan protegits per alguna cosa. No estan protegits perquè a algú se li va encendre una bombeta, no; estan protegits perquè allà hi viuen animals, fauna d'un cert tipus, hi ha una certa flora, hi ha unes certes espècies que s'han de preservar.

Llavors, bé, ens podem saltar les regles del joc i que valgui tot. Doncs nosaltres pensem que no. I, per tant, farem tot el que estigui al nostre abast, com he dit aquest matí, per impedir-ho. Perquè hi ha una altra variable, que aquí tampoc es té en compte, crec, com altres vegades, i és que quan els projectes són tècnicament impecables, tu pots suportar la pressió del territori, tu pots suportar tenir tots els alcaldes en contra, tots els presidents dels consells comarcals en contra. Si els projectes

són tècnicament impecables, tu pot suportar-ho. Quan els projectes no són impecables, sinó que, a més a més, tenen informes desfavorables, és molt difícil que una administració passi per sobre del territori. I això és el que està fent, en aquest cas, el ministeri.

Nosaltres, com hem dit, presentarem recursos a les autoritzacions administratives prèvies, allegarem contra les DIAs, farem tot el que jurídicament estigui a les nostres mans perquè això no sigui així.

Gràcies i segur que la moció així ho reflectirà.

La presidenta

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la planificació de la gestió dels residus; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpellació al Govern sobre la planificació de la gestió dels residus

300-00368/13

I té la paraula, per a la seva exposició, la diputada senyora Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Conseller, la veritat és que tindria la temptació de parlar de transició energètica, després de la interpellació; però és que era molt clar que era sobre residus, aquesta tarda.

Miri, aquesta interpellació ve d'una preocupació, i és que, com hem dit moltes vegades, Catalunya ha estat pionera i encara ho és, en matèria de gestió de residus, i pensem que en aquests moments està mancada de les eines de planificació necessàries per encarar els reptes de futur. I aquesta preocupació és la que motiva aquesta interpellació.

Perquè en el darrer debat d'orientació política general, el grup parlamentari que dona suport al Govern, el d'Esquerra Republicana, va presentar una proposta de resolució on un dels seus apartats proposava portar al Parlament de Catalunya la nova llei de prevenció i gestió de residus durant el primer semestre del 2024. I ens va sorprendre aquesta data –no de manera grata, ja l'hi haig de dir–, perquè, de fet, aquesta havia de ser una de les prioritats del seu departament en aquest mandat.

Hi ha diferents resolucions, de fet, que insten el Govern a iniciar aquesta tramitació a principis d'aquest any, del 2023, el que estem a punt d'acabar. I, de moment, en matèria de residus el que tenim és una moratòria de les plantes de valorització energètica, que, per cert, finalitza en poques setmanes, i també més endavant, doncs, m'hi referiré.

I, de moment, com li deia, ni tenim nova llei ni tenim planificació de les infraestructures necessàries a Catalunya. En lloc de planificació, tenim moratòries i endarreriments. Els últims documents de planificació i gestió, el Precat, o d'infraestructures de gestió, el Pinfreca, es deriven, de fet, de dos reials decrets que són de l'any 2018 i que ja en fruit de l'actualització dels primers treballs que va haver-hi de planificació, a Catalunya, del 2010.

El 2019 es va iniciar el procés de tramitació d'aquesta nova llei i al gener del 2020 es va finalitzar la consulta pública prèvia i el procés participatiu complementari. Des de llavors, esperant notícies. I, com els deia, ens va estranyar que tornessin a llançar la pilota de la nova llei el primer semestre del 2024. I això, com els deia, ens provoca intranquil·litat i el temor de que ens puguem trobar en una legislatura en blanc en matèria de gestió de residus.

Dit d'una altra manera, aquest Govern de moment no ha presentat, a parer nostre, cap de les eines necessàries per a una millor gestió dels residus a Catalunya, ni per

al compliment dels objectius marcats per les directives europees ni per a la disminució dels gasos d'efecte hivernacle, vinculats molt especialment als abocadors.

Situació a Catalunya i horitzó 2030-2035. A Catalunya estem encara lluny dels objectius marcats per la Directiva 2018/850. I en aquesta part el que faré és repassar quin impacte haurien de tenir aquestes directives en matèria de gestió de residus municipals a Catalunya i plantejar algunes, en fi, qüestions per conèixer el parer del conseller i del departament. I ho faré seguint una miqueta la jerarquia de la gestió de residus que estableix aquesta pròpia directiva; per tant, prevenció, reutilització, reciclatge, valorització i eliminació.

Sobre prevenció, reutilització i preparació a la reutilització, jo crec que ho podríem definir com a ineficiència. Les polítiques que s'han aplicat fins ara no han demostrat el canvi de tendència en la generació de residus. De fet, fixi's, el Precat preveia que el 2020 hi hauria d'haver una reducció d'un quinze per cent de la generació de residus. Això volia dir que hauríem d'estar en aquests moments a 474 –no en aquests moments, en el 2020– quilos/habitant/any, quan el que realment es va generar aquell any van ser 511 quilos/habitant/any.

Sobre el reciclatge, estancament. Jo ho definiria com a estancament. Només un deu per cent dels requeriments totals de materials estan coberts per material recuperat a Catalunya. I certament em dirà, i ho sé, «a Catalunya tenim una tendència positiva en selectiva», però és tan lleugera, és tan lenta, que es fa inviable a hores d'ara complir, amb aquesta tendència, els llistats que marquen les directives europees: un cinquanta-cinc per cent el 2025, un seixanta el 2030 i un seixanta-cinc per cent el 2035.

Sobre tractaments previs, la disposició final manca de planificació. Calen noves instal·lacions que assegurin tots aquests pretractaments. Després, si tinc ocasió, podré aprofundir sobre aquesta qüestió.

Sobre la valorització energètica. Bé, tenim la moratòria, com li deia. Al gener del 2017, la Comissió Europea va emetre un comunicat destacant la valorització energètica enfront dels abocadors, i, en aquest moment, aquí a Catalunya sembla que anem contra direcció.

I sobre abocadors, sí, anem contra direcció: estem al trenta-quatre per cent de residu que va a abocador; lluny, molt lluny del deu per cent. I si mirem la tendència dels últims vuit anys, la disminució ha estat de set punts. Si féssim aquest exercici de traslladar aquesta tendència a futur, el 2030 estaríem encara a més del doble de l'objectiu del deu per cent, estaríem a un vint-i-cinc.

En els últims deu anys hem augmentat en 5,4 punts percentuals el reciclatge. Si volguéssim arribar als objectius 2030-2035, vol dir que aquests deu anys que venen ara haurien d'augmentar en vint-i-vuit. O sigui, els deu anys enrere hem fet un 5,4; hauríem de fer un vint-i-vuit. Jo crec que convindrem, conseller, que aquest és un escenari que, com a poc, podríem definir com a improbable. I per això li trasllado algunes qüestions, i passaré a l'última part de la interpel·lació.

Per a quan la nova llei de residus a Catalunya? Una data fixa, una data creïble, una data real. Què passarà amb la moratòria sobre plantes de valorització energètica, que s'acaba les properes setmanes? Per a quan la nova planificació d'infraestructures de gestió de residus? Per a quan el nou pla de gestió de residus? Creu vostè que estem en posició de complir els objectius de recollida selectiva el 2030, els que ens marquen les directives europees? Creu que podem disminuir fins al deu per cent el residu a abocador? Com? Aquestes són algunes de les qüestions que li volia traslladar.

I, en aquests últims minuts, suposo que deu entendre que no podia acabar aquesta interpel·lació sense fer esment de les comarques gironines, on estem vivint les conseqüències d'aquesta absència de planificació en aquest mandat o on estem vivint les conseqüències o el resultat de no prendre decisions. Parlo, com es deu imaginar, del tancament definitiu de Solius. Tres sentències, de la qual destaco la del 7 de juliol del 2020 –2020–, sentència ferma, que anul·lava l'autorització ambiental de

tot el complex, inclosa la planta de compostatge, i donava un mes de termini, des de la notificació, per al seu tancament –2020, 7 de juliol del 2020. Dues sentències més.

Aquestes dates coincideixen més o menys amb l'inici del Govern actual. Per tant, com que veig la tònica del debat d'orientació de política general i la tònica també d'aquest Ple, de mirar enrere o a altres institucions per buscar culpables d'aquesta gestió que vostès mateixos han definit com a nefasta, suposo que no poden negar que, en aquests vint-i-vuit mesos de govern, o 840 dies que vostès tenen la responsabilitat des d'Esquerra Republicana en aquesta matèria, vostès coneixien com a mínim l'existència de dues sentències fermes que, com a mínim, els obligaven al tancament. Suposo que això sí que no ho deu poder negar. Ho dic, perquè vostès han definit aquesta gestió com a nefasta, però com definirien vostès la gestió d'aquests dos últims anys per part del departament? Absent? Erràtica, quant a Solius?

Fixi-s'hi: 24 de febrer del 2023, s'acata el tancament de l'abocador; visita de la consellera Jordà a Solius; assumeix que l'Agència de Residus de Catalunya es farà càrrec del cost total, que s'estima en uns 3 milions d'euros –declaracions públiques.

13 de març del 2023 –un mes més tard–, els alcaldes dels municipis que conformen el consorci ja mostren la seva preocupació pel repartiment dels costos de tancament i manteniment durant trenta anys del tancament, per l'incompliment de promeses fetes i, sobretot, pel perill d'imputar als ajuntaments i, per tant, als ciutadans, el cost d'aquesta gestió nefasta. Principis del 2023, l'agència deia que es feia càrrec del cost total del tancament de l'abocador i els ajuntaments havien d'assumir un sobrecost d'uns 125, 126 euros/tona, que era el manteniment del tancament dels trenta anys i el cost afegit de portar els residus a altres plantes com Vacarisses i Hostalets de Pierola. Principis del 23, conseller, març del 23: el sobrecost ja supera els dos-cents euros/tona, 207 euros/tona per als ajuntaments i, per tant, també per als ciutadans i ciutadanes. Promeses inicials que han anat augmentant fins a fer-se insostenibles per als ajuntaments.

Setembre del 2023 –vaja, el cap de setmana passat–, tancament total de l'abocador i de la planta, amb els municipis afectats del Baix Empordà, diversos del Gironès, entre els quals Girona, quinze de la demarcació. La Generalitat acata la sentència de clausura del complex de residus de Solius i tanca la planta de compostatge. I jo li trasllado dues contradiccions: vostès s'adonen que estan donant el missatge, a municipis que estan fent porta a porta amb un vuitanta per cent de selectiva, de que després d'aquest comportament se'ls hi apujarà la taxa de residus? Aquest és un missatge absolutament contradictori, i això passarà. Contradicció, residu quilòmetre zero: estem enviant residus de comarques gironines a molt més de cent quilòmetres. Vostès han calculat la petjada de carboni d'aquest desgavell que tenim d'enviament de residus des de comarques gironines? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I dos dubtes més.

Però, si li sembla, ho puc traslladar..., per no esgotar..., no? Perquè he esgotat el temps. L'hi trasllado a la següent intervenció.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per respondre, el conseller senyor David Mascort i Subiranas.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputada Paneque, a veure. Tantes coses..., a veure si tinc temps de fer-ho tot.

La llei. Comencem per la llei. És veritat que el 19 es va començar el tràmit –és veritat. Però, al nostre entendre, quan el 21 assumim les competències ens sembla que el text no està prou bé. D'acord? Llavors, què fem? Amb la voluntat de generar consens, perquè ens sembla que és la forma de fer les coses, obrim un nou espai de debat, que li hem dit «pla de socialització» –de debat, de reflexió, de participació–, on, al marge del que és el tràmit formal, hi ha hagut participació de tots els agents

del sector residus: associacions empresarials, empreses privades, grups de pressió, associacions ecologistes, col·legis professionals, persones físiques, administracions públiques, el dictamen del Consell de Prevenció de l'Agència, format per una quinzena persones, altres departaments de la Generalitat. I no només hem fet més d'un centenar de reunions amb tots aquests agents per millorar el text i que fos un text de consens de tots els agents involucrats en la gestió dels residus, dels subproductes d'allò que hem de mirar d'aprofitar del nostre país, sinó que ja hem fet un total de 217 aportacions, de les quals, més de la meitat –cent setze– s'han estimat directament, i de la resta, algunes, molt poques, s'han desestimat, la resta s'han transaccionat, diguéssim, amb els que havien fet aquestes aportacions.

Per tant, ja estem polint el text final, i començarà el tràmit dins del Govern aquest mes d'octubre –no em faci dir si és la segona setmana o la tercera setmana. D'acord? Per això diem que l'aprovarem durant el 24, perquè llavors vindrà aquí i l'hauré d'aprovar.

Després d'això, creiem que, com no pot ser d'una altra manera, ve el pla d'infraestructures i ve el pla de gestió. És a dir, si ho féssim al revés, començaríem la casa per la finestra. Per tant, primer la llei; una llei... Així com la llei de fa trenta anys va ser avantguardista en el seu moment, aquesta també; una llei que posa al centre l'aprofitament dels subproductes que generem, no la gestió dels residus. Hem de ser capaços de parlar de productes que hem d'aprofitar. El nostre model, a bastament explicat, d'economia circular ja posat en relleu amb l'estratègia de bioeconomia del país, amb l'estratègia d'economia de mode circular, diferents accions que vostès han pogut veure durant tots aquests mesos i que posen al centre l'aprofitament de tots aquests recursos i no la gestió dels residus. També en són exemple les plantes de biogàs, etcètera, eh? Diferents potes d'una mateixa estratègia, que, sí, és veritat, pràcticament tot cau al nostre departament, però que marca clarament quina és la forma que pensem que ha de posar en marxa aquest país, o d'accelerar aquest país, pel que fa a la gestió dels subproductes.

Vostè m'ha donat tota una sèrie de dades de que no anem bé, d'acord?, per assolir els objectius del 25, del 30 i del 35. Però també és veritat que jo puc parlar dels dos anys que fa que nosaltres tenim aquestes competències, que l'aposta que està fent aquest Govern per la recollida amb sistemes eficients –porta a porta, contenidors intel·ligents, etcètera– no s'havia fet mai fins ara. I, per tant, en els darrers dos anys hem dedicat més de 30 milions d'euros a fomentar la recollida selectiva en els ens locals. I no fem només la convocatòria de subvencions, sinó que oferim el suport tècnic de l'agència per fer-ho, per fer-ho bé, per fer-ho de forma econòmica, i llavors ajudem les inversions necessàries a través de les convocatòries d'ajuts.

I estem al costat dels governs valents que volen canviar la forma de fer les coses, que volen transformar. Perquè també és veritat que, pel que fa a la gestió de residus –no ens n'oblidem: competència municipal–, no tots els governs de tots els ajuntaments són iguals. I aquí –perdoni'm, eh?– no em vull posar cap medalla, però l'ajuntament del qual jo era alcalde és el municipi que ha quedat primer en percentatge de recollida selectiva el darrer any. Per què? Perquè hi va haver un ajuntament valent que va aplicar el porta a porta. Això passa avui amb una tercera part dels municipis del nostre país; no passa en tots els altres.

És evident que no és el mateix un municipi petit que un municipi gran, però avui hi ha molta gent que fa molts anys que pensa en això i hi ha molts sistemes per recollir molt millor els nostres residus del que ho fem a molts punts del nostre país. Està bé –està bé–, però, que aquestes darreres eleccions municipals no hem fet de la recollida de residus una eina llancívola en campanya electoral –crec que pràcticament enlloc–, i que, per tant, tots plegats hem pres la consciència que, en una qüestió tan simple i tan important alhora com és com recollim els residus al nostre país..., no n'hem fet una guerra política.

Abans d'acabar l'any presentarem, per tant, a l'entorn d'això, l'estratègia catalana de gestió de l'orgànica quilòmetre zero. Aquesta és la nostra idea: impulsar plantes descentralitzades més petites. Algun municipi –que tenim algun diputat aquí que en va ser alcalde– en poc temps muntarà la seva planta de gestió de l'orgànica. És aquest el model. És evident que en dos anys no som capaços de fer-ho tot; és evidentíssim que aquest país va tard en alguns aspectes, com en tants altres que ens ha tocat gestionar. Però és evident –i això no m'ho pot negar– que nosaltres no hem fet, com en els darrers anys, de qui dia passa any empeny, sinó que hem atacat els problemes de cara i intentat posar solucions a les coses. Perquè, bé, vostè dirà el que vulgui, eh?, però els que hem fet la moratòria hem sigut nosaltres, i els que presentarem ara el pla de tancament i desmantellament de les incineradores a Catalunya, aprovat per aquest Parlament, serem nosaltres. Per tant, som un govern realista que aborda les transformacions i que ho fa parlant amb tothom i generant grans consensos, no passant per sobre de la gent.

Solius. A veure, la situació de Solius és fruit d'una gestió nefasta dels últims quinze anys per part del Govern, sí, i del consorci que gestiona Solius, perquè..., no sé si cal estendre'ns, eh?, però és que no hi ha res que funcioni; és que ni la concessió del gestor; és que res de res. I allà, en aquell consorci, són responsables tots els patrons del consorci –tots. I vostè pot dir el que vulgui, eh?, però jo, com a secretari general i com a conseller, m'he reunit manta vegades amb els alcaldes i regidors afectats, responsables dels cinc ajuntaments que formen part del consorci i de tots els que hi porten els seus residus. I disculpi'm, eh?, però ha d'acabar de dir les coses i no deixar-les a mitges, eh? El 20 hi ha una sentència, sí, sí, però la data ferma de tancament és el 12 de febrer del 23. D'acord? No és del 20. D'acord?

Mentrestant. Doncs mentrestant, com que l'abocador s'ha de tancar –i ho sabia tothom a aquest país menys els que gestionaven l'abocador; l'agència, el consorci, els ajuntaments que formen part del consorci, els que hi porten els seus residus, ho sabia tothom, però tothom mirava cap a un altre costat–, està en tràmit la llicència ambiental de la planta de gestió de l'orgànica i de la planta de transferència, i en pocs mesos tindrem la llicència ambiental d'aquest espai i el podrem...

Però aquí el problema és més de fons. El problema és que quan vas al Baix Empordà i els hi dius: «L'agència pagarà la instal·lació allà on vosaltres digueu.» Oh, és que no es posen d'acord, eh? És que fa quatre anys que esperem l'estudi de la ubicació de les plantes al Baix Empordà. I jo he anat allà a dir-los-ho com a secretari general i com a conseller. «No, no, no estem fent l'estudi.» Doncs a veure si es decideixen, perquè, al final, l'agència és responsable de definir els espais, els equipaments, etcètera. Però si no hi ha consens en el territori, acaba sempre com acaba. Per tant, decidíu on el volem i l'agència ho pagarà, com fem arreu.

I li podria posar exemples de Campdorà i podria posar exemples de l'ampliació de Pedret i Marzà i tot el que estem fent amb abocadors. Que si una cosa fem nosaltres és enfocar els problemes de cara per solucionar-los, no mirar cap a un altre costat com ha passat els últims quinze anys a aquest país.

I ara continuem amb els altres dos.

La presidenta

Per respondre..., per a la rèplica, té la paraula la senyora Sílvia Paneque Sureda.

Sílvia Paneque Sureda

Doncs continuem, conseller. Vostè diu: «No, no, per sort, en aquesta campanya de municipals, el tema dels residus no ha estat una eina llancívola.» I es posa vostè mateix i el seu municipi com a exemple, confrontant amb altres, no?, dient que en el seu municipi sí que hi ha hagut valentia. Doncs escolti, Esquerra Republicana també està governant a Girona, per exemple, i a Girona hi ha problemes molt greus. De fet, miri, li diré exactament com van els residus de Girona en aquests moments –ja que vostè ha volgut posar exemples, en posem–: dos terços de l'orgànica van a Pedret

i Marzà; un terç anaven a Solius –un terç de Girona ciutat. Vostè em posava d'exemple Vilablareix; jo li parlo de Girona ciutat. Vostè deia que Vilablareix..., el posava com un exemple de valentia i assenyalava els ajuntaments i deia que això no s'havia d'utilitzar com a arma llancívola, fent-ho. Deia això, fent-ho, precisament.

Doncs l'altre terç va a Solius. Va com a planta de transferència, com a planta de transferència que no té una llicència específica. Vostè em pot dir avui, aquí en seu parlamentària, ens pot assegurar que això es pot mantenir? Que es pot mantenir Solius com a planta de transferència? És a dir, perquè tothom ens entengui: que els ajuntaments hi van a abocar residus i després, des d'allà, fan tot aquest repartiment a altres plantes sense una llicència específica? Vostè això m'ho pot dir avui aquí? Com que posa exemples, doncs li poso jo també el de Girona.

I vostès, en aquests dos anys, han desenvolupat proves de porta a porta, de contenidors intel·ligents, efectivament, però també volen tancar i desmantellar les plantes de valorització energètica. I per això jo li feia la reflexió: vostè creu...? Vostè ha dit que presentaria un pla de tancament i desmantellament de plantes de valorització energètica. I jo li dic: Amb aquests resultats (*veus de fons*) –bé, deixi'm acabar i després ja vostè em torna la resposta– i sense les plantes de valorització, vostè com pensa complir els objectius 2030 i 2035 que ens marquen les directives europees? Perquè vostè pot dir el que vulgui. I jo li dic: com ho pensen fer? Com ho pensen fer? Si ja ara, amb la tendència que tenim, ja veiem que no hi arribarem, tancant infraestructures, com ho pensen fer?

Vostè deia també..., és que vostè sol entra en contradiccions. Vostè...: «Jo he arribat aquí fa dos anys. A mi, lo d'abans...», no? «Jo estic aquí des...» Ja no entrem a valorar quants anys fa que Esquerra Republicana governa i està a govern, però diu: «Jo he arribat aquí. Ara, la gestió del consorci d'aquests quinze anys...» És que els alcaldes d'ara tampoc hi eren i bé que se'n fan responsables, i bé que donen la cara, i bé que donen solucions. Si lo que li estem demanant és que acompanyin aquests alcaldes i aquests cinc ajuntaments i no els assenyalin. Per tant, sí, segur que en aquests quinze anys s'han fet coses malament; això és veritat.

I vostè em deia la data del 2020, del 2023. Sí, efectivament, la sentència ferma és del 23, però des del 2020 tothom sabia, com deia vostè, que això acabaria així; vostès també. I què han fet? I què han fet?, és la pregunta. Per tant, acompanyin els ajuntaments.

I li faig en aquests últims minuts les preguntes que m'han quedat pendents respecte a Solius. Li he dit abans i ho torno a repetir: l'estan utilitzant com a planta de transferència sense llicència específica. Això es podrà mantenir? O hauré d'acabar portant els residus, els propis ajuntaments, a les plantes on l'agència ens vagi indicant? Vacarisses té set anys de vida útil aproximadament; Lloret, cinc. Quina resposta donen als municipis de comarques gironines? On s'ubicaran nous abocadors? Vostè diu: «No, això..., el consens del territori.» De veritat, vostè creu que sense el lideratge i la planificació que cal a Catalunya...? Clar és que aquesta, bé, és una sortida molt fàcil: «No, es posin vostès d'acord i ja veurem, i quan arribi l'acord ja pagarem» Vostès han d'exercir també un lideratge i una planificació, que aquesta és la principal funció de l'Agència de Residus de Catalunya, senyor Mascort. Per tant, no és tan fàcil com dir «ja esperarem que es posin d'acord els municipis».

I, finalment, quina resposta i suport donaran als municipis del consorci que no poden assumir –no poden assumir– puges, increments de taxes com els que els hi estan plantejant? Ja no només per portar els residus a altres llocs, sinó pel manteniment, pel tancament i manteniment durant trenta anys del tancament d'aquest abocador. Quina resposta i qui pagarà? Quin repartiment de costos hi haurà de tota aquesta operació? Per tant, quins compromisos té el seu departament amb els municipis afectats directament pel consorci i els de comarques gironines?

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I per a la rèplica, té la paraula el conseller, el senyor David Mascort i Subiranas.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

A veure, crec –i si així s'ha entès és que m'he expressat molt malament, eh?– que jo no he posat, no he confrontat cap ajuntament. No he acusat cap ajuntament. Només he dit que a aquest país hi ha ajuntaments que són més valents que d'altres. I les dades així ho demostren. És a dir, crec que no és una opinió, crec que és informació. És a dir, hi ha ajuntaments del nostre país que estan al vint-i-cinc, al trenta, al trenta-cinc per cent, al quaranta de la selectiva, i n'hi ha que estan al vuitanta i al noranta, que sol coincidir amb els que han canviat la forma de recollir. Crec que no és opinió, crec que és una informació.

Llavors, Solius, crec que li he dit que en poques setmanes, mesos, tindrà la llicència ambiental. Crec que ho ha dit a la primera intervenció –crec que ho he dit. I si no ho he dit, ara ho torno a dir: en poques setmanes acabarà el tràmit d'obtenció de la llicència ambiental de la planta de compostatge i la planta de transferència.

Noves infraestructures a Girona. A més de la millora del complex de Solius, l'any 25 entra... Ah, perdó –perdó–, el pla de tancament d'incineradores. Si vostè creu que el Govern es pot saltar el que ha aprovat el Parlament, escolti'm, juguem-hi tots amb tot, però aquest Parlament ha aprovat que s'han de tancar les incineradores d'aquest país. Ho ha aprovat aquest Parlament; no..., ni aquest conseller ni aquest Govern. Llavors, nosaltres farem el pla de tancament i desmantellament de les incineradores.

Vostè parla de valorització energètica. És, a vegades, una altra cosa. D'acord? A vegades és una altra cosa. Per tant, sí, aprovarem el pla.

Noves instal·lacions a Girona. Està en fase d'atorgament, també, la subvenció per a la construcció de la nova planta de tractament mecanicobiològic de la fracció resta i de digestió anaeròbia de la FORM a Girona, a Campdorà, major capacitat i qualitat per al tractament del Gironès, però també amb capacitat per rebre'n d'altres punts de la demarcació.

Al mateix Gironès, ho he dit abans..., he parlat d'una, però n'hi ha una altra, dues plantes descentralitzades de compostatge de la fracció orgànica. Està en estudi i fase de disseny de les noves instal·lacions a la Garrotxa, que, més enllà del tractament de la fracció resta, és un projecte que creiem que serà rellevant i exemplificador de mineria d'abocadors.

Està en projecte –també ho he esmentat abans– l'ampliació de les instal·lacions de Pedret i Marzà: major capacitat i flexibilitat per al tractament de l'orgànica, de la FORM d'aquella demarcació, i també es preveuen actuacions de rellevància en altres instal·lacions com a Lloret. En definitiva, creiem que la situació de Solius estarà estabilitzada aquest 24 i haurem acabat d'engegar tot aquest conjunt de projectes molt necessaris per a tota la demarcació de Girona.

Crec que no m'he deixat res del que li havia de contestar, però deixi'm acabar dient-li que jo crec que sí, que enfoquem els problemes de cara i que hi busquem solucions. Crec que, a més a més, ho fem amb valentia i crec que ho fem amb consens de tots els agents. I li he dit com fem la llei. Li he dit que farem el pla de tancament, que també l'hem fet treballant amb tots els agents implicats. Crec que no hi ha pràcticament –crec– cap ajuntament que hagi vingut a veure què passa amb el seu abocador, a veure què passa amb la comarca, a veure..., que no hagi rebut el suport tècnic i, quan s'han de fer inversions, econòmic de l'agència en aquests dos anys.

I sí, sí, així els hi he dit als alcaldes i així ho torno a dir: al consorci, en el tema de Solius, tots en som responsables –tots. L'agència es farà càrrec de la major part dels costos i acompanyarem els alcaldes als ajuntaments, com així els hi hem dit, no

una vegada ni dues, en tot, buscant solucions i aportant-hi diners, evidentment; però tots en som responsables.

Gràcies.

La presidenta

Passem ara a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les relacions de Catalunya amb Israel i Palestina; presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya

Interpellació al Govern sobre les relacions de Catalunya amb Israel i Palestina

300-00369/13

I per fer la seva exposició, té la paraula el diputat senyor Francesc Dalmases i Thió.

Francesc de Dalmases i Thió

Consellera, bon vespre ja. Diputades i diputats, intentarem no fer-ho llarg, perquè..., mira, precisament, amb la diputada Aurora Madaula ahir parlàvem d'aquesta interpellació i m'explicava que havia estat la setmana passada a la presentació del llibre de Shlomo Ben Ami, *Profetes sense honor*, que, per cert, us recomano molt. I em deia la diputada Madaula dues idees provocadores que havia deixat anar l'autor. La primera és que el dèbil no sempre té la raó. I la segona és: massa història per a tan poc territori.

I, efectivament, assumim un tema..., un tema que és complicat, que és complex, consellera, i des de Junts voldríem recuperar, de fet, retornar una mica a l'esperit constructiu que sobre aquesta qüestió ha tingut sempre el Parlament: retrobar-nos en la recerca de solucions i allunyar-nos d'assenyalament en funció de fílies i fòbies que pugui tenir cadascú. També sap que, sovint, tothom parla per Junts, però finalment només és Junts qui diu què pensa Junts. I, de fet, som on hem estat sempre, que és en el camp que delimiten els drets humans i els principis democràtics essencials.

I per això ens agradaria molt començar recordant com, el 14 de maig de 2018, el president Puigdemont condemnava sense palliatius les cinquanta-cinc morts que s'havien produït a Gaza i reblava el clau afirmant: «No tenen cap justificació possible.» I afegia: «La comunitat internacional ha de promoure el diàleg entre els líders israelians i palestins. Les bales i la violència no són mai la solució.» Però resulta que, un mes abans, el mateix president Puigdemont felicitava l'Estat d'Israel en el que llavors era el setantè aniversari de la seva independència i els deia que la seva determinació en les adversitats i el seu esperit de sacrifici eren –i jo hi afegeixo: «i són»– un exemple per a Catalunya.

I hem volgut començar aquesta interpellació amb les paraules del president Puigdemont, perquè dibuixen una manera d'entendre i d'aproximar-se al món des de Catalunya, que ens semblen interessants; en certa manera, exemplars. Perquè això no és un partit de futbol. Això no va dels Capuleto i dels Montesco. Això no va de fílies i fòbies. Estem parlant d'un dels grans conflictes d'aquest planeta i cal que la comunitat internacional, tota –també Catalunya–, faci uns apropaments rigorosos i constructius.

Què ens agradaria del Govern de Catalunya? Què li proposem? Sentit d'estat –sentit d'estat. Els estats del món no obren i tanquen ambaixades en funció de si els agrada més o menys un país. Hi són, perquè tenen aquest sentit d'estat i no volen renunciar a ser presents arreu. De fet, si per nosaltres fos, seríem als gairebé dos-cents estats que hi ha al món. Per això, consellera, no ens sembla coherent dir que Catalunya no hauria de ser present a Israel en funció de si ens agrada més o menys l'Estat com a tal o el seu Govern. Per cert, menció a banda per a aquells que sempre diuen

això aquí, però que mai han qüestionat que l'Estat espanyol hi tingui una ambaixada o hi tingui relacions.

I sentit d'estat també és, al nostre entendre, que els nostres posicionaments internacionals avancin en la resolució pacífica de conflictes. Quan Barcelona va trencar amb Tel-Aviv i amb Gaza, va ajudar en res a la resolució de la nostra idea de participar activament en la geopolítica mundial? Miri, nosaltres no neguem el conflicte; al contrari, Netanyahu té actituds, a parer nostre, indefensables. Però continuar amb un acord triangular amb Gaza i Tel-Aviv sí que ens ajudava. I la rectificació que ha fet la capital de Catalunya, Barcelona, ens sembla una molt bona passa en aquesta direcció. I aquest Parlament, que tradicionalment ja ho ha fet, ha de continuar fent passes en aquesta direcció.

De fet, el Parlament, en la Resolució 12/XI, sobre el conflicte entre Israel i Palestina, deia en el seu punt 3 –ho llegeixo textualment–: «El Parlament de Catalunya reitera el compromís amb l'assoliment d'una pau justa i duradora que posi fi a totes les dimensions del conflicte entre Israel i Palestina, i rebutja i lamenta les accions dels diversos actors que, en aquest conflicte, han causat i causen la sempre irreparable pèrdua de vides humanes. Per això, subscriu la resolució del Parlament Europeu sobre el reconeixement de l'Estat de Palestina, segons la qual la solució dels dos estats democràtics i segurs és l'única sortida viable per assolir la pau i l'estabilitat a llarg termini. I la resolució pacífica del conflicte i el reconeixement de l'Estat de Palestina passa per un enfocament democràtic sota el quartet de mediadors de Pròxim Orient, que inclogui negociacions directes entre israelians i palestins.»

Perquè Israel és una democràcia d'un estat imperfecte, com totes –com totes–, ja ho sabem. I, per cert, parlar de democràcies imperfectes quan encara anem pel món amb passaport espanyol, doncs, com a mínim té una certa contradicció. Però, si volem, parlem de l'estat dels drets humans a la Franja de Gaza. Des de l'any 2007 Hamas va començar a eliminar –sí, «eliminar»; físicament, «eliminar»– tota l'oposició d'Al-Fatah a la Franja de Gaza. Un procés que culmina el 2014, i Gaza actualment es troba *de facto* sota un règim teocràtic. No una democràcia imperfecta o millorable, no; una teocràcia, amb tot el que això significa: ni el més mínim espai per a l'oposició política, ni el més mínim espai a la dissensió ideològica.

Ens impedeix això de treballar i tenir relacions institucionals amb Palestina? No. Potser al contrari, alguns encara ens sentim més impellits a treballar-hi o a relacionar-nos-hi, perquè quan diem «drets humans, tots, per a tothom i arreu» ho diem des del profund convenciment que aquest és el prisma a través del qual cal mirar i millorar el món.

Com us deia, el Parlament de Catalunya s'ha mostrat en diverses ocasions majoritàriament favorable a la solució dels dos estats com a opció de resolució pacífica del conflicte entre Israel i Palestina, una solució de dos estats que preveu una Palestina independent, veïna de l'estat israelià.

I ja ho sabem, extremismes com els de Hamas o com l'actual govern d'extrema dreta de Netanyahu dificulten aquesta solució. Però també aquí tenim fórmules imaginatives, com la que també m'explicava ahir la diputada Madaula, que ens explicava que Ben Ami, la setmana passada..., dient: «Si som realistes, potser la solució podria ser un nou estat jordanopalestí.»

Hi ha hagut molts esforços diplomàtics per realitzar una solució de dos estats, començant amb la conferència a Madrid del 91, seguit dels acords d'Oslo del 93, el Congrés de Camp David del 2000 i les posteriors negociacions de Taba a principis del 2001. L'última iniciativa, que tampoc va tenir èxit, van ser les negociacions de pau del 2013-2014.

Malgrat tot, no hem d'observar cap altra solució que la resolució pacífica del conflicte i el respecte als drets humans. I Catalunya ha de ser aquí, consellera. I les veus institucionals de Catalunya han de ser aquí; no en la sectarització ni en la polarització, han de ser aquí. Per tant, Catalunya ha de refermar el seu compromís en la

resolució pacífica del conflicte entre Israel i Palestina a partir de la solució dels dos estats, que ha comptat al llarg dels anys amb el suport majoritari de les Nacions Unides i de la majoria de la comunitat internacional. Aquí hem de ser.

I això ha d'estar íntimament lligat amb expressar el nostre compromís en el coneixement i el reconeixement dels drets humans arreu del món, i concretament en els territoris israelians i palestins. I alhora hem de ser fermes en la condemna de la més mínima conculcació de drets en qualsevol d'aquests territoris.

Deia, en començar, que això no va de fílies i fòbies, va de sentit d'estat, consellera. I em sembla que no hi ha millor manera d'anticipar l'Estat que volem que actuant com ho fa qualsevol estat estandarditzable en termes democràtics de la comunitat internacional.

El poeta palestí Najwan Darwish diu: «I aquí estic, intentant-ho encara, / insensat.» I una nova veu poètica israeliana, Shlomi Hatuka, escriu: «Els pensaments són fulles que cauen, / els somnis, arrels que s'estenen.» Tinguem, doncs, consellera, aquest punt d'insensatesa raonada i que el somni de la pau entre Israel i Palestina arribi també de la mà de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la resposta, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la senyora Meritxell Serret i Aleu.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea (Meritxell Serret i Aleu)

Moltes gràcies, presidenta. Diputat, diputades, la veritat, eh?, he escoltat la intervenció del diputat; podríem subscriure bona part del que ha dit. I el que és evident és que..., i crec que ha sigut l'actitud i la pràctica d'aquest Govern, i adés també hi feia referència el conseller Mascort. I és que el Govern de la Generalitat és sempre respectuós amb tot allò que aprovi aquest Parlament, no? I vostè feia referència a les diferents posicions i declaracions i el que ha aprovat. I, per tant, des del Govern de la Generalitat reiterem sempre aquest respecte amb tot allò que aprovi el Parlament.

I respecte, vostè deia, a la posició amb Israel, doncs, el Govern de la Generalitat manté també la posició que ha tingut sempre, i que es manté i es referma en unes bones relacions, unes relacions en àmbits comercials. Tenim la nostra oficina d'Acció des del 2015 i que des d'aleshores s'ha fet tot aquest treball d'aliances i de cooperacions en àmbits tecnològics, d'innovació, de transferències i també d'intercanvis comercials. Tenim, evidentment, algunes..., podríem millorar, en temes de turisme, però tenim també bones relacions a nivell de l'ambaixada, el consolat. Tenim bones relacions amb la diàspora aquí.

I mantenim també, com vostè sap, i que ho ha aprovat també precisament aquest Parlament, aquesta prioritat a nivell del pla director de cooperació, d'aquesta cooperació al desenvolupament, aquesta prioritat d'acompanyar i establir el poble de Palestina com un dels objectius a nivell de cooperació al desenvolupament i que sempre –i vostè també hi feia referència– va al que és donar sortida i viabilitat a allò que compromet i ha compromès sempre aquest Govern, que són els drets humans, de com fem una acció de govern i, per tant, també a nivell d'acció exterior i, evidentment, amb cooperació al desenvolupament, una acció que centra els seus objectius i, per tant, les seves relacions i el seu desenvolupament en el que és la defensa dels drets humans. I, hi insisteixo, eh?, això emana en totes les accions que fem i deixem de fer.

Feia esment, no?, a si n'hi ha que obren, tanquen delegacions. Nosaltres, com li dic, mantenim aquesta oficina d'Acció allà. I, per tant, la posició no la canviem i no la canviarem ara mateix en l'estratègia que tenim de govern.

Suposo –perquè ja ens coneixem, no?– que, quan feia aquesta referència de si obren o tanquen, era sobre allò que ens ha demanat obsessivament molts cops –perquè portem ja cinc preguntes sobre temes d'Israel–, sobre si una delegació... Li reite-

rem el que hem dit sempre –i aquí tampoc no diré res de nou–: no es va anunciar oficialment mai aquesta delegació. No hi havien tràmits interns fets. No formava part tampoc de la planificació de l'anterior equip en l'estratègia «Més Catalunya al món».

Hi insisteixo, nosaltres mantenim la coherència, mantenim una voluntat de seguir construint una acció exterior. Vostè en deia «visió d'estat». Cadascú que ho valori com vulgui, però sí, amb tota l'ambició –amb tota l'ambició– i tota l'exigència i l'autoexigència.

I per això també els hi demanem, no?, que, com sempre hem fet i amb aquesta mà estesa que hem tingut des del primer moment..., perquè des de que soc consellera ens hem reunit ja més de cinc cops i ens hem ofert sempre a trobar-nos amb els grups parlamentaris per discutir diferents línies d'acció exterior. I, per tant, el que volem fer és refermar aquestes competències que tenim com a govern, desplegant al màxim tota la nostra acció exterior, sense renunciar a res.

I, de fet, no entrarem mai en aquelles dinàmiques que el que volen és menystenir o laminar el que és el mandat i la competència que té el Govern de la Generalitat a l'hora de marcar aquest rumb de l'acció exterior del Govern. A algú potser no li deu agradar el que fem o voldria que féssim una altra cosa, però –i els hi hem explicat molts cops– tenim clar quin és el rumb en l'acció exterior del Govern i no hi renunciarem, malgrat que –i vostès també en són conscients– hi ha qui ho intenta laminar, menystenir i atacar.

I, per tant, nosaltres sempre reivindicarem i posarem a la pràctica, amb la màxima ambició, aquesta competència i, hi insistim sempre també, amb aquests criteris de rigor, d'utilitat, d'utilitat a la societat catalana, d'utilitat i respecte a les nostres contraparts i, hi insisteixo, desenvolupant-ho al màxim. I ho estem fent en tots els àmbits de la política exterior: en cooperació al desenvolupament, en acompanyament de la Catalunya exterior en tot lo que són relacions bilaterals, multilaterals i, per descomptat, en allò que és prioritari –ho hem dit sempre–: Unió Europea i Mediterrània.

Tenim el rumb clar, i el que els hi oferim sempre és..., tenint en compte això, que el Govern fixa el pla de govern, que el Govern marca quina és aquesta estratègia, però sempre fem aquesta mà estesa als grups parlamentaris per intentar construir consensos, perquè ens ho creiem, no?, aquesta dinàmica de construir consensos, sobretot quan aquests consensos són per reforçar el que deia, aquestes competències, aquesta institució –el Govern de la Generalitat– i tot el que representa en el que són aquestes relacions i aquesta projecció a nivell internacional. El Govern estem legitimats per fer-ho, tenim la responsabilitat i el mandat de fer-ho i, com insisteixo, seguirem fent-ho, malgrat qui vulgui laminar aquestes competències o menyscabar aquesta institució.

Amb aquesta visió també de tindre la mà estesa, els animo també a això, a fer propostes i fer contribucions. Ens va saber greu, en aquest sentit, que en l'últim debat de política general, tret de la pròpia proposta que fèiem el Govern, no hi va haver cap altre grup parlamentari que fes, no?, proposés línies, punts, accions a nivell d'acció exterior; tampoc el Grup de Junts per Catalunya.

I també ens va dolre que, en el moment de votar els diferents punts de la proposta de resolució del Grup Parlamentari d'Esquerra, que reflectien en gran mesura les propostes que també estem impulsant a nivell de govern, permetessin, amb el seu vot, que es tombés precisament el punt que feia referència a l'enfortiment d'un element estructural –creiem que també, pel que ens han dit sempre, per a vostès–, que és la xarxa de delegacions, i que permetessin que es tombés aquell punt que deia que el que volem i el que cal fer és reforçar i enfortir la xarxa de delegacions. I això ens va saber una mica de greu. Però, bé, malgrat tot, continuarem fent-ho, perquè, com li he dit, no renunciarem a desenvolupar-ho al màxim.

I, com dèiem, eh?, nosaltres, sí, tenim la màxima ambició –ho hem dit sempre–: volem portar Catalunya més i millor al món. Tenim clar el rumb, tenim clar com

fer-ho. Aquest any vam poder fer aquest pressupost, el més alt de la història destinat a acció exterior. N'hem executat ja més del setanta-dos per cent. Hem pogut avançar en cooperació al desenvolupament amb un pla director el màxim consensuat amb tots els actors i que ens ha marcat aquesta ambició també del rumb, dels passos per arribar al 0,7 per cent d'ajut el 2030.

I també, durant tot aquest any, hem reforçat al màxim la xarxa de delegacions; més de vint-i-una delegacions cobrint setanta-dos països: Unió Europea; estem marcant també per cobrir tot el continent americà amb les delegacions dels estats andins; mirarem també d'anar obrint, al més aviat possible, no només la del Con Sud, que ja l'hem inaugurat, sinó també Andorra, Corea del Sud, Japó... Estem reforçant al màxim tots els equips.

Volem avançar també amb una millor estructuració per donar suport a aquesta xarxa de delegacions. I, sobretot, hem sigut capaços de recuperar, a nivell internacional, relacions del màxim nivell. I això és, creiem, una feina i uns objectius i uns assoliments dels quals ens hauríem de sentir tots orgullosos, perquè posicionen allò que vostè també demanava d'aquesta consideració màxima del nostre Govern, de les nostres institucions, del nostre país, en el que són les relacions internacionals.

I, sí, acabo com al principi: en el que són en tota aquesta estratègia la consideració, les relacions amb el que és Israel i Palestina, d'una banda seguirem sempre respectuosos amb allò que aprovi aquest Parlament, i ens mantindrem fermes amb l'estratègia que hem mantingut fins ara des del Govern i que creiem que és positiva.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

No, no els faré servir, els cinc minuts. No ens allargarem, consellera. No sé si ens ho perdonarien, els diputats i diputades, a aquesta hora del vespre.

No hem dit res més que el que hem dit. Si haguéssim volgut dir una altra cosa, l'hauríem dit, perquè la idea –i això li hem volgut deixar molt clar i ho hem parlat, evidentment, els diputats d'exterior com el conjunt del grup parlamentari– és retrobar-nos, i la idea és que aquest Parlament continuï sent far i projector de respecte, promoció i coneixement dels drets humans arreu.

No li parlava de visió d'estat, perquè hi han visions d'estat que ens fan basarda. Parlàvem de sentit d'estat, que és una actitud política que vostè sap –i l'hi diem molt honestament– que a vegades hem trobat a faltar en la conselleria; que vostè defensa que hi és i nosaltres la seguirem acompanyant i empenyent perquè sigui, en tot cas, més evident.

És difícil parlar en nom de Palestina, o és molt difícil o impossible parlar en nom d'Israel. Jo no m'atreveria a dir que en aquests moments el conjunt de la comunitat israeliana o dels seus representants institucionals estiguin molt contents amb aquest Govern, no ho sé, però ja li deia que tampoc és una qüestió de fílies i fòbies. Si ho fos, buf..., estaríem... Jo me'n recordo, l'1 d'octubre, que em va saber molt greu que la comunitat palestina tan ràpidament refermés la unitat d'Espanya, o que, en canvi, l'Estat d'Israel fos un dels estats que trigués més a no reconèixer l'1 d'octubre. En tot cas, sí que refermar, des de Junts, el respecte absolut a les decisions del Govern, tenen tota la legitimitat; també respecte a aquest Parlament.

Ens demana propostes; les farem. Això és una interpellació. Per tant, hi haurà una moció subsegüent i ens hi trobarà.

I acabo. Consellera, jo l'entenc, eh?, però no ens pot retreure, en el debat de política general, que no l'hi votéssim –al nostre entendre, brindis, en certa manera, sobre les delegacions–, quan precisament Junts, jo mateix, havíem fet una interpellació sobre això que demà es debatrà: una moció subsegüent que porta el nostre portaveu, en Josep Rius, i que el que mira també és aquesta idea de retrobar-nos, de

treballar plegats. Perquè quan treballem plegats som imparables; quan estem dividits ens aturem sols. I, per tant, tant quan parlem de les delegacions com quan parlem del nostre paper en la geopolítica internacional, però específicament en el cas d'Israel i Palestina, nosaltres el que volem és que Catalunya tingui una veu, tingui una veu rigorosa, tingui una veu respectada i tingui una veu que no sempre és fàcil. Al final, els blancs o els negres són molt fàcils. Les posicions que tenen matisos són més complicades, però també ens fan més complexos i, per tant, també ens fan més intel·ligents. I això és el que voldríem per a aquest Parlament, per a aquest Govern i per al conjunt del país.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I per a la rèplica, té la paraula la consellera Meritxell Serret i Aleu.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea

Gràcies, presidenta. Diputat, diputades, diputats, breument. Estem d'acord: si alguna cosa ha de regir les relacions... És a dir, el Departament d'Acció Exterior, i en alguna cosa sí que coincidim amb tot l'equip, és que el nostre domini, allò a què ens dediquem és a les relacions humanes. Per tant, el que no es pot pretendre és avançar i mirar de contribuir als debats, a vegades, globals o a millorar les relacions internacionals, si no es fa des del respecte. (*Veus de fons.*) El respecte; és bàsic en tots els àmbits. Per tant, és des d'aquesta voluntat i aquesta vocació de construir relacions que, diguem-ne, siguin útils, que siguin de millor confiança, d'establir ponts.

I, per tant, en aquest sentit, l'acció exterior del Govern sempre serà respecte als drets humans, respecte a les parts i a les nostres contraparts, i poder construir una acció exterior. Vostè dirà que no ho fem amb suficient ambició. Jo crec que sí. Permeti'm que em reivindiqui, no només a mi, sinó a tot l'equip humà que hi ha al departament, que tenen la seva expertesa i els seus anys de treball constant per bastir aquestes bones relacions i que, hi insisteixo, ens han permès recuperar aquesta capacitat d'interlocució al màxim nivell a nivell internacional i, sobretot, tornar a estendre la mà, com li deia. És a dir, per nosaltres... No era retret, era simplement constatar que ens va saber greu, perquè creiem que hi han algunes lluites, hi han algunes reivindicacions en què no hem d'abaixar mai la guàrdia i que no hem de donar mai per descomptades. Moltes: la democràcia, els drets humans... I, per tant, també les competències i tot allò que creiem que fa falta al nostre país per projectar-nos al màxim i aconseguir el màxim desenvolupament i arribar a aquella ambició, que crec que vostè i jo compartim, d'arribar a aquesta plena sobirania i a la república catalana.

Per tant, nosaltres, hi insisteixo, hem estat sempre amb aquesta actitud de mà estesa, hem vingut sempre a buscar, a construir aquests consensos en totes les propostes que hem anat impulsant des del departament. I, com sempre, tenim aquesta competència i aquest mandat de desenvolupar el pla de govern, però sempre amb la porta i la mà oberta a mirar de consensuar i de trobar rumbs compartits.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

I acabada aquesta interpellació, suspenem el Ple fins demà a les nou del dematí. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i set minuts.